

Review by Tuệ Tân

Heo Con Sầu Giấc

ĐẠI HUỖ

www.FB.com/ReviewNgonTinh0106

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3: Hiệp Nữ Cứu Mỹ Nam</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6: Con Rẻ</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12: Làn Đầu Xem Mất</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22:</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49: Ngoại Truyện 1

Chương 50: Ngoại Truyện 2

Chương 51: Ngoại Truyện 3: “Heo, Anh Yêu Em.”

Chương 52: Ngoại Truyện 4

Chương 1

Khi Chu Bảo Bảo vẫn còn ở trong bụng mẹ, ba mẹ cô thường xuyên cùng nhau thảo luận về chuyện đặt tên cho cô. Vì vậy hai người thường tranh luận đến nổi mặt mày đỏ bừng. Người không biết còn tưởng rằng ba cô khi phụ cô mẹ, luôn có một nhóm người đến khuyên can, vì vậy ba cô thường xuyên phải làm khách ở hội ủy.

Một ngày nọ, khi ba cô còn đang làm khách ở hội ủy, mẹ cô ở nhà bắt đầu chuyển dạ, vì vậy, đồng học Chu Bảo Bảo của chúng ta cứ như vậy ra đời...

Chu Bảo Bảo lúc sinh rất nặng, ít nhất trong số những đứa bé sinh cùng thời điểm đó, cô là nặng nhất. Mới vừa sinh ra Bảo Bảo rất xấu, nhăn nhúm, nhưng làn da lại trắng nõn vô cùng, hơn nữa cũng rất ngoan, nên tất cả mọi người đều thích ôm cô.

Nhưng sau khi sinh, ba mẹ cô không thể không đối mặt với một vấn đề rất thực tế, tên Bảo Bảo vẫn còn chưa quyết định.

“Ba nó à, anh nói xem nên đặt tên gì thật hay cho con bé đây? Trước kia anh đều nghĩ ra mấy cái tên rất tục, sao anh có thể đặt cái tên đó cho con gái mình được chứ? Viện Bảo Viện Bảo, người không biết còn tưởng rằng anh đang nói Nguyên Bảo (*đỉnh vàng) đấy, còn tưởng nhà mình hám tiền đến điên rồi!” Mẹ cô cau mày nói.

Lúc này hiển nhiên không thích hợp tranh luận với phụ nữ mới sinh, vì vậy ba cô liền im miệng.

“Anh đi luôn đi!” Mẹ cô không bình tĩnh nổi nữa, “Đừng hi hi ha ha nữa, cái tên chính là mặt mũi, quan trọng lắm. Anh đừng hại con gái mình bị người ta cười nhạo!”

“Vậy em nói làm thế nào, cái này cũng không được, cái kia cũng không được. Em nói đi, cuối cùng em muốn đặt tên gì? Dù sao anh nói gì cũng là sai, em còn hỏi anh làm cái gì?” Ba cô tức giận thật rồi.

Mẹ cô đột nhiên lóe lên ý tưởng: “Em quyết định gọi là Bảo Bảo! Như vậy người khác cũng gọi nó là Bảo Bảo, tên này dễ nghe biết bao, không biết còn tưởng rằng con gái nhà mình vạn người mê!”

Khoan đã, chẳng lẽ em không biết anh họ Chu sao, Chu Bảo Bảo, heo Bảo Bảo... Khác gì tự nhận mình là heo, đến lúc đó chẳng phải người ta sẽ gọi ông là heo ba? Chỉ là lời này ba Chu chỉ dám nói trong lòng, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, ba cô rất rộng lượng đồng ý.

Vì vậy, cái tên Chu Bảo Bảo được định ra, cũng là nguyên do cho việc cô bị cười nhạo sau này... (T_T)

Trong nháy mắt, Bảo Bảo đã trưởng thành, đã là một học sinh trung học rồi.

Lúc này, cả nhà quyết định chính thức chuyển nhà vào nội thành. Lúc còn ở quê, nhà Bảo Bảo có sân rất rộng, nhiều người cùng ở trong một đại viện, Bảo Bảo thường chạy nhảy khắp nơi cùng một đám con nít, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu bọn họ chuyển nhà.

Bảo Bảo mặc dù là con gái, nhưng lại là nữ vương, một đám con nít ở chung một chỗ chuyện xấu nào cũng dám làm. Cố tình Bảo Bảo sinh ra đã có bộ dáng đáng yêu, chỉ cần làm sai chuyện gì, chỉ cần mở to cặp mắt đầy nước kia nhìn người đối diện, ngược lại chính người đó lại cảm thấy mình mới là người làm sai, thật xấu hổ khi so đo với cô. Thôi, chỉ là một đứa trẻ con.

Lại nói, những cái khác Bảo Bảo đều không giỏi, chỉ riêng chiêu này là dùng đến Lô Hỏa Thuần Thanh (*điều luyện), đến mẹ cô cũng thường xuyên trúng chiêu.

(*) Lô hỏa thuần thanh:

Tương truyền Đạo gia khi luyện đan, nhìn vào lò thấy ngọn lửa có màu xanh thì được coi là đã thành công, dùng để chỉ sự thành thực, điều luyện về học vấn, kĩ thuật,...

Ngày nhà Bảo Bảo rời đi, cơ hồ người toàn thôn đều đi tiễn, còn tặng rất nhiều thứ, việc dọn nhà đều là bọn họ giúp một tay. Khiến mẹ Bảo Bảo cảm động đến thiếu chút nữa muốn lưu lại.

Nhờ sự nhiệt tình của người trong thôn, tốc độ được đẩy nhanh lên nhiều, mấy nhân viên chuyển nhà chuyên nghiệp đứng bên cạnh cũng cảm thấy ngượng ngùng. Choáng, nếu mấy người này thật sự muốn giành bát cơm thì bọn họ chẳng còn đường sống.

Một đứa con nít ngây thơ hỏi bà nội nó: “Bà nội, chẳng phải bình thường mấy người không cho bọn con chơi với Chu Bảo Bảo ư, sao hôm nay lại đối tốt với bọn họ như vậy?”

“Thật ngốc, chúng ta đang vui mừng!” Nói xong, liền cùng mọi người nổ pháo, còn thưởng lượng tối nay mở tiệc rượu ăn mừng.

Bên kia, mẹ Bảo ngồi trên xe vẫn còn lau nước mắt: “Em không nghĩ tới nhà chúng ta lại được quan tâm như vậy, anh xem, mọi người thật tốt, sao trước kia em lại không nhận ra chứ? Sau này nhất định em phải thường xuyên về thăm bọn họ!”

Ba Bảo ngồi một bên không nói lời nào, trong lòng thầm nghĩ, nhìn qua là biết, bọn họ ước gì chúng ta biến đi cho khuất mắt, vậy mà em còn vui mừng một trận, thật là không có tâm nhãn.

Nhà Bảo Bảo có một thói quen rất tốt, chỉ cần sau khi cơm nước xong, cả nhà sẽ cùng nhau ra ngoài đi dạo hoặc ngồi cạnh nhau nói chuyện phiếm traу dồi tình cảm. Ba Bảo là một cán bộ không lớn không nhỏ, phòng ở lần này cũng là do cơ quan cấp.

Mẹ Bảo được xem như nửa chủ nhà. Tại sao lại là nửa? Bởi vì mẹ Bảo không có công việc ổn định, trước kia làm việc trong công ty,

sau đó công ty đóng cửa, gặp được ba Bảo, đơn giản trở thành bà chủ nhà.

Kỳ thật mẹ Bảo vẫn làm ra tiền, nghề tay trái của bà là tiểu thuyết gia mạng internet.

Ban đầu lúc còn đang mang thai Bảo Bảo, bà thường suy tính cho con gái một cuộc sống kiểu nàng dâu nhỏ, nhưng suy tính vẫn chỉ là suy tính, mọi người không ai đồng ý cả...

Mẹ Bảo rất thích viết tiểu thuyết thanh mai trúc mã, hơn nữa rất nhiều trong số đó chủ yếu là bà căn cứ vào chuyện tình giữa Bảo Bảo và chồng tương lai của nó. Có lãnh khốc, có tỏa sáng như ánh mặt trời, có thâm trầm, còn có phúc hắc... =.=

Không thể không nói, trí tưởng tượng của mẹ Bảo vô cùng phong phú.

Chương 2

Bảo Bảo được vào học trường Nhất Trung, thật ra với thành tích của Bảo Bảo, căn bản không có cơ hội thi vào Nhất Trung, nhưng cố tình Bảo Bảo phát huy bản lĩnh vượt xa người thường. Hơn nữa Bảo Bảo học thể dục rất tốt, nhiều lần giành được giải thưởng cao, cho nên điểm đầu vào của Bảo Bảo được cộng thêm mấy phân, hơn nữa Bảo Bảo miễn cưỡng cũng được tính là là một đứa con “cấp cao”. Mẹ Bảo thường nói, khó được dịp tổ tiên đứng phía sau phù hộ.

Bảo Bảo có thể thi đậu thị Nhất Trung đã là điều hiếm có, mẹ Bảo cả ngày ở nhà không ngừng khoe khoang, nói Bảo Bảo thi đậu Nhất Trung, xếp thứ 199. Thật ra số học sinh trúng tuyển cũng chỉ có hai trăm người...

Ban đầu Bảo Bảo vào lớp, trong cả phòng học chỉ có một bàn trống, vì vậy Bảo Bảo thuận nước đẩy thuyền ngồi xuống, ban đầu Bảo Bảo còn tưởng rằng vị trí này không có ai ngồi, sau đó chủ nhân của nó tới, Bảo Bảo mới biết vì sao ánh mắt lúc đầu của mọi người nhìn cô là lạ, bởi vì chủ nhân chỗ ngồi đó chính là An Tịnh !

Thật ra không phải không có người ngồi, mà là không có ai có vận khí tốt như Bảo Bảo, vừa khéo chỉ còn một chỗ trống như vậy. Những người từng có ý định ngồi ở đó đều bị An Tịnh đuổi đi. An Tịnh làm như vậy hay chăng là bởi những nữ sinh kia quá mức đáng ghét, động một chút là làm phiền cậu.Ồn ào hơn cả chim sẻ! So với con quạ còn đáng ghét hơn, không ngừng hời lung tung cái này cái nọ, không có việc gì cũng cố tình chạm, sờ vào người cậu.

Lúc An Tịnh tới, thấy bên cạnh là Bảo Bảo, nhưng cậu không có nói gì, trực tiếp ngồi xuống mở sách vở ra. Ngồi ở một bên Bảo Bảo thấy An Tịnh , đang tự hỏi có nên chào hỏi một tiếng với cậu hay

không, dù sao hai người ngồi cùng bàn, ngay cả một câu chào cũng không thì thật không lễ phép.

"Xin chào, mình là Chu Bảo Bảo." Bảo Bảo cười rực rỡ đưa tay ra, chuẩn bị chào hỏi hữu nghị với An Tịnh.

Kết quả chính là An Tịnh đến liếc mắt cũng không thèm. Bảo Bảo không khỏi nói thầm ở trong lòng, chẳng lẽ trai đẹp này có bệnh về mắt? Cô đưa tay ra như vậy mà không nhìn rõ. Nghĩ vậy, Bảo Bảo trực tiếp đưa tay tới trước mặt An Tịnh, còn quơ quơ.

An Tịnh liếc xéo nhìn cô, lại tiếp tục làm chuyện của mình. Lần này Bảo Bảo đã hiểu, không phải là mắt có bệnh, mà là người có bệnh. Không để ý tới cái tay đang đưa lên của cô! Bảo Bảo thở phì phì thu tay về, người này thật không lễ phép. Cậu không để ý tới cô, cô cũng không thèm để ý đến cậu!

Chuyện đầu tiên khi Bảo Bảo đến nơi này là vì một đạo quán Taekwondo, chuyện học tập Bảo Bảo chỉ có thể coi là hạng trung, nhưng thể dục thể thao lại tốt, có thể là bởi vì trước kia ở quê nhà thường xuyên chơi trò đánh dã chiến với bọn trẻ ở đó.

Vì vậy ba cô thường nói, nếu đầu óc của cô có thể bằng một nửa thể lực thì thật là tốt.

Vì vậy mới nói, Thượng Đế đóng cửa cuộc đời bạn, đều lưu lại cánh cửa sổ, coi như không có cửa sổ cũng sẽ trừ lại cái lỗ chó, cho dù không có lỗ chó, cùng lắm thì tự mình đào!

Thật ra Bảo Bảo ưa thích rất nhiều minh tinh, khi còn bé cô rất hâm mộ những vệ sĩ đứng cạnh minh tinh, thật tốt, còn có thể tiếp xúc gần gũi với bọn họ.

Bảo Bảo trước kia chỉ xem qua Taekwondo ở trên TV, cô cảm thấy Taekwondo vô cùng tốt, thậm chí còn ảo tưởng tới cảnh mỹ nữ cứu anh hùng (không cần phải nói, bị mẹ Bảo hun đúc nên). Bây giờ có cơ hội này, Bảo Bảo dĩ nhiên là không thể bỏ qua.

Ba mẹ Bảo quả là bậc làm cha làm mẹ sáng suốt, trên căn bản những chuyện như vậy, bọn họ sẽ không can thiệp. Đối với sở thích của Bảo Bảo, chỉ cần là yêu cầu hợp lý, bình thường ba Bảo không nói hai lời lập tức đồng ý, lần này cũng giống như vậy. Vì vậy Chu Bảo Bảo cứ như vậy chớp nhoáng bị đá ra ngoài.

Mẹ An Tịnh một cán bộ của Bộ Ngoại giao, ba là luật sư, bọn họ vẫn là rất yên tâm với An Tịnh, mặc dù bọn họ không ở bên cạnh chăm sóc con mình nhưng rất tin tưởng con mình. Quả thật, An Tịnh có khả năng tự chăm sóc mình rất tốt.

Khi An Tịnh còn đang học mẫu giáo, đã có rất nhiều bạn nữ muốn sau khi lớn lên phải gả cho cậu rồi, nhưng đáng tiếc, thường thì ngay cả một cái liếc mắt cậu cũng lười cho người ta một cái, thử hỏi từ bé đến lớn cậu đã tổn thương bao nhiêu tâm hồn nữ sinh đây?

An Tịnh từ sơ trung đã bắt đầu chuyển ra khỏi nhà, sau khi An Tịnh thi đậu Nhất Trung, liền kiên trì muốn ở một mình. An Tịnh không thích trong nhà có người khác, cho nên liền cự tuyệt ba mẹ cậu muốn mời người tới chăm sóc cậu, rất nhiều chuyện thật ra đều là chính cậu làm chủ, cho nên ba mẹ cậu thì cũng đồng ý. Vì vậy, từ thời điểm nơi này trở đi, An công tử của chúng ta vẫn ở một mình.

Lại nói cũng thật buồn cười, An Tịnh thi đậu Nhất Trung với thành tích đứng đầu. Cố tình ngồi cùng bàn với cậu lại là người thứ hai đếm ngược, tuy không phải thứ nhất đếm ngược, nhưng không kém là bao. Cho dù như thế nào, chuyện Bảo Bảo ngồi chung với cậu, đã đủ khiến những nữ sinh kia ghen tỵ gần chết.

Chương 3: Hiệp Nữ Cứu Mỹ Nam

Không thể không nói, đối với những việc không cần dùng đến đầu óc, Bảo Bảo đều làm rất tốt, điển hình là kiểu người 'đầu óc ngu si tứ chi phát triển'.

Thầy dạy Taekwondo vẫn khen Bảo Bảo, cảm thán rằng mấy chục năm nay ông chưa từng gặp qua đứa bé có thiên phú như thế. Nếu Bảo Bảo không tới học, vậy thật xin lỗi môn võ Taekwondo, tổn thất một hạt giống tốt như vậy thật sự khiến người ta không muốn sống.

Thật ra thầy nói tuyệt đối không khoa trương. Bảo Bảo rất có thiên phú. Học viên đi học chung với cô, đai trắng vẫn như cũ là đai trắng, cái đáng nói chính là Bảo Bảo đã đai đen rồi, nhiều người cùng màu đai lại không phải là đối thủ của cô. Dĩ nhiên, điều này là nhờ vào nỗ lực của chính Bảo Bảo. Lúc người khác nghỉ ngơi, cô vẫn còn đang luyện tập, cho nên mới nói, chăm chỉ mài giũa nên thiên tài!

Ngày đó Bảo Bảo vừa trở về từ lớp dạy Taekwondo, trong đầu vẫn còn đang nghĩ tới chiêu thức vừa mới được học. Gần đây đâu đâu cũng không có ai nguyện ý đánh nhau với cô, như vậy quá nhàm chán, một chút ý tứ cũng không có...

Bảo Bảo một đường suy nghĩ, lúc đi ngang qua một hẻm nhỏ, đột nhiên dừng lại, sau đó từ từ lùi về phía sau, cho đến khi lùi tới trước đầu ngõ, ngó vào trong đó... Quả nhiên! Hai mắt Bảo Bảo tỏa sáng, rốt cuộc cũng có cơ hội để cô được làm hiệp nữ rồi!

Trong ngõ hẻm mờ mờ có thể nhìn thấy có mấy người vây quanh một người, ánh đèn lờ mờ chiếu vào trên mặt mấy người kia, càng tăng thêm dáng vẻ lưu manh. Tóc nhuộm như đuôi gà trống, còn màu mè lộn xộn, quần áo trên người hết rách đông lại rách tây. Bảo Bảo vừa nhìn đã cảm thấy không phải người ốt, nhìn số tuổi cũng

chỉ là học sinh cao trung, thật muốn tìm người làm bia luyện tập. Bây giờ đã có người tự dâng mình tới cửa, vận khí thật tốt! o(∩_∩)o . Xem xem nam sinh kia có đẹp trai hay không, nếu đẹp trai sau đó nhất định phải làm quen với cậu ấy, không đẹp trai thì mình lại nhanh chóng chạy đi. Nghĩ vậy, nhưng chân Bảo Bảo đã đi vào bên trong hẻm nhỏ trước rồi.

Cái gọi là nghe con không sợ cạp, đúng là chỉ kiểu người như Bảo Bảo, cho dù có giỏi hơn đi chăng nữa cũng chỉ là chú gà con, hơn nữa lại không có kinh nghiệm thực chiến, đối thủ trước kia đều là học viên mới, hiện tại cũng không phải trong võ quán, chỉ cần tới giới hạn là dừng lại. Nhưng đầu óc cô bị ngấm nước, chẳng có suy nghĩ gì nhiều, cứ như vậy đi vào thôi.

Buổi tối, An Tịnh đang ở nhà chuẩn bị nấu cơm, phát hiện tủ lạnh trong nhà trống trơn. Nhìn đồng hồ, vẫn đủ thời gian đi ra ngoài mua đồ. Vì vậy, An Tịnh bèn đi ra ngoài. Gần đó có một siêu thị, mặc dù không lớn, nhưng cũng may đồ đều đầy đủ hết. An Tịnh không thích ăn đồ ăn không tươi mới, cho nên hầu như ngày nào cậu cũng đi mua. Gần đây vừa mới tựu trường, tương đối nhiều chuyện cần xử lý, nên quên mất.

An Tịnh dạo một vòng siêu thị mua xong một đồng đồ, sau đó ôm một túi đồ lớn cứ như vậy ra ngoài. Lúc đi ngang qua ngõ hẻm chung cư, đột nhiên bị mấy người kéo vào, đồng đồ cứ như vậy rơi xuống đất.

An Tịnh đưa mắt nhìn mấy người này một cái, sau đó xoay người định đi, cậu thật sự không muốn so đo với mấy người này, thật sự lãng phí thời gian. Cố tình những người này lại không biết vì sao, lập tức vây thành một vòng tròn, ngăn không cho An Tịnh rời đi.

"Tiểu tử, mày thật sự rất chảnh nha, tao cảnh cáo mày, đừng tưởng bề ngoài mình đẹp trai mà có thể cướp bạn gái đại ca bọn tao!" Một người vai phụ trong vai phụ nói.

An Tịnh rất bình tĩnh nhìn cậu ta, sau đó dựa lưng vào tường, thoáng nhìn vào đồng hồ trên tay. Căn bản cậu không biết người kia

đang nói cái gì, nhưng chuyện như vậy thường xuyên xảy ra. Mặc dù cậu không hề biết đến nữ sinh kia, nhưng nếu có người đơn phương, đây cũng là chuyện cậu không thể không chế.

Kể cầm đầu nhìn thấy bộ dáng như vậy của An Tịnh, cảm thấy thật tức giận. Cho tới bây giờ vẫn chưa thấy có người đối đãi với bọn họ như vậy, Nếu chuyện này truyền ra ngoài, bọn họ làm thế nào mà sống?! Đang lúc chuẩn bị gọi người tiến lên xử lý, Bảo Bảo xuất hiện...

Bảo Bảo rất hào khí ném cặp xuống, còn học trong ti vi xắn tay áo lên, sau đó thật hào khí hét to một tiếng: "Dừng tay! Tại sao các người có thể lấy lớn hiếp nhỏ như thế?! Ba mẹ của các người khổ sở bao nhiêu mới sinh hạ ra các người, tại sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Nếu tôi mà là mẹ của các cậu, tôi hận không thể nhét các người lại vào trong bụng, sau đó tự mình tìm miếng đậu hũ mà đập đầu. Loại người như các người, sống là lãng phí tài nguyên quốc gia, lãng phí lãnh thổ quốc gia, nửa chết nửa sống còn lãng phí không khí!!!"

Bảo Bảo nói luôn một tràng, đám côn đồ bên cạnh mặt hết xanh lại trắng. Mà đứng trong ngõ, An Tịnh cảm thấy buồn cười, vốn định tự mình giả quyết chuyện này, hiện tại trái lại bớt được chuyện. Nhưng khi nhìn thấy rõ người kia, An Tịnh vẫn hết sức kinh ngạc, không phải là cô bạn ngồi cùng bàn với cậu sao, hình như cậu không ít lần nói chuyện với cô. Mà khi Bảo Bảo nhìn thấy rõ mặt An Tịnh, mắt sáng lên, trai đẹp kìa... Trong ngõ nhỏ mờ mờ, Bảo Bảo chỉ có thể nhìn thấy một cách đại khái, trái lại không nhận ra đó chính là cậu bạn ngồi cùng bàn không bao giờ thèm để ý đến cô. Hiện tại trong đầu Bảo Bảo còn đang bận nghĩ xem nên yêu cầu trai đẹp báo đáp mình thế nào đây.

Đám côn đồ bên cạnh vốn bị thái độ của An Tịnh làm cho tức chết, hiện tại lại tới một cô nhóc. Thật ra thì Bảo Bảo không "nhóc" tí nào, chỉ là thoát nhìn rất non... Mới vừa còn bị Bảo Bảo mắng cho một trận, càng thêm tức giận, chưa bao giờ gặp qua chuyện uất ức như vậy!

"Nhóc con, xem tuổi nhóc, chắc còn sơ trung đi, gào thét gì chứ, mấy anh trai cho nhóc một cơ hội, lập tức biến đi cho bọn anh, hôm nay bọn anh không có tâm tình nháo với nhóc!" Mặc dù tức giận, nhưng vẫn không muốn nháo với cô, dù sao chuyện khi dễ một cô nhóc truyền ra ngoài không tốt.

Bảo Bảo liếc người nọ một cái. "Tốt, vậy các người thả người ra đi, các người nói xem anh chàng đẹp trai như vậy sao các người có thể xuống tay được. A, tôi biết rồi, không phải các người thích cậu ấy chứ. Ai nha, tôi nói này, sao tỏ tình lại thô bạo như vậy, các người nên viết thư tình cho cậu ấy, sau đó bỏ vào bì thư màu hồng, như thế mới gọi là tỏ tình chứ." Nhờ sự hun đúc của mẹ Bảo, trí tưởng tượng của Bảo Bảo cũng không thể coi thường, (Mẹ Bảo: Haiz ~ (ノ 3 ~) 〇, không có biện pháp, không hổ là con gái của mẹ...)

Bọn côn đồ bên cạnh thật sự không nhịn được nữa: "Đại ca, chúng ta đừng nói chuyện với bọn nó nữa, trực tiếp đánh người là được."

"Đúng vậy đó đúng vậy đó, nhóc này miệng lưỡi bén nhọn, không cần nhiều lời, đánh tên kia đi, cho cậu ta một bài học, em tin tưởng cậu ta không dám quỵn rũ đại tẩu nữa!"

Mọi người bắt đầu ồn ào lộn xộn. "Im miệng! Vậy bọn mày còn nhiều lời gì nữa, mau ra tay đi!" Khi bọn họ chuẩn bị ra tay, Bảo Bảo đột nhiên chui vào, sau đó nhanh chóng kéo An Tịnh ra, bắt đầu chạy như điên...

Bọn côn đồ sửng sốt, trơ mắt nhìn Bảo Bảo kéo An Tịnh chạy như điên. Sau đó vẫn là tên cầm đầu hét lên một tiếng: "Một đám ngu ngốc, mau đuổi theo!" Lúc đấy bọn họ mới bắt đầu điên cuồng đuổi theo.

Bảo Bảo vốn được xưng là phi mao, hơn nữa thể lực An Tịnh không tệ, những tên côn đồ kia vẫn luôn cậy thế người đông thế mạnh, trên thực tế chẳng có tác dụng gì, nên rất nhanh hai người đã bỏ xa bọn họ đằng sau. Thật ra vốn Bảo Bảo vẫn còn muốn ra tay, nhưng nghĩ đến chuyện bọn họ còn có "con tin" trong tay, cho dù cô có lợi hại đến đâu (Tác giả:...), nhưng cũng chỉ là một học sinh, vẫn không nên

chọc vào người cầm đầu, nhờ bị thương thì làm thế nào. Nhưng những thứ này chỉ khi nhìn thấy khuôn mặt An Tịnh mới quyết định... ㄟ (ノ 3 ノ) ㄟ thật là rất hiếm thấy, mặc kệ nói thế nào, Bảo Bảo vẫn đánh liều một lần.

Sau khi bỏ xa những người đó, Bảo Bảo vẫn còn chạy như điên, An Tịnh thấy không có người đuổi theo nữa bèn buông tay Bảo Bảo ra, ngừng lại. Bảo Bảo cảm thấy vậy cũng ngừng lại, nhìn An Tịnh đang sửa sang lại quần áo mình, chờ cậu định báo đáp cô thế nào... Có thể... lấy thân báo đáp hay không đây... o(≧v≦)o~~

Khụ khụ, cái này dĩ nhiên chỉ là nằm mơ. Sự thực là, An Tịnh nhìn Bảo Bảo một cái liền chuẩn bị đi, một câu cảm ơn cũng không nói. Vì vậy Bảo Bảo không bình tĩnh được, tại sao có thể như vậy chứ, dầu gì cũng là cô cứu cậu mà, tại sao đến một câu cảm ơn cũng không có, đây là ý gì chứ. Thấy An Tịnh định đi, Bảo Bảo bèn vội vàng đuổi theo.

"Này! >_< cậu thật không lịch sự, dù gì cũng là tớ cứu cậu từ trong ma trảo của bọn côn đồ ra ngoài, sao cậu có thể làm như vậy, đến câu cảm ơn cũng không chịu nói, tớ đâu có ép cậu lấy thân báo đáp!"

Vốn An Tịnh còn định qua loa cảm ơn cho xong chuyện, nhưng khi nghe đến câu nói sau cùng của Bảo Bảo, khóe miệng vẫn không nhin được co quắp mấy cái. Phim truyện hình đã xem nhiều. Nhìn Bảo Bảo, câu cảm ơn không thể nói ra khỏi miệng. Thật ra An Tịnh lớn như cây còn chưa từng nói qua câu cảm ơn nào. Bởi vì hầu như không có chuyện gì cậu cần người khác giúp đỡ, cho dù có, mấy nữ sinh kia cũng sẽ giành lấy làm thay cậu. Trong tiềm thức của cậu, vẫn cảm thấy Bảo Bảo đang yêu cậu đơn phương, cậu cũng đâu có nhờ cậu giúp đỡ, cho dù không có cô, cậu vẫn có thể xử lý được. Trong mắt cậu, đám côn đồ kia căn bản không đáng nhắc tới!

Thấy bộ dáng dẫn đo của An Tịnh, Bảo Bảo thực sự tức giận, tại sao lại có người như vậy chứ, thật là quá đáng, không phải chỉ là có chút đẹp trai tí thôi sao, tại sao lại không đặt ai vào mắt thế? Cho

rằng mình là ai?! Dường như cô đã quên vừa rồi chính mình cũng bị về ngoài ấy mê hoặc...

Bảo Bảo tức giận, hậu quả thật sự nghiêm trọng.

Vì vậy Bảo Bảo tiến lên giữ lấy bả vai An Tịnh, mới vừa rồi muốn chạy thoát cùng An Tịnh, bây giờ Bảo Bảo lại nâng chân lên cao, hung hăng đá một cái vào bụng cậu. An Tịnh thế nào cũng không nghĩ đến cô có thể như vậy, căn bản không hề phòng bị.

Thừa dịp An Tịnh lấy tay đè lại vào bụng, Bảo Bảo bỏ lại một câu với cậu: "Như vậy là tớ thanh toán xong rồi!" Nói xong tự cho là khí độ hào hùng rồi đi.

Lưu lại An Tịnh mặt mũi trắng bệch, thanh toán xong ư? Hừ...

Chương 4

Sáng hôm sau tới trường học, An Tịnh vẫn còn tồn tại suy nghĩ phải “hồi báo” cô bạn ngồi cùng bàn “thấy việc nghĩa hằng hái hành động” như thế nào đây. Vừa tới cửa lớp đã nghe thấy giọng Chu Bảo Bảo lớn tiếng khoe khoang sự tích vinh quang của cô.

"Hân Hân à, tớ nói cho bạn biết nhé, hôm qua tớ cứu được một anh chàng đẹp trai lắm nha. Nếu không có Chu nữ hiệp là tớ đây, chắc chắn anh chàng đẹp trai kia đã bị đám lưu manh kia làm chuyện bỉ ổi đó, hơn nữa người người cao lớn vạm vỡ, cánh tay còn lớn hơn cả chân tớ cơ! Bộ dáng kia, quả thật ai thấy cũng phải sợ. Nhưng tớ là ai? Tớ là Chu hiệp nữ kia mà, tớ là công dân tốt đẹp khỏe mạnh được tổ quốc tỉ mỉ đào tạo, thế giới hy vọng đó. Vì vậy tớ không nói hai lời, mắt không chớp, cứu trai đẹp thoát khỏi ma trảo. Đám đó mười mấy người cơ đấy!"

Bảo Bảo một chân đạp trên bàn, miệng nói lời vàng ngọc, hăm hờ kể. Khiến người xung quanh không khỏi sửng sốt. An Tịnh đứng ngoài cửa không khỏi khòic đen đầy đầu... Có phải cô đang nói đến chuyện xảy ra ngày hôm qua không. Sao cậu không nhớ có đến mười mấy người, cũng không nhìn ra cánh tay bọn họ còn lớn hơn cả chân cô? Còn nữa, có ai dám làm hành động bỉ ổi gì với cậu chứ?! An Tịnh không thể bình tĩnh được, đây không phải là vũ nhục người khác sao.

An Tịnh đứng ở cửa còn chưa có nghe xong lời của Bảo Bảo đã đẩy cửa tiến vào, sau đó không biến sắc ngồi vào chỗ ngồi của mình. Bên kia Bảo Bảo vẫn còn hằng say nói văng cả nước miếng nói một hồi phí bao nhiêu là sức. Người chung quanh thấy An Tịnh tới, lập tức tản ra. Nói thật, hình tượng Bảo Bảo như vậy thật sự là...

ㄟ (ノ 3 ヽ) ㄟ bộ dáng như vậy tựa như đi trên đường gặp phải một kẻ không bình thường, sau đó mọi người sẽ cách khá xa một chút,

trong lòng lẩm nhẩm, tôi không biết người đó. Mặc dù đây không phải ở trên đường cái, nhưng trước mặt An Tịnh, mọi người vẫn không muốn mất mặt.

Bảo Bảo thấy mọi người đi có chút bất mãn, sao vậy, không phải mới vừa rồi mọi người đều nghe thật hăng say đó sao, làm gì mà bỗng nhiên tản đi hết vậy?

"Hân Hân, mọi người làm sao thế?" Bảo Bảo lén hỏi bên tai Lâm Hân. Thật ra Lâm Hân cũng rất muốn đi, nhưng khổ nỗi Bảo Bảo cứ nắm chặt lấy tay cô... ㄟ (3 ㄟ ㄟ không muốn mất thể diện trước mặt thần tượng. Lâm Hân chỉ chỉ An Tịnh bên cạnh Bảo Bảo.

Bảo Bảo theo ngón tay Lâm Hân nhìn sang, thật khéo chống lại tầm mắt An Tịnh. Khi thấy An Tịnh, Bảo Bảo sợ hết hồn, đó không phải là người hôm qua cô cứu sao?

"Hân Hân, cậu xem, cậu ta chính là trai đẹp hôm qua mình cứu được đó." Bảo Bảo chỉ vào An Tịnh nói tiếp. "Vừa rồi không phải là cậu còn chưa tin sao, cậu ta chính là chứng cứ, chính là tớ cứu cậu ta ra từ bọn lưu manh kia, không tin cậu có thể hỏi cậu ta."

Bảo Bảo hoàn toàn quên mất mới vừa rồi mình đã chém đến thế nào.

An Tịnh liếc cô một cái, cậu còn chưa tính sổ với cô đâu, cô lại còn không biết xấu hổ ở chỗ này nói như vậy với người khác. Lâm Hân cẩn thận nhìn An Tịnh một cái, phát hiện có vẻ như cậu ấy đang mất hứng, vội vàng kéo Bảo Bảo, ý bảo cô dừng lại. Bảo Bảo hoàn toàn không có hiểu ý Lâm Hân, cứ đứng đó mà mà nói. Lâm Hân thấy sắc mặt An Tịnh bên cạnh càng ngày càng kém, không kịp đợi đã lôi Bảo Bảo ra ngoài.

"Làm gì vậy, Hân Hân, chẳng lẽ cậu còn chưa tin tớ, tớ nói chính là sự thật! >_<" Bảo Bảo dù bị kéo đi vẫn tiếp tục nói.

"Ai nha, Bảo Bảo, cậu có thể im lặng một chút được không? Không thấy sắc mặt An công tử rất khó coi sao? Cậu ấy ghét nhất chính là

chuyện người khác đứng bên cạnh cậu ấy mà nói to như vậy, cậu làm như vậy, lỡ cậu ấy tức giận thì làm thế nào."

"Sẽ không, tớ chính là ân nhân cứu mạng của cậu ta mà." Rất dễ nhận thấy, Bảo Bảo lại quên mất ngày hôm qua cô đã hung hăng cho An Tịnh một cú như thế nào, thuận tiện còn nói một câu "thanh toán xong" mất rồi...

"Tớ mặc kệ, cậu ấy là thần tượng của tớ, cậu không được nói to như vậy khi đứng bên cạnh cậu ấy, nếu không tớ sẽ giận." Lâm Hân vì để Bảo Bảo có thể thu liễm một chút, không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

"Được rồi được rồi, không nên như vậy, nhưng tuyệt đối không được giận tớ đó nha." Bảo Bảo cầm tay Lâm Hân lắc lắc, làm nũng nói.

"Ai, được rồi, lần này cứ như vậy đi, lần sau tuyệt đối không được!"

"Ừ, tớ nghe lời của Hân Hân nhất~" Bảo Bảo lại ôm cánh tay của cô cọ xát. Ấm thật, bị Bảo Bảo cọ xát như vậy, Lâm Hân lập tức đã vui vẻ lên rồi.

Trong phòng học, An Tịnh còn nghĩ nên như thế nào mới có thể có tác dụng giáo dục cô đây. Đối tốt với cô, nữ sinh ghen tị sau đó khi dễ cô? Chắc chắn, cách này quá cũ, hơn nữa cậu không phải đang đóng phim truyền hình. Kéo ra chỗ vắng người đánh cho cô một trận? Càng không thể, dù sao cô vẫn chỉ là một cô nhóc, một nam sinh như cậu sao có thể dùng chiêu đó để đối phó với cô đây? Như vậy thật không có phong độ rồi. (Tác giả: Lén nói một câu, An công tử thật ra thường dùng cái chiêu này. ㄟ (3 ㄟ ㄟ)

Thấy Bảo Bảo đã quay trở lại phòng học, An Tịnh quyết định, trước cứ xem thái độ của cô rồi hẵng tính. Nếu cô nhận lỗi với cậu, vậy cậu sẽ không so đo nữa, nếu không, chắc, dù sao cậu đang rất nhàm chán... Có cô ở đây, ba năm cao trung tới cậu không phải nhàm chán rồi.

Bảo Bảo vừa ngồi xuống đã lập tức chào hỏi với An Tịnh: "Xin chào, tớ tên là Chu Bảo Bảo, còn nhớ không, hôm qua chính là tớ cứu cậu đó."

Thực ra Bảo Bảo đang khá hưng phấn, trước hai người vẫn xem đối phương như không tồn tại, nên Bảo Bảo cũng không dám nhìn cậu. Dù sao cái nhìn đầu tiên về An Tịnh gây cho Bảo Bảo ấn tượng không tốt chút nào, lúc ấy bởi vì toàn thân cậu tản ra cái loại khí thế lạnh lẽo, làm đông cứng Bảo Bảo, hoàn toàn đóng băng sự háo sắc của cô. Nhưng bây giờ khác rồi, Bảo Bảo nhận thấy cô cứu cậu, nói không chừng sau này có thể làm bạn bè, như vậy cô thật sự có mặt mũi với mọi người rồi.

An Tịnh nhìn cô, cảm thấy Chu Bảo Bảo thật sự rất kỳ quái, chẳng lẽ cô quên mất chuyện tối qua đã làm gì với cậu rồi sao? Bây giờ còn có tâm tình chào hỏi với cậu đấy, phải là xin lỗi cậu, xin cậu tha thứ mới đúng chứ. Suy nghĩ một lát, An Tịnh vẫn quyết định thăm dò một chút. Sao tớ quên cậu được. "Đại ân đại đức" của cậu, phải nói là tôi suốt đời khó quên." An Tịnh cắn răng nghiêng lợi.

"Ai nha, không cần khách khí, tớ chính là Chu hiệp nữ, chút chuyện nhỏ này cậu không cần khắc ghi trong lòng. Nếu cậu thật sự muốn cảm ơn, chỉ cần tuyên truyền phẩm chất ưu tú của mình khắp nơi là được rồi o(∩_∩)o." Nghe thấy câu này của Bảo Bảo, khóe miệng lại giật giật. An Tịnh phát hiện, gần đây vẻ mặt này của cậu xuất hiện rất nhiều lần... cậu thực sự thấy lạ, sao cô lại không hiểu ý châm chọc trong câu nói của cậu? Chẳng lẽ người này thật sự đạt đến cảnh giới không tim không phổi, sẽ xuất hiện tình huống này sao? An Tịnh bày tỏ nói chuyện với kiểu người này, áp lực thực sự rất lớn."

"Hừ, thực sự cậu đã quên chuyện hôm qua đã làm với tôi sao?"

"Ai nha nha, 0. 0 An công tử, đừng nói mập mờ như vậy, người khác nghe thấy còn tưởng tớ khi dễ cậu. Nhưng là, tớ có làm gì với cậu sao?" Bảo Bảo giả bộ làm bộ đáng xin lỗi, còn bắn mị nhãn bậy bạ cho An Tịnh...

"Cậu thật đúng là quý nhân hay quên, đánh tôi, hiện tại ngược lại lại quên không còn chút nào!" Thấy Bảo Bảo như vậy, mặc dù An Tĩnh trong lúc bất chợt cảm thấy rất lạnh, nhưng vẫn rất tức giận. Một cú không nhẹ đâu.

Làm sao Bảo Bảo quên được chứ. Tối qua cô còn vì hành động của mình mà đắc ý một phen đấy. Cô làm như vậy không phải là vì muốn chạm vào trai đẹp sao? ㄋ (3 ㄋ) ㄋ không có biện pháp, nếu không cũng cô cũng không thể quang minh chính đại chạm vào bụng người ta... Hôm nay lúc thấy An Tĩnh, cũng biết cậu nhất định sẽ tìm cô tính sổ, cô còn nghĩ cách vượt qua kỳ kiểm tra thế nào cơ mà, kết quả là cậu ấy vẫn hông bỏ qua cho cô. Sớm biết trai đẹp là cậu bạn ngồi cùng bàn, cô cũng sẽ không làm như vậy. Ôi, hình tượng, hình tượng... (T_T)

Bảo Bảo rất nghiêm túc nhìn An Tĩnh, sau đó đến gần hần, nhỏ giọng hỏi "Sao cậu không thể quên đi chuyện đó, ai bảo cậu không chịu nói cảm ơn với tôi."

An Tĩnh lạnh lùng nói: "Không thể!"

Bảo Bảo nổi giận: "Vậy cậu muốn tôi làm thế nào?!" Bảo Bảo biết chuyện này không thể bị người khác biết, nếu không cô liền xong đời. Đánh hot boy, còn là thần tượng Lâm Hân, Bảo Bảo cam đoan nhất định Lâm Hân không bỏ qua cho mình...

An Tĩnh nghĩ, rốt cuộc cậu cũng biết sai rồi? Đáng tiếc, muộn rồi! Hiện tại cũng không dễ dàng như vậy bỏ qua cho cậu nữa.

"Muốn tôi bỏ qua cho cậu? Được, đồng ý với tôi một điều kiện."

"Điều kiện gì?!" Bảo Bảo vừa nghe chuyện này có biện pháp giải quyết, lập tức hai mắt sáng lên nhìn An Tĩnh.

An Tĩnh nhìn cô một chút. Hừ, cậu cho rằng tốt như vậy sao?

"Làm người hầu của tôi đi, thế nào?"

Chương 5

Sau khi về đến nhà, An Tịnh chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt Bảo Bảo đã cảm thấy buồn cười. Lúc đồng ý với cậu, bộ dáng kia giống như muốn mạng cô ấy vậy. Nhưng trong lòng lại buồn bã khó hiểu, chẳng lẽ cô ấy không muốn tiếp cận cậu ư?

An Tịnh ngồi trước bàn đọc sách suy nghĩ cả đêm. Cuối cùng quyết định không nghĩ nữa... =.= được đến đâu hay đến đó. Nghĩ vậy, An Tịnh lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho Bảo Bảo.

Sau khi nhận được tin nhắn Bảo Bảo bỗng phát điên, choáng nha, có bệnh à, lại bảo cô buổi sáng đến đón cậu ta đi học! Cho tới bây giờ Bảo Bảo luôn chuông reo vào lớp mới có mặt. Cao trung vốn vào lớp sớm, hướng chi Bảo Bảo là một cao thủ ngủ nướng, làm sao lại dậy sớm được? Mỗi ngày đều cần ba Bảo cầm cái loa bên tai không ngừng gọi, mẹ Bảo hết nổi lại xềng găng sức gõ mạnh mới có thể kêu cô rời giường. Nhưng... như đã nói qua, ngay cả nhà cậu ta ở đâu cô cũng không biết. Vì vậy Bảo Bảo lập tức gửi lại tin nhắn hỏi thăm.

An Tịnh ở bên kia không cần nghĩ cũng biết nhất định hiện tại Bảo Bảo rất tức giận, chính vì cậu biết mỗi ngày Bảo Bảo đều đi học trễ mới đặc biệt làm vậy. Nghĩ thế, khuôn mặt không tự chủ được mà mỉm cười. Đang mãi nghĩ, lại nhận được tin nhắn của Bảo Bảo, người lại lại còn muốn cò kè mặc cả, không ngờ lại hỏi cậu có thể một tuần chỉ đón hai lần không.Ồ, còn hỏi nhà mình ở nơi nào, quả thật cậu chưa nói cái này cho cô biết.

Bảo Bảo một mực lo lắng, nếu nhà An Tịnh xa trường học hoặc xa nhà cô thì làm sao, vậy cô phải dậy sớm thế nào cơ chứ. Hơn nữa dù gì An Tịnh cũng là nam sinh, chiều cao cân nặng, phương diện nào cô cũng thua kém, còn chưa biết cậu ta có bắt cô cõng đi học

hay không?! Vừa đúng lúc Bảo Bảo nhận được hồi âm của An Tịnh, nhất thời hai mắt tỏa sáng, không ngờ cậu ấy lại ở cùng chung cư với cô! Nhìn kĩ địa chỉ trong tin nhắn, Bảo Bảo thấy bây giờ có thể đi xem một chút, có lẽ cô là người đầu tiên trong lớp biết được địa chỉ nhà hot boy đó! o(∩_∩)o

Rất nhanh, Bảo Bảo dựa trên địa chỉ tìm được nhà An Tịnh. Trái tim Bảo Bảo đập thành thịch, còn khẩn trương nho nhỏ. Chà xát hai tay, Bảo Bảo ôm tâm tình kích động nhấn chuông cửa.

An Tịnh còn đang chờ tin nhắn trả lời của Bảo Bảo, lại nghe thấy bên ngoài có người nhấn chuông cửa, phải biết rằng, nơi này vốn không có người đến tìm cậu, cho dù thường ngày có một hai nữ sinh theo dõi, lập tức sẽ bị cậu cắt đuôi, đã thế thế này, sẽ là ai chứ? Cậu nhìn ra từ lỗ mắt mèo, không ngờ thấy được Bảo Bảo đang đứng ở ngoài cửa. Vì vậy, trái tim của An công tử cũng bắt đầu đập loạn rồi...

Vì vậy, hai người cứ tim đập thành thịch gặp nhau. Đây chính là nai con loạn nhịp trong truyền thuyết?

An Tịnh sửa sang lại bản thân, thở một hơi thật sâu mới mở cửa.

Bảo Bảo thấy An Tịnh lập tức biểu hiện kích động khác thường, không ngờ thiên tài lại ở cùng chung cư với cô o(≧v≦)o~~. Điều này thật sự có mặt mũi đó.

"An công tử, không ngờ chúng ta thật sự ở cùng một chung cư o(≧v≦)o~~, đây chính là duyên phận đó, ha ha ha ha~" Bảo Bảo đứng đó chống hông cười to.

An Tịnh lập tức nhìn chung quanh. Hô~, thật may là không có ai nhìn thấy, cảnh này mà bị người ta thấy thì mất mặt lắm. Trừng Bảo Bảo một cái, An Tịnh không nói hai lời kéo Bảo Bảo vào trong . Truyện chỉ đăng tải trên Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Cậu không thể im lặng chút sao?" An Tịnh tức giận hỏi.

"Dĩ nhiên... không thể! Im lặng không phải là phong cách của mình!"

"..."

"Ai nha, không nói cái này nữa, An công tử, sau này chúng ta chính là bạn học cùng lớp ngồi cùng bàn cộng thêm hàng xóm $o(\cap_\cap)o$. Quan hệ của chúng ta lại sâu hơn một bậc đó! Bảo Bảo rất chân chó nói, hơn nữa còn tiến sát về phía An Tịnh."

"=. = Cậu lại muốn như thế nào ?"

"An công tử, chẳng phải cậu là thiên tài sao, không ngờ lại không biết mình muốn gì? $o(\geq v \leq)o \sim \sim$. Xem tầng quan hệ giữa hai ta... Cái ước định người hầu kia... có thể hủy bỏ được không?" Bảo Bảo còn chân chó hơn nói tiếp.

"Có thể chứ $o(\cap_\cap)o$, cậu nằm mơ đi." Trong nháy mắt vẻ mặt An Tịnh lạnh xuống. Hủy bỏ? Làm ơn, sao có thể! Thật vất vả tranh thủ được cơ hội, cậu không muốn cứ từ bỏ như thế. "Nhưng là... thấy quan hệ chúng ta 'sâu' như thế, mình thấy vậy cũng không tốt, cho nên..."

"Ừ, cho nên cái gì?" Vốn Bảo Bảo nghe thấy An Tịnh nói vậy, vẻ mặt như đưa đám, không ngờ câu sau có chuyển biến tốt!

"Sau này tan lớp cậu cũng đưa đón mình luôn." An Tịnh thoải mái nói.

"Cái gì! An Tịnh ! Sao cậu có thể như vậy?!"

"Tại sao mình không được như vậy, sao, mất hứng à, sau này cậu còn có rất nhiều việc phải làm đó. $o(\cap_\cap)o$. Hơn nữa, không phải cậu tự xưng là Chu hiệp nữ à, cậu đã thấy hiệp nữ nào nói lời không giữ lời chưa?" An Tịnh thấy Bảo Bảo tức giận, đột nhiên tâm tình chuyển tốt. Cái loại biểu cảm như gà xù lông đó cậu vẫn chỉ nhìn thấy ở cô, đúng là chơi vui. (Tác giả: Thấy không, thấy không, đây chính là chỗ thú vị của An công tử nhà ta.)

Nhìn vẻ mặt hài lòng của An Tịnh, mặc dù rất tức giận, nhưng cậu ta nói rất hợp lý. Cái khác Bảo Bảo không có, nhưng coi trọng chữ tín lại đứng đầu, cho tới bây giờ chưa từng thất tín ai. Thật ra thì lúc ấy đồng ý An Tịnh, chẳng qua là bởi vì An Tịnh dùng "Mỹ nam kế", lúc ấy cứ như vậy cười một cái với Bảo Bảo, khiến cái đầu vốn không mấy thông minh của Bảo Bảo càng trở nên trì độn... ㄟ (ノ 3 ノ) ㄟ
Truyện chỉ đăng tải trên Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Hiện tại Bảo Bảo hận không thể tát mình một cái, lúc ấy sao lại không có tiền đồ như vậy? Chỉ vì một nụ cười mà bán mình (T_T). Nhưng đáng tiếc, trên thế giới không có thuốc hồi hận, nếu không bằng bất cứ giá nào cô cũng phải mua mấy bình.

An Tịnh vừa nhìn cũng biết trong lòng Bảo Bảo nhất định đang hối hận muốn chết, ㄟ (ノ 3 ノ) ㄟ mặc dù lúc ấy cậu dùng chút ít thủ đoạn, nhưng phải trách chính cô, ai kêu cô dễ dàng bị lừa như vậy.

An Tịnh phát hiện, thật ra trong lòng Bảo Bảo nghĩ cái gì cũng biểu hiện lên mặt, chỉ cần cậu nhìn vào mặt cô cũng biết bây giờ cô đang nghĩ gì. Cho dù nói thế nào, đối với cậu mà nói vẫn là không tệ.

"Sáng sớm ngày mai đúng 6: 00 tới đón mình nha."

"Cái gì! Không phải chúng ta 7:00 mới vào học sao? Nơi này đạp xe đến trường cùng lắm là 20 phút, tại sao phải đến sớm như vậy, thường ngày 6:40 mình mới rời nhà."

An Tịnh nhất thời đen mặt, chẳng trách mỗi lần đều là chuông vào học mới có thể thấy người..."Vậy cậu không ăn sáng? Buổi sáng nhất định mình phải ăn."

"Khụ khụ, mình không ăn... cũng đã quen rồi." Bảo Bảo đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng.

"Chẳng trách cậu lại là thứ hai đếm ngược." An Tịnh tức giận nói.

"Mình thứ hai đếm ngược thì làm sao? Vẫn xếp thứ một trăm chín mươi chín đó thôi! Chẳng phải cậu cũng ngồi cùng bàn với kẻ đứng

thứ hai đếm ngược đó sao?!" Thấy An Tịnh đang cười nhạo mình, Bảo Bảo mất hứng. Kẻ sĩ có thể giết, quyết không chịu nhục!

"OK, mình biết rồi, tóm lại cậu đến đúng giờ là được. Đúng rồi, cậu đưa địa chỉ nhà cậu cho mình!"

"Cậu hỏi cái đó làm gì?" Bảo Bảo cảnh giác nhìn An Tịnh .

"..." An Tịnh hết nói nổi. "Nếu cậu không đến, mình biết tìm đâu để tính sổ với cậu?"

Bảo Bảo nhất thời lệ rơi đầy mặt...

"Đúng rồi, nếu chúng ta ở gần như vậy, vậy mình tin tưởng nhất định sau này cậu không ngại thuận tiện đến. o(∩_∩)o "

Bảo Bảo cảm thấy, cuộc sống thật sự thật sự thật sự thật sự rất u ám...

Chương 6: Con Rể

Bảo Bảo vừa về nhà đã lớn tiếng ồn ào với ba mẹ: “Ba Bảo mẹ Bảo! Sau này con gái ba mẹ sáng nào cũng phải dậy từ 6:00, nếu không sẽ muộn!”

Đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, ba mẹ Bảo nhất thời sợ hết hồn. “Ba Bảo này, có phải em tuổi lớn rồi nên nghe nhầm không? Sao em lại nghe thấy con gái nói ngày mai muốn dậy sớm chứ?”

Ba Bảo rất nghiêm túc nhìn mẹ Bảo: “Anh cũng thấy vậy, đoán chừng gần đây áp lực công việc quá lớn, em cảm thấy Bảo Bảo là người biết nói lời thoại này sao? Em có thấy xác suất nó nói câu này còn nhỏ hơn xác suất thi đậu Nhất Trung không?”

Mẹ Bảo gật đầu: “Ừ, nhất định là hai chúng ta nghe lầm, tiếp tục xem TV, tiếp tục xem TV.” Nói xong, hai người lại lần nữa trở lại trạng thái vừa rồi.

Bảo Bảo không ngờ hai người không để ý tới cô, cảm thấy kỳ quái, vì vậy đi tới ngồi xuống bên cạnh bọn họ. “Ba mẹ Bảo, hai người không nghe được lời con vừa nói sao?”

“Vừa rồi con nói cái gì?” Ba mẹ Bảo nhìn nhau, đều cảm thấy nghi hoặc.

“Không nghe thấy? Vậy thì tốt, con nói lại một lần nữa. Khụ khụ, hai người nghe cho kỹ đó. Con, Chu Bảo Bảo, sau này ngày nào cũng sẽ đi học lúc 6: 00!”

“Ba Bảo, em chỉ cho rằng chúng ta lãng tai, không ngờ lại còn xuất hiện cả ảo giác! Chẳng lẽ chúng ta thực sự mắc bệnh nghiêm trọng như vậy?” Mẹ Bảo bày tỏ rất khổ sở.

Ba Bảo cũng cảm thấy kỳ lạ, vì vậy lấy tay chọc chọc Bảo Bảo. “Sinh vật này vẫn còn độ ẩm, là thật đó, chẳng lẽ chúng ta đang nằm mơ?”

Mẹ Bảo nghe cảm thấy rất có lý, vì vậy lấy tay dùng sức nhéo ba Bảo.

“Ai u ai u, đau quá, nhẹ một chút! !” Ba Bảo bị đau kêu a a. Hai người chợt nhận ra, đây không phải đang nằm mơ.

Bảo Bảo thấy một đôi cha mẹ dờ hơi này, cảm thấy buồn cười: “Hai người đừng làm rộn, con đang nói thật!” Hương August (LQĐ)

Ba Bảo vội vàng lấy tay sờ đầu Bảo Bảo. “Không sốt, sao lại nói ra những lời này, chẳng lẽ là trúng tà?”

Mẹ Bảo ở bên cạnh tỏ vẻ đồng ý. “Hôm sau đi bệnh viện khám một chút!”

Bảo Bảo sợ, khó tin đến thế sao... Được rồi, thật ra thì cô cũng không tin. =.= nếu là trước kia, đánh chết cô cũng không thể nào nói ra những lời này được. Hiện tại đây không phải là không có biện pháp.

“Ba Bảo mẹ Bảo! Con đang rất nói chuyện nghiêm túc! >_< hai người nghiêm túc lại đi, cái này là thật, là thật, là thật!!!”

Lần này Ba Bảo thật sự hoảng sợ. “Anh nó này mẹ Bảo Bảo, làm sao đột nhiên con nó lại nói ra những lời này? Quá hoang đường rồi? Chẳng lẽ thực sự ngã hổng đầu rồi hả? Là nội thương, nên hai ta nhìn không ra?” Mẹ Bảo cảm thấy, dù phần mộ tổ tiên có bốc lên khói trắng cũng khó xảy ra chuyện như vậy.

Về mặt Bảo Bảo thất bại: “Đồng chí ba Bảo, mẹ Bảo, con nói thật mà, con muốn hoàn toàn thay đổi, quyết chí tự cường, một lần không được sao? Hai người thật sự không tin tưởng con gái mình →_→.”

Ba mẹ Bảo hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ nhóc con này thực sự đổi tính?

“Bảo Bảo, dậy đi! Dậy đi!” Ba Bảo cầm cái loa liên tục gọi.

“Coong! Coong! Coong!” Mẹ Bảo cũng cầm môi sắt dùng sức gõ. Nói thử xem cảnh này đã diễn ra bao nhiêu lần, trông chuyên nghiệp đến mức độ nào? Mỗi ngày bị như vậy vẫn có thể sống sót. (T_T).
Huong August (LQĐ)

“Đừng quấy rầy!!!!” Bảo Bảo ôm gối che đầu, sau đó vây chắn quanh người lần một vòng, cả người chôn ở trong chăn.

“Bảo Bảo, không phải con nói hôm nay phải dậy sớm sao? Mau dậy đi chứ, nếu không sẽ không kịp mất!”

“Dậy sớm? Người nào nói? Người nào nói chứ! Con muốn ngủ...”
Bảo Bảo nằm trong chăn hừ hừ nói.

“ ... ”

“Chu Bảo Bảo! Là hôm qua con nói như vậy, vì con kích động mà cả buổi tối mẹ không ngủ ngon, sợ con ngủ quên. Nhất định phải dậy, xem mẹ làm thế nào thu thập con!!!” Mẹ Bảo thực sự tức giận
(͡_ ͡)

Lúc này điện thoại Bảo Bảo vang lên. An Tịnh một đêm ngủ không ngon, chính cậu cũng không biết chuyện gì xảy ra, chính là cả buổi tối cứ nghĩ tới tình cảnh ngày mai Bảo Bảo bị cậu chèn ép. Hôm nay đã dậy từ sáng sớm. Nhìn đồng hồ hẳn đã sắp đến lúc rồi, nghĩ Bảo Bảo nhất định ngủ quên, đánh liều gọi điện thoại đến.

Bên này Bảo Bảo còn liêu mạng ngủ nướng.

“Bảo Bảo, mau dậy đi, điện thoại của con kìa.” Ba Bảo cố gắng dùng cái này dời lực chú ý của Bảo Bảo, để cô nhanh chóng rời giường,

nếu không mẹ Bảo thật sự sẽ nổi giận .

“Không nhận không nhận, muốn nhận tự ba nhận!” Bảo Bảo mới mặc kệ.

Ba Bảo bắt đắ dĩ, nhìn mẹ Bảo vẫn còn dây dưa với Bảo Bảo, rất bình tĩnh đến một bên nhận điện thoại thay Bảo Bảo.

“A lô, ai vậy?”

Nghe thấy âm thanh trong điện thoại, An Tịnh hơi mất hứng, người này thật sự quên chuyện đó sao?”Xin chào, cháu là bạn học của Bảo Bảo.”

Ba Bảo cảm thấy kỳ quái, sớm như vậy, gọi điện thoại tới làm chi?
“Chào bạn học, chú là ba Bảo, cậu tìm Bảo Bảo nhà chú có việc gì thế?” Hương August (LQĐ)

“Là thế này, thưa chú, cháu là An Tịnh, Chu Bảo Bảo nói muốn cùng cháu tới trường, hôm qua cô ấy có nói bây giờ sẽ tới tìm cháu, nhưng hiện tại vẫn không thấy người, nên cháu muốn gọi điện hỏi xem.”

Ngay lập tức ánh mắt Ba Bảo sáng lên, trong đầu hiện lên một từ: “Con rể!” Ai nha, Bảo Bảo, diễn hình nếu không nói chuyện sẽ không có khuyết điểm. Nhưng vừa mở miệng, lập tức không còn ưu điểm nào. Không ngờ bây giờ lại muốn đi học với nam sinh! Dĩ nhiên, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Bảo Bảo lại dậy sớm tới trường vì người ta! Ba Bảo rất hiếu kỳ, mọi tình huống hoang đường đều có thể nghĩ ra.

“A lô, An Tịnh à, cháu chờ một chút, Bảo Bảo nhà chú còn đang ngủ, cháu yên tâm, chú sẽ gọi nó dậy, lập tức!”

“Vậy làm phiền chú rồi.” An Tịnh khách khí nói.

Bên kia, ba Bảo hoa hồng bay đầy trời, có thể nói là vô cùng kích động. Ba Bảo chạy đến bên cạnh Bảo Bảo, nói: “Bảo Bảo, Bảo Bảo,

vừa rồi gọi điện thoại là cậu bạn tên An Tịnh , nói con muốn cùng cậu ấy đi học, có phải con vì cậu ấy mà muốn tới trường sớm như vậy không?”

“An Tịnh... An Tịnh!” Bảo Bảo vừa nghe đến cái tên An Tịnh lập tức sợ hết hồn, bò dậy, khiến Ba mẹ Bảo đang ghé vào mép giường hoảng sợ.

Xong rồi xong rồi, hôm qua mới đồng ý với cậu ấy, hôm nay liền quên mất, khẳng định cậu ấy chờ mãi, không bình tĩnh nổi nữa rồi. Nhanh lên nhanh lên!

Ba Bảo mẹ Bảo nhìn Bảo Bảo lấy tốc độ ánh sáng vệ sinh cá nhân xong, sau đó ra cửa. Hai người đều ngẩn ra, thấy Bảo Bảo ra cửa mới phục hồi tinh thần lại. “Ba Bảo, con gái anh lại phá kỷ lục rồi...”

Bảo Bảo vừa chạy ra ngoài cửa đã thấy An Tịnh chờ ở ngoài! Thấy ánh mắt lạnh lẽo của An Tịnh nhìn thẳng vào cô, Bảo Bảo lạnh run một cái, làm thế nào, làm thế nào bây giờ...

“Mình sai rồi, thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, mình thật sự xin lỗi, An công tử, cậu tha thứ một lần cho mình đi, lần sau mình tuyệt đối sẽ không như vậy nữa! Không đúng, không có lần sau!” Bảo Bảo vừa chân chó khẳng định, vừa nghiêm túc nói. Một tay còn đặt ở bên tai làm động tác thề.

An Tịnh nhìn Bảo Bảo, không nói cái gì đã rời đi. Lưu lại Bảo Bảo dắt xe đi phía sau tiếp tục xin cậu tha thứ.

Phía sau bọn họ, có hai người lén lén lút lút núp ở phía sau cửa nhìn lén.

“Mẹ Bảo, em thấy chưa, chính là người kia, Bảo Bảo dậy sớm như vậy là bởi vì cậu ấy. Anh đoán chừng bước đầu, cậu ấy chính là con rể chúng ta.” Ba Bảo vừa vuốt cằm không một cọng râu, nghiêm túc nói.

Mẹ Bảo thấy mà hai mắt tỏa ánh sáng, một cậu nhóc đẹp trai, thật xứng đôi với Bảo Bảo. Quan trọng nhất là, chuyện này cho thấy cậu có thể thu phục Bảo Bảo, họ vẫn còn lo lắng với tính tình như vậy của Bảo Bảo, tương lai không có ai quản được.

Nhưng... “Ba Bảo này, anh xem, cậu nhóc đẹp trai như vậy, anh nói cậu ấy thực sự sẽ coi trọng Bảo Bảo chúng ta? Coi trọng con gái chúng ta, đồng nghĩa với việc không có mắt nhìn!”

Nói điều này ba Bảo cũng không xác định, vừa rồi cũng chỉ là suy đoán của ông mà thôi.

“Mặc kệ, đưa con rể này chắc chắn chúng ta phải có được. Bất cứ giá nào, cũng phải khiến cậu nhóc trở thành con rể chúng ta!” \(^o^)/
Mẹ Bảo thực sự phấn khích.

Bên này Bảo Bảo còn không biết nhà mình đã xảy ra chuyện gì, vẫn còn cầu xin sự tha thứ của An Tịnh. Thật ra An Tịnh không trách qua, chẳng qua thấy đáng về cầu xin mình của cô chơi thật vui. Nhưng chuyện gì cũng không thể quá mức.

“Được, lần sau cậu đến trễ lần nữa thử xem.” Huang August (LQĐ)

“Ai nha nha, mình thật không dám có lần sau. Ngài muốn tiểu nhân đi hướng đông, tiểu nhân tuyệt đối không đi hướng tây. Ngài bảo tiểu nhân bắt mèo, tiểu nhân tuyệt đối không cắn chó!” “Bảo Bảo lời thề son sắt nói.

“Phốc~” An Tịnh thật sự bị những lời này chọc sợ, thật sự là một kẻ dở hơi o(∩_∩)o

“Được rồi được rồi, An công tử, cậu định đi đâu ăn sáng? Ngồi lên, chúng ta đi xe đạp, nếu không chẳng đủ thời gian đâu.” Bảo Bảo vỗ vỗ ghế sau, lại vẫy tay với An Tịnh.

An Tịnh nhăn mày nhìn chiếc xe đạp này, lại còn là màu hồng, chỗ ngồi phía sau cũng rất thấp, nếu cậu ngồi lên thì giống cái gì đây?

Bảo Bảo thấy bộ dáng kia của An Tịnh, cho là cậu lo lắng cho mình, chờ cậu sẽ mệt, vì vậy rất cảm động: “An công tử, cậu không cần thương cảm mình, yên tâm, mình đảm bảo một mình mình có thể chờ cậu.”

“...”

“An công tử, sao thế, mau lên đây, nếu không không kịp bây giờ!”
Bảo Bảo nhìn đồng hồ, sốt ruột nói.

An Tịnh nhận thấy mình tuyệt đối không ngồi loại xe đạp này, dù gì cũng phải để ý hình tượng chút chứ. An Tịnh nhìn đồng hồ, sắp không kịp rồi, còn phải đi ăn sáng nữa. Không nghĩ nhiều, An Tịnh nói với Bảo Bảo: “Cậu xuống đi, mình chờ.”

Chương 7

Cả ngày hôm nay Bảo Bảo vui vẻ rạo rức, mỹ danh là thế, nhưng điều này thực sự kinh hãi. Khụ khụ, người khác đều nhận thấy vậy... Đừng tưởng Bảo Bảo lớn như vậy rồi, nhưng lúc còn ở quê, chưa có ai đối xử tốt với cô như vậy, bởi vì mỗi lần đều là cô giúp đỡ người khác, khó có được một lần được người khác quan tâm, tất nhiên là kích động muốn chết... Vì vậy Bảo Bảo cảm thấy, cho dù An Tịnh bắt nạt cô thế nào, cô vẫn cho rằng An Tịnh là người tốt...

Cả ngày hôm nay An Tịnh đón nhận ánh mắt “cảm động” Bảo Bảo bắn tới, lòng nao nao. Nhóc con này làm sao vậy, ánh mắt nhìn mình trong như con chó đói bụng lâu ngày nhìn thấy một mẩu xương tỏa mùi hương bốn phía. Bộ dáng kia, khiến người ta phải hoảng sợ.

Vì vậy, dưới ánh mắt nồng cháy của Bảo Bảo, An Tịnh lông tóc không hao tổn gì vượt qua một ngày. Phải biết, sự đả kích này không phải bản thân thể, mà là ý chí, ý chí đó. Mẹ Bảo thường nói, tương lai người có thể làm chồng Bảo Bảo tuyệt đối không phải là người thường. Với tính cách Bảo Bảo, tuyệt đối không làm người ta tức chết, nhưng nhất định có thể khiến người ta tức gần chết.

ㄟ (3 ㄟ) ㄟ

Bảo Bảo vừa về tới nhà đã bị ba mẹ Bảo vây công.

“Bảo bối à, sáng nay anh chàng đẹp trai cùng con đi đến trường là ai thế?” Mắt mẹ Bảo phát sáng hỏi.

“A, cậu ấy tên An Tịnh, hot boy kiêm thủ khoa trường con đó! Cậu ấy còn ngồi cùng bàn với con mà.” Bảo Bảo đắc ý nói.

Vì vậy ánh mắt mẹ Bảo sáng lên. Ba Bảo cũng không chịu tịch mịch vội vàng xen vào: “Cậu ấy có gọi điện thoại, nói con đồng ý với cậu ấy sáng nào cũng đi học cùng kia, không ngờ sáng dậy sớm cũng là vì cậu ấy, đúng không?” Huong August (LQD)

“Dĩ nhiên, nếu không ba cho rằng con sẽ dậy sớm như thế à? Nếu không phải tại cậu ấy, con đến trễ giờ cậu ấy cũng không đồng ý! Lại còn ép buổi chiều tan học cũng phải đi cùng!” Bảo Bảo cho rằng ba mẹ Bảo đang quan tâm cô, vội vàng oán trách.

Nhưng mẹ Bảo càng vui mừng. “Anh chàng đẹp trai này nhà ở đâu? Không phải hôm nay tới đón con à? Vừa nhìn đã biết là một cậu nhóc chăm chỉ. o(∩_∩)o”

“Ai nha, nói cái này nè, ba mẹ Bảo, con nói cho hai người biết nhé, thủ khoa ở cùng chung cư với nhà chúng ta!” Nó điều này, có vẻ Bảo Bảo cũng rất hưng phấn.

Ba mẹ Bảo càng vui mừng, thì ra con rể ở cùng chung cư với bọn họ, lần này thì gặp mặt càng dễ dàng rồi.

“Khụ khụ, Bảo Bảo, con ở cùng với thủ khoa, hơn nữa hai người lại ngồi cùng bàn, con không thể làm cậu ấy mất mặt được. Nhưng nhìn bộ dáng của con cũng biết, điều đó là không thể nào
↘ (ノ 3 ヽ) ↗. Cho nên, tuyệt đối chúng ta phải nghiêm chỉnh cảm tạ bạn học An Tĩnh, ngồi chung với con đã đủ uất ức cho cậu ấy, bây giờ lại ở cùng chung cư, cùng nhau đi học. Vì vậy, mẹ và ba con quyết định, chúng ta muốn mời bạn học An Tĩnh đến nhà dùng cơm!”

Mẹ Bảo nói rất phấn kích, Bảo Bảo nghe vậy đau lòng. Đây là mẹ ruột đó, đây là mẹ ruột đó, cô nhất định là con rơi, nhất định, nhất định là thế (ㄣ_ㄣ)...

Ba Bảo vội tiếp lời: “Đúng vậy, Bảo Bảo, nhưng lần này con làm rất tốt, con gái rệu rã của ba ngồi cạnh thủ khoa, nói ra thật sự có mặt mũi. o(≥v≤)o~~” Về mặt ba Bảo đầy say mê, con gái không có tiền đồ cũng không sao, còn có một con rể thủ khoa cơ mà.

“Vậy hai người muốn lúc nào con hẹn cậu ấy tới?” Bảo Bảo cảm thấy rất thất bại.

“Chủ nhật là tốt nhất, vừa khéo hôm đó ba rảnh, hơn nữa các con đều nghỉ học, như vậy mới có thời gian chuẩn bị.” Mẹ Bảo suy nghĩ một chút, lần đầu chính thức gặp mặt con rể cũng không thể thất lễ. Huong August (LQD)

“Ai ㄟ (3 ㄟ) ㄟ, ba mẹ Bảo, hai người cho là thủ khoa dễ mời như vậy sao, còn không biết người ta có thời gian hay không, nếu người ta không muốn thì làm thế nào.” Bảo Bảo nghĩ nhất định An Tịnh sẽ không đồng ý, mặc dù mình rất muốn mời...

Mẹ Bảo gõ một cái vào đầu Bảo Bảo. “Con ngốc thế, sao không nghĩ ít biện pháp, muốn con làm chút chuyện con lại một mực từ chối, con chẳng giống người Chu gia ta gì cả. Nếu hôm đó con không mời được An Tịnh về nhà, thì cứ chờ đó cho mẹ, xem mẹ làm thế nào trừng trị con!”

“Được rồi được rồi, con biết rồi, con sẽ nhanh chóng nói với cậu ấy.” Bảo Bảo vuốt vuốt chỗ bị mẹ cốc đầu, hô~ mẹ xuống tay đúng là nặng.

“Cái này còn tạm được.” Mẹ Bảo hài lòng trở về phòng cùng ba Bảo, bọn họ còn phải thảo luận xem đến lúc đó ăn những món gì, phải mặc quần áo gì nữa.

Ngày hôm sau...

Đi được nửa đường, Bảo Bảo cách mấy giây lại nhìn An Tịnh một cái, bộ dáng muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng còn nháy nháy mắt. Rốt cuộc, An Tịnh không nhịn được hỏi: “Có phải muốn nói cái gì hay không, sao cứ nhìn mình như thế?”

“Mình nhờ cậu một chuyện được không?” Bảo Bảo lo lắng hỏi, sao đột nhiên cảm thấy kì lạ.

An Tịnh liếc cô một cái, cũng biết cô có chuyện. “Nói đi, lại có chuyện gì.”

“Ba mẹ Bảo muốn mời cậu chủ nhật đến ăn cơm, có được không?”

An Tịnh ngần ra, không phải ba mẹ Bảo là ba mẹ cô ư. Ặc, muốn mời cậu đến ăn cơm? Cũng không phải là không thể... Nhưng mà khi nhìn vào khuôn mặt Bảo Bảo, An Tịnh không muốn đồng ý nhanh như thế. “Mình không có thời gian, mình còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Bảo Bảo nghe thế, trong lòng quỳnh lên, mở miệng nói: “Có chuyện gì mình làm giúp cậu!”

An Tịnh vừa nghe hai mắt tỏa sáng: “Mình phải ở nhà quét dọn, sao, cậu tới giúp mình?”

Bảo Bảo vội vàng gật đầu: “Có thể có thể, chỉ cần cậu nguyện ý tới nhà mình, cậu bảo mình làm gì cũng được.”

“Được, chủ nhật mình sẽ đi, nhưng thứ bảy cậu phải tới nhà mình quét dọn đó, nếu không chủ nhật mình sẽ không đi.”

Bảo Bảo lệ rơi đầy mặt, sao cô cảm thấy ở đâu cũng có người uy hiếp cô vậy.”

Chủ nhật, cuối cùng Bảo Bảo cũng đưa được người về nhà. Trời mới biết hôm qua cô làm bao nhiêu chuyện ở nhà cậu ta. Rau củi tất cả đồ dùng một lần, sàn nhà cũng lau sạch. Khiến Bảo Bảo bức mình nhất chính là đóng quần áo, không ngờ An Tịnh bắt cô giặt tay. Huong August (LQD)

Nói đến điều này, An Tịnh cũng cảm thấy rất uất ức, rõ ràng ngày hôm qua người bị hại là cậu mới đúng. Đồ dùng kia, không lau còn tốt, nhưng cái khăn kia là dùng để lau giày. Lau sàn, lại rải nước khắp nơi. Còn mấy bộ quần áo cũng bị cô phá vài cái! An Tịnh cảm thấy, đây là chuyện sai lầm nhất của cậu từ trước cho tới nay.

Bảo Bảo vui sướng dẫn An Tịnh về nhà. Mở cửa, nhất thời sợ hết hồn!

“Ba mẹ Bảo, hai người muốn lên ti vi à? Sao lại ăn mặc thành ra như vậy?” Bảo Bảo cố ý mở mắt thật to tới bày tỏ sự kinh ngạc của mình.

Không trách được Bảo Bảo nói như vậy, thật sự hai người bọn họ ăn mặc quá dọa người. Không ngờ lại là một mặc sườn xám, một mặc âu phục! Trước kia chưa từng thấy họ ăn mặc như vậy. Khoan đã, mặc như vậy chính là...

Mẹ Bảo vội vàng nháy mắt với Bảo Bảo, ý bảo cô đừng nói lung tung.

“Cậu chính là An Tịnh phải không, đến đây, mau vào, đứng ở cửa làm gì.” Ba Bảo rất nhiệt tình kéo An Tịnh vào nhà.

“Bác gái, bác trai, chào hai người, con là bạn học của Chu Bảo Bảo, hôm nay tới đây thực sự quấy rầy hai người.” An Tịnh lễ phép nói.

Thấy An Tịnh dễ tính, ba mẹ Bảo vui mừng đặc ý đến quen hết mọi chuyện. Cậu nhóc thật ngoan, lễ phép như thế, so sánh với Bảo Bảo nhà mình, đúng là khác biệt một trời một vực.

Sau khi An Tịnh giới thiệu xong liền bị ba mẹ Bảo kéo qua ăn cơm.

“An Tịnh à, lần thi cấp 3 cháu đạt thủ khoa à? Cháu học tập tốt như thế, hôm nào rảnh dạy Bảo Bảo nhà bác chút được không?”

An Tịnh liếc Bảo Bảo một cái: “Điều này không có gì, nếu cần, cháu có thể dạy Bảo Bảo.”

Nói lời này, mẹ Bảo nhất thời lệ nóng doanh tròng.

Bảo Bảo không thể bình tĩnh: “Đừng!”

Mẹ Bảo dùng ánh mắt phóng cho Bảo Bảo một đao. Bảo Bảo lập tức đổi lời: “Vậy làm phiền cậu, nhưng mà sao mình lại nỡ để thủ khoa

trường chúng ta, hy vọng của toàn trường,, vinh dự của cả lớp,... cậu - An công tử, lãng phí thời gian vào mình chứ?" Bảo Bảo cười thành khẩn.

An Tịnh cũng cười đáp: "Làm sao biết được? Giúp đỡ đồng học là vinh hạnh của mình, mình vui mừng còn không kịp đâu." Vớ vẩn, muốn thoát?

Vì vậy mẹ Bảo hơn kích động. Vội vàng không ngừng gấp thức ăn cho An Tịnh.

"An Tịnh , nghe Bảo Bảo nói cháu ở một mình? Vậy chuyện cơm nước cháu giải quyết thế nào?" Ba Bảo thật sự tò mò với điều này.

"Thường thì đều là cháu tự mình làm, đồ bên ngoài không sạch sẽ."

Ba mẹ Bảo liếc nhau một cái, trong lòng hai người nổi nhạc. Thời đại bây giờ, đừng nói con trai, đến con gái cũng không có mấy người biết nấu ăn, ai chẳng phải là quần áo tới giương tay cơm tới há mồm.

Ba Bảo cảm thấy, đây chính là một mầm tốt, không chừng tương lai có bao nhiêu nữ sinh tranh giành nhau đó. Có câu, ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau ắt gặp tao ương. Vì vậy ba Bảo lại hỏi: "Ba mẹ cháu làm nghề gì, lại cam lòng để cháu một mình sống ở đây."

"Mẹ cháu là nhà ngoại giao, ba cháu là luật sư. Bọn họ thường ra nước ngoài, nên ở đây chỉ có một mình cháu.

Nghe thấy câu trả lời của An Tịnh, ba mẹ Bảo càng thêm vui mừng, thì ra là ba mẹ con rể là cầu nối quốc tế cơ đấy.

Bảo Bảo thấy ba mẹ Bảo hỏi An Tịnh như vậy, hơi ngượng ngùng, làm cái gì vậy, sao lại hỏi chuyện nhà người ta. Nhưng trái lại, An Tịnh trả lời rất hứng thú.

“Ba mẹ Bảo, hai người đủ rồi nha, cứ hỏi không ngừng thế, ăn cơm ăn cơm.”

Ba mẹ Bảo nghĩ thầm, ai nha, bây giờ đã bắt đầu đau lòng cơ đấy, không phải chỉ hỏi đôi ba câu thôi sao, chưa gì đã bảo vệ người ta rồi. Nhưng Ba mẹ Bảo đã hỏi được điều mình muốn, vì vậy cũng không dây dưa quá nhiều. bữa cơm cứ như vậy giải quyết xong.

Lúc Bảo Bảo đưa An Tịnh ra cửa, An Tịnh đi vài bước bỗng quay đầu lại nói: “Sau này mỗi tối tới nhà mình học thêm.”

Trước mặt Bảo Bảo bỗng tối sầm, gần đây đã kích quá nhiều

Chương 8

Mẹ Bảo nói: "Cho dù con có chắn trước mặt An Tịnh, cho dù có cao lớn gấp mười người thường thì người ta cũng có thể giẫm lên người con mà chạy tới An Tịnh. Con với An Tịnh, nếu so sánh, nhất định con là vượn cổ còn chưa tiến hóa."

Bây giờ thật không dễ dàng gì có cơ hội thăng cấp tổ chất, phong cách và chỉ số thông minh của con, còn có thể dính chút hoàn mỹ của An Tịnh, con lại còn mất hứng. Con nói xem, có người giúp con làm bài tập, người khó khăn là người ta đó, hơn nữa An Tịnh đã đáp ứng, không ngại phiền toái, nếu là mẹ, mới không để ý tới chuyện như vậy! Con còn không biết điều!"

Bảo Bảo trầm lắng bấm trong lòng, không phải mẹ muốn cậu ấy dạy con sao, sao lại làm như con là bá ngành thượng cung (*kẻ ngang ngược)... Còn nữa, cậu ấy không vui đâu nào, con thấy cậu ấy rất vui vẻ đồng ý mà... →_→ hơn nữa, dù là vượn cổ thì sao, tổ tiên loài người đó, còn là hoá thạch nữa, nói không chừng là bảo bối vô giá.

Dĩ nhiên Mẹ Bảo không biết Bảo Bảo đang nghĩ cái gì, còn tưởng rằng cô nghe lọt tai. Vì vậy cuối cùng tổng kết: "Tóm lại, con nhất định phải nghe lời An Tịnh, để cậu ấy phụ đạo cho tốt! Nếu con không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ... Hừm~ Mẹ Bảo cười ý vị sâu xa. Bảo Bảo không tự chủ được lạnh run người.

Vì vậy mỗi mỗi tối, từ 8: 00 đến 10: 00, Bảo Bảo đều đến nhà An Tịnh học tập. Thật ra, ba mẹ Bảo không phải chưa từng lo lắng cô nam quả nữ sống chung một chỗ. Nhưng sau lại nghĩ, với điều kiện của An Tịnh, muốn gì mà chẳng có, vì vậy sẽ không làm gì Bảo Bảo.

Hơn nữa cho dù hai đứa thế nào, người thua thiệt là An Tịnh mới đúng. =. = Nhưng ba mẹ Bảo vẫn rất tin tưởng hai người, yêu sớm, ba mẹ Bảo cũng không ngại, bởi vì bây giờ Bảo Bảo đã học Cao trung. Ba mẹ bảo đã bắt đầu qua lại với nhau từ khi mới học sơ trung. Hơn nữa các gia đình bình thường, không đồng chuyện con trẻ yêu sớm là vì sợ con làm trễ nãi chuyện học tập, nhưng thực tế, với cái thành tích đó của Bảo Bảo, kém nữa còn có thể kém đến đâu? Huống chi An Tịnh còn đồng ý phụ đạo. Nên đối với Bảo Bảo và An Tịnh, ba mẹ Bảo tỏ thái độ tán đồng. Haiz ㄟ (3 ㄟ ㄟ, ba mẹ thật tâm lý, nếu hai ngược bọn họ không nên chuyện thì thực xin lỗi ba mẹ Bảo rồi.

Muốn một tên ngu ngốc đi dạy một thiên tài, đó là không thể; nhưng muốn một thiên tài đi dạy một tên ngu ngốc, đó không phải là không thể, nhưng sẽ rất phiền toái. Tại sao? Bởi vì thường thì thiên tài đều rất thông minh, học hành, đối với họ mà nói nó chỉ là nhac diem trong cuộc sống, hoàn toàn không mất quá nhiều công sức cũng có thể học giỏi. Nhưng đối với những kẻ ngu ngốc mà nói, hoàn toàn bất đồng, cho dù dành toàn bộ thời gian vào việc học cũng không thể như thiên tài. Cho nên, muốn thiên tài tới dạy ngu ngốc, đó là điều vô cùng khó khăn. Hiện tại là một ví dụ.

Mặc dù nói Bảo Bảo không tinh là ngu ngốc, nhưng trng mắt An Tịnh, hẳn Bảo Bảo là người ngốc nhất. Sau khi giảng một bài tập không dưới ba lần, An Tịnh cuối cùng cũng không nhìn được, vì vậy hét lên với Bảo Bảo: "Rốt cuộc cậu có đầu óc hay không? Mình đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cậu còn không hiểu, cậu nói xem làm thế nào cậu vào được Nhất Trung vậy hả?!"

"Có mang theo mà, không phải ở đây sao?" Bảo Bảo thừa dạ chỉ chỉ đầu chính mình.

"..."

"Hơn nữa, thật ra mình cũng không biết làm thế nào mà vào được Nhất Trung..."

"Còn dám mạnh miệng!"

Bảo Bảo không dám động. Bảo Bảo còn nhớ mình lúc đi, mẹ Bảo dạy bảo qua, nếu An Tịnh nói với mẹ cô cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời, mẹ tuyệt đối sẽ làm cho cô biết cái gì là hối hận.

An Tịnh hít thở sâu mấy cái, để mình tỉnh táo lại. Nhìn bộ dáng kia của Bảo Bảo, An Tịnh cảm thấy mình có lỗi với cô. Haiz, thôi, đầu óc không thông minh cũng không phải là lỗi của cô =.=

Sau khi An Tịnh trở lại bình thường, cậu nói với hướng Bảo Bảo: "Thôi, chúng ta nói tiếp một lần nữa."

Bảo Bảo cảm động gật đầu, cô cũng biết mình quả thật không thông minh. Nếu như đổi lại là cô, dạy người khác nhiều lần như vậy mà không hiểu, đoán chừng cô đã sớm lật bàn rồi. Vì vậy Bảo Bảo nghiêm túc nghe giảng hơn!

Nói một tiếng đồng hồ, rốt cuộc Bảo Bảo nói cô có thể hiểu. Mặc dù là có thể, nhưng dù gì cũng có chút tiến bộ. Vì vậy bên yêu cầu Bảo Bảo tự làm bài tập.

Nhân lúc Bảo Bảo làm bài tập, An Tịnh quyết định đi tắm, dù sao thời gian còn nhiều. Kết quả chính là tắm suốt một giờ...

Lúc đi ra, An Tịnh còn đang suy nghĩ, với trình độ của cô, Bảo Bảo đã làm xong hết các bài tập hay chưa, làm hết là không có khả năng.

Nhưng An Tịnh vừa ra, lại thấy được một màn Bảo Bảo ngủ thiếp đi! Không ngờ cô lại ngủ vào lúc này! Hướng chi đây lại ở nhà người khác! An Tịnh thấy tức giận rồi.

Đi tới bên cạnh, cứ như vậy cô nằm ngủ trên bàn. An Tịnh không biết vì sao, vừa rồi còn nghĩ đi qua gọi tỉnh cô, nhưng bây giờ lại không muốn nữa. Nhìn một chút, tay An Tịnh không tự chủ xoa xoa khuôn mặt Bảo Bảo, vén lọn tóc qua sau tai. Không biết vì điều gì, trái tim bắt đầu thành thích tăng tốc.

Thình thịch thình thịch, dường như bên tai An Tịnh chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập, thời điểm khi thấy đôi môi Bảo Bảo, nhịp tim lại đập nhanh hơn! Không biết hôn sẽ có hương vị gì đây. Bây giờ, h An Tịnh oàn toàn không tự chủ được suy nghĩ của mình. Thân thể hoàn toàn không khống chế được, nghĩ như vậy, không tự chủ được cúi đầu. Càng xuống nhịp tim càng nhanh, càng xuống càng nhanh, càng xuống càng nhanh... Cuối cùng, khi An Tịnh cảm thấy mình nhịp tim sắp nhảy ra, rốt cuộc cậu cũng hôn được Bảo Bảo! Một khắc kia, An Tịnh cảm thấy thế giới trước mắt mình đang không ngừng bắn đầy pháo hoa, có cảm giác trên toàn thế giới cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Đột nhiên Bảo Bảo khế hừ một tiếng, còn xê dịch. An Tịnh lập tức hoảng sợ nhảy ra, vừa đúng lúc này Bảo Bảo cũng tỉnh.

Bảo Bảo vừa tỉnh lại liền nhìn thấy An Tịnh cách mình không xa, che ngực thở dốc. Không biết tại sao cả khuôn mặt cũng đỏ bừng, ánh mắt còn mê ly. Bộ dáng kia, Bảo Bảo cảm thấy quả thực là tuyệt vời.

Nhưng Bảo Bảo cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy. "An công tử, cậu làm sao vậy, sao lại đỏ bừng cả mặt thế kia, không phải là ngã bệnh chứ?" Nghĩ vậy, Bảo Bảo vội vàng tiến lên sờ trán An Tịnh.

An Tịnh vốn đang tâm hoảng ý loạn , hiện tại Bảo Bảo lại còn tiến tới sờ trán cậu! Vì vậy theo phản xạ có điều kiện hất tay Bảo Bảo ra.

Vì vậy, không khí giữa hai người trở nên rất lúng túng.

Bảo Bảo trong lòng buồn bực, sao, không phải là lo lắng cho cậu sao, không ngờ lại gạt tay cô ra, cái này khiến cô làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi đây.

An Tịnh cũng lập tức ý thức được hành động của mình không đúng, nhưng bây giờ trong lòng đã đủ loạn, anh cảm thấy cần phải điều chỉnh lại tâm lý của mình. Vì vậy nói với Bảo Bảo: "Hôm nay đến đây là được rồi, cậu trở về đi, lần sau không cho phép ngủ ở đây!"

Bảo Bảo nghe An Tịnh nói như vậy, cũng không thể lưu lại nữa, vì vậy gật đầu. "Ừ, vậy hôm nay mình đi về trước. Nhưng cậu thật không có việc gì sao?" Bảo Bảo vẫn không yên lòng.

"Không có việc gì, vừa rồi là do tắm lâu quá thôi."

Thấy An Tịnh nói như chém đinh chặt sắt, hiện tại quả thật cũng không có gì, nên Bảo Bảo rất an tâm rời đi.

Sau khi tiễn Bảo Bảo ra ngoài, An Tịnh lập tức đóng cửa phòng lại. Sau đó không hiểu nguyên do nặng nề dựa vào ván cửa, cứ như vậy từ từ trượt xuống. Hiện tại An Tịnh rất dễ nổi nóng, bởi vì cậu hoàn toàn không biết rốt cuộc mình bị làm sao, sao lại làm vậy với Bảo Bảo, làm ra chuyện như vậy... Nói thật, chính cậu cũng không tin đó là sự thật, nhưng xúc cảm khi hôn ấy lại một mực ùa về, thậm chí cậu còn mừng thầm. Nhớ lại không tự chủ được lấy tay sờ môi.

Chẳng lẽ cậu thích cô An Tịnh không biết vì sao sao đột nhiên lại nhớ đến khả năng này. Lập tức bị dọa đến nhảy dựng! Không nên... nhưng, khụ khụ, ăn thịt heo vẫn khá là ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi nghĩ thông An Tịnh lập tức cảm thấy trời quang mây tạnh, tâm tình tăng vọt theo cấp lũy thừa. Nếu... Đó là đương nhiên muốn thực sự bắt được

Chương 9

An chàng An Tịnh này, đối với những thứ mình muốn thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Nhưng loại chuyện như tỏ tình, An Tịnh cảm thấy để Bảo Bảo làm thì có vẻ bình thường hơn, bởi vì từ trước đến nay cậu chưa từng làm bao giờ. (Tác giả: Bảo Bảo nhà ta đã làm bao giờ đâu, An công tử thật không phúc hậu!)

Thật ra An Tịnh cho rằng chắc chắn Bảo Bảo phải có ấn tượng tốt về cậu mới đúng. Cậu trưởng thành đẹp trai, học hành tốt, thể dục không tồi. Trong mắt người khác, phải nói là hoàn mỹ. Nhưng cho dù Bảo Bảo không thích cậu cũng chẳng sao, mưu sự tại nhân, như vậy mới có tính khiêu chiến.

Cô nàng Bảo Bảo đối với tình cảm rất là trì độn, cô hoàn toàn không cảm giác được điều gì. Cho dù có một nam sinh đứng trước mặt cô tỏ tình, cô sẽ cho rằng cậu ta đang nói giỡn, sau đó cứ như thế bỏ qua. Những người như thế, ở bên cạnh khiến người ta yên tâm, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn phải chắc chắn cô ấy ở bên cạnh bạn.

Với tình hình trước mắt mà nói, An Tịnh cảm thấy tình huống vẫn đủ lạc quan. Bởi vì hầu như thời gian của Bảo Bảo đều ở bên cạnh cậu, nên không có hành động bên ngoài gì. Nhưng lúc này mới tựu trường mấy tháng mà thôi, mọi người còn chưa thân thuộc. Bây giờ chưa có gì không có nghĩa là về sau không có gì. Thực ra ngoại hình Bảo Bảo cũng không tệ lắm, tuy không thể gọi là đại mỹ nữ, nhưng tuyệt đối đáng yêu có thừa, có lúc sẽ khiến người ta nảy sinh khát vọng bảo vệ cô, mặc dù cô không cần...

Nói tóm lại, trêu hoa ghẹo nguyệt là tuyệt đối có. Trước kia không cảm thấy gì, nhưng bây giờ khác rồi, An công tử trực tiếp coi Bảo

Bảo là vật sở hữu của mình. Nếu đã như vậy, đương nhiên là muốn đề phòng những chuyện chưa xảy ra.

Dĩ nhiên, An Tịnh cũng không ngốc đến nỗi trực tiếp nói với Bảo Bảo mình thích cô. Lời như vậy, không phải là Bảo Bảo không tin, ngay cả chính cậu cũng sẽ cho rằng đầu óc mình có vấn đề. Nói không chừng kết quả lại tương phản, đẩy Bảo Bảo ra xa, không duy trì được tình trạng như bây giờ.

Nhưng muốn để người khác biết Bảo Bảo là của cậu, thì cần dùng kế sách. Cậu không tin có ai dám tới tranh với cậu, cho dù ai cũng không thể. Mà cậu, cũng có thể giảm bớt lượng nữ sinh tới làm phiền cậu.

An Tịnh cảm thấy, vũ khí học đường mạnh mẽ nhất chính là tin đồn. Chỉ cần có tin đồn về cậu và Bảo Bảo, đến lúc đó cho dù cô có giải thích thế nào cũng không có ai tin. Lời đồn mạnh như tướng, mạnh như hổ. Chỉ cần nghĩ tới cảnh Bảo Bảo muốn biện minh mà không được, An Tịnh cảm thấy tâm tình thật tốt, ừm, hôm nay thật là một ngày tươi sáng!

Vì vậy trong thời gian này, mọi người thường có thể bắt gặp hai người đi cùng nhau, từ trường học cho đến những địa điểm khác.

--- Sự kiện một: Ăn cơm.---

Bởi vì mỗi ngày An Tịnh đều dạy cho Bảo Bảo học bổ túc, cho nên An Tịnh lấy cớ này làm điều kiện sai Bảo Bảo trưa nào cũng phải mang cho cậu một phần bữa trưa, Bảo Bảo rất hào sảng đồng ý.

Hôm nào đó, hai người ngồi trong hoa viên trường học.

“Hôm nay mình muốn đọc sách.” An Tịnh đặc biệt cầm một quyển sách ngồi ở chỗ đó đọc.

“Ừm, vậy cậu không ăn cơm sao?”

An Tịnh nhìn cô một cái: “Không có thời gian, nhưng mình lại đói bụng.”

“Cho nên?” Bảo Bảo tự mình múc một thìa cơm, không yên lòng đáp, hôm nay có món khoai tây cô thích nhất đấy.

Trong khi Bảo Bảo đưa cơm vào miệng, An Tịnh trực tiếp tiến tới ăn hết. “Cậu dứt cho mình là được.” Sau đó An Tịnh lại trấn định ngồi lại tiếp tục xem sách như cũ.

Bảo Bảo hóa đá.

--- Sự kiện hai: Giặt giày---

Vào một ngày nào đó, trường học cử hành đại hội thể dục thể thao, hiển nhiên An Tịnh bụng làm dạ chịu. Nhưng An Tịnh thích sạch sẽ tuyệt đối không cho phép cậu đi lại đôi giày vừa chạy, dĩ nhiên, An Tịnh ném toàn bộ cho Bảo Bảo giặt.

Vì vậy, lúc này An Tịnh hỏi Bảo Bảo: “Hôm qua mình không bảo cậu giặt giày, vậy có mang theo không?”

“...” Bảo Bảo im lặng.

An Tịnh nhìn nét mặt cô đã biết, nhưng trong lòng vẫn cố tìm chút may mắn hỏi: “Cuối cùng là có mang theo hay không?”

“Không mang...” Bảo Bảo cúi đầu, bộ dáng biết lỗi.

An Tịnh đen mặt một nửa, không mang vậy thì chiều mang, thuận miệng hỏi: “Vậy cậu giặt chưa?”

Bảo Bảo cúi đầu thấp hơn: “... Giặt... một bộ phận...”

“Bộ phận nào?”

“Dây giày...”

“...”

~~~~~

Sự kiện ba: Khiêu vũ

Vốn trước khi đến trường học, ngày nào cũng tập thể dục buổi sáng, nhưng sau khi nổi lên phong trào khiêu vũ, trường học bọn họ cũng bắt đầu áp dụng môn thể thao này thay cho thể dục buổi sáng. Bạn nhảy có thể tự mình chọn, không cần phải nói, dĩ nhiên An Tịnh và Bảo Bảo thành một đôi.

Vào một ngày nào đó, sau N ngày nhà trường bắt đầu yêu cầu mọi người luyện tập khiêu vũ.

“Chu Bảo Bảo! Cậu thật sự là một con heo! Cậu đã giẫm mình bao nhiêu lần rồi hả!” Sau khi bị Bảo Bảo giẫm vào chân lần thứ N, cuối cùng An Tịnh cũng nổi giận.

“Đã nói là không phải mình cố ý! >_<”

“Không phải cố ý, không phải cố ý mà chân mình đã tím xanh hết cả rồi, có phải cậu muốn chân mình tàn phế luôn không vậy hả?!”

“Thật xin lỗi >_< ... Không nên so đo với mình có được hay không?” Bảo Bảo chân chó lấy lòng nói, thuận tiện còn cầm tay An Tịnh xoa xoa, sau đó dùng ánh mắt long lanh như nước nhìn cậu chăm chăm. Phải biết đây là tuyệt chiêu của Bảo Bảo. Cô cũng biết mình giẫm vào chân cậu rất nhiều lần. Bắt đầu coi như có đếm, nhưng bây giờ nhiều đến nỗi không đếm hết được nữa. (T_T)

An Tịnh hít vào một hơi thật sâu, thật vất vả bình tĩnh lại.” Mình nói cho cậu biết, cậu cẩn thận một chút cho mình, nếu không mình sẽ nói với mẹ Bảo. Còn bây giờ, tiếp tục.”

~~~~~

Như thế như thế, như vậy như vậy.

Sau N sự kiện, cuối cùng An Tịnh cũng như nguyện nghe được tin đồn về hai người bọn họ ở trường học. Rốt cuộc tâm tình cũng thấy

mỹ mãn, không uống công cậu cố ý làm ra nhiều chuyện như vậy .

An Tịnh nghe đồn, tất nhiên Bảo Bảo cũng nghe được.

Ngày ấy, nửa đường. Lâm Hân kéo Bảo Bảo tới một góc.

“Bảo Bảo, chúng ta là không phải là bạn tốt sao?”

Bảo Bảo cảm thấy rất kỳ quái, sao Lâm Hân lại hỏi mình vấn đề này chứ.” Dĩ nhiên, cậu chính là người bạn thân thiết nhất của mình trong ngôi trường này nha.” Bảo Bảo trả lời rất khẳng định.

“Vậy nhất định cậu không gạt mình chuyện gì, đúng không?” Về mặt Lâm Hân hi vọng nhìn Bảo Bảo.

“Dĩ nhiên, có chuyện gì sao?”

“Vậy thì tốt, mình hỏi cậu, mình đang lui tới với An Tịnh đúng không?” Mặc dù là hỏi, nhưng gương mặt Lâm Hân lại đầy vẻ khẳng định.

“O.O Hân Hân, cậu nghe mấy loại tin đồn đó ở đâu, sao mình có thể lui tới với An Tịnh được chứ? Có phải cậu ngã bệnh hay không?” Nói xong, Bảo Bảo đưa tay sờ trán Lâm Hân.

“Chắc, đừng làm rộn.” Lâm Hân lập tức hất tay Bảo Bảo ra. “Không phải cậu bảo không gạt mình sao, hiện tại lại không chịu thừa nhận. Trên website của trường, tất cả đều là hình các cậu đi chung với nhau. Mặc dù mình rất thích An Tịnh, nhưng chỉ giới hạn ở việc ngưỡng mộ thôi, bây giờ cậu lại là bạn gái cậu ấy rồi, mình kích động chết mất. Chính là mình chính là bạn của bạn gái thần tượng đó.”

“—||| Mình thực sự không lui tới với An Tịnh.” Bảo Bảo kéo kéo tay áo Lâm Hân.

Lâm Hân không để ý tới cô, tiếp tục kích động nói: “Sau này có thể chiêm ngưỡng thần tượng ở cự ly gần, nhất định người ta hâm mộ mình chết, ha ha ha ha...”

Bảo Bảo nhìn một Lâm Hân vẫn còn chìm trong ảo tưởng, biết bây giờ dù cô có nói gì cũng chỉ là nhiều lời vô ích, cô thấy mình cần chạy đi nói với An Tịnh một chút.

Bảo Bảo tìm được An Tịnh ở sân bóng rổ. Người chung quanh vừa thấy Bảo Bảo tới, lập tức ồn ào lên tiếng: “Ờ, nhìn kìa, đây chẳng phải là An phu nhân của chúng ta hay sao? Tới tìm An công tử?” Nói xong, hoàn toàn khiến Bảo Bảo nhú mày.

Bên cạnh cũng có người nói với An Tịnh: “An công tử, ‘phu nhân’ nhà cậu tới, còn không tiến lên nghênh đón?”

An Tịnh đã sớm thấy Bảo Bảo tới, nhưng không muốn qua, trái lại cậu muốn nhìn xem Bảo Bảo giải quyết thế nào. Nên đặc biệt thuận theo trò đùa của mấy người đó.

Bảo Bảo đã sớm đỏ rần mặt, đâu còn bắt cháp cái gì. Sau khi thấy An Tịnh, lập tức tiến lên kéo cậu chạy như điên, cô không muốn đứng chỗ này, cực kỳ không.

Thấy hai người chạy đi, những người đó đều đứng đó cười âm thầm.

Bảo Bảo trực tiếp kéo An Tịnh tới một chỗ tương đối yên tĩnh. Mấy câu muốn nói với An Tịnh, nhưng vừa gặp lại thấy không tiện mở miệng. An Tịnh nhìn bộ dáng của cô cũng biết cô đã nghe được mấy lời đồn kia, bây giờ tới hỏi thăm cậu.

Nếu cô không mở miệng, vậy mình nói trước. “Cậu nghe những lời đồn đãi gần đây, đúng không?”

Bảo Bảo ngẩn ra, cũng đúng, mình cũng biết, sao cậu ấy có thể không biết được chứ. “Ừm, tất cả mọi người đều nói vậy, ừm, hai chúng ta, đang kết giao...”

An Tịnh thấy bộ dáng mắc cỡ ngại ngùng của cô, nhất thời tâm tình thật tốt. “Lời đồn mà thôi, không cần để ý đến nó là được.” An Tịnh rất nghiêm túc nói.

“Nhưng là, nhưng bọn họ đều là hiểu lầm, rõ ràng giữa chúng ta không phải là kiểu quan hệ này, tại sao có thể để bọn họ hiểu lầm được chứ?” Không biết vì sao a, Bảo Bảo cảm thấy như vậy có đúng hay không.

“Vậy cậu cứ coi như giúp mình một việc, như thế có thể giảm bớt số nữ sinh tới tìm mình gây phiền toái.”

“Nhưng là, nhưng là...”

“Không nhưng nhị gì hết, chẳng lẽ hiện tại cậu đã thích ai rồi?” An Tịnh quắc mắt hỏi.

“Không có!” Bảo Bảo lập tức giải thích.

“Cho nên, dù sao cũng không gây khó khăn cho cậu, coi như cậu giúp mình làm việc tốt, mình giúp cậu nhiều như vậy, cậu chắc phải đồng ý chứ?” An Tịnh uy hiếp nói.

Bảo Bảo suy nghĩ một chút, thôi, dù sao cũng không gây phiền hà gì cho mình. Mà quả thực An Tịnh cũng giúp cô rất nhiều, thì cuối kì lần trước còn may nhờ có cậu ấy. Vì vậy Bảo Bảo gật đầu.

An Tịnh thấy Bảo Bảo gật đầu, cuối cùng lòng cũng nhanh chóng buông lỏng. Tâm tình tốt, khiến tất cả chung quanh đều tốt theo, không khí thật tốt.

Chương 10

Lớp mười hai sẽ như thế nào đây?

Nghĩa là sau này không có lúc nào là không làm bạn với học tập, nghĩa là toàn thể đều biến thành những con mọt sách, nghĩa là ngoài học tập cũng chỉ là học tập, nghĩa là mỗi ngày đi ngủ muộn hơn cả chó, thức dậy sớm hơn cả gà.

Lớp mười hai luôn là giai đoạn gian nan nhất. Đối với giáo viên và học sinh mà nói, cấp ba là mấu chốt, chim non khó khăn gian khổ bồi dưỡng ba năm, chẳng mấy chốc sẽ gặt hái thành tích rồi. Chỉ cần gió thổi cỏ lay, những lúc này càng thêm nhạy cảm.

Về chuyện An Tịnh và Bảo Bảo, các giáo viên đã sớm biết. Bạn nói xem, yêu đương làm trễ nãi chuyện học tập? An Tịnh vẫn luôn là cái tên đứng đầu danh sách, cho tới bây giờ chưa từng rớt hạng. Mà Bảo Bảo, dù gì cũng từ đội sổ leo lên Top 100, trong môi trường nhất Trung là rất khó. Rõ ràng, ‘tội danh’ này hoàn toàn không thành lập.

Nói trắng ra, chỉ cần thành tích bạn tốt, cho dù thế nào đi nữa giáo viên cũng sẽ không quản. Nhưng bây giờ khác rồi, dù gì cũng là lớp mười hai, mỗi người khổ sở bao nhiêu năm, chẳng phải là vì kì thi tốt nghiệp này sao. Lớp mười hai, thực sự là năm học trọng yếu nhất.

Thật ra thầy giáo đã sớm nhìn bọn họ không vừa mắt, ông cảm thấy Bảo bảo sẽ làm hỏng trò cưng của ông. Vốn lúc trước nghe được lời đồn đãi, ông đã muốn tách chỗ ngồi bọn họ ra. Nhưng học sinh lại có thể tự do lựa chọn chỗ ngồi, vì vậy, sau N lần hành động không có kết quả, ông hoàn toàn bỏ qua. Lần này, khó khăn lắm mới bắt được một cơ hội, sao lại không nắm chắc được chứ.

Vì vậy, một ngày lớp mười hai, hai người bị dẫn đến phòng làm việc...

“Học sinh An Tịnh, Chu Bảo Bảo, hai anh chị có biết tôi gọi đến đây là vì lý do gì không?”

Bảo Bảo đã sớm biết thầy giáo gọi cô tới phòng làm việc nhất định không phải là chuyện tốt gì, cô hiểu mình rất rõ, từ nhỏ đến lớn cũng trải qua không ít. Nhưng không ngờ hôm nay cũng gọi cả An Tịnh tới, tất nhiên lần này Bảo Bảo không hiểu nổi.

Theo thường lệ, Bảo Bảo sẽ chủ động nhận lỗi trước, sau đó nghiêm khắc quở trách mình một lần, sau đó là đồng dục thề thốt, cuối cùng chuyện lớn hóa nhỏ tự động nhận phạt... Nhưng hôm nay còn có An Tịnh ở đây, vậy thì như vậy thật không tốt...

An Tịnh đã sớm biết nguyên nhân thầy giáo gọi cậu tới. Nhưng từ góc nhìn khác, cậu vẫn rất cảm ơn người thầy này, không lén dạy dỗ hay phê bình Bảo Bảo. Hiện tại hai người có thể cùng nhau đối mặt, cảm giác cũng không tệ lắm.

Thầy giáo thấy hai người bọn họ không nói câu nào, vì vậy lại tiếp tục nói: “Tôi nghĩ anh chị cũng đã biết đến lời đồn rộ lên trong trường học thời gian gần đây, nghe nói hai người kết giao. Hai người có thể nói cho tôi biết, lời đồn này có phải là sự thật hay không?”

Bảo Bảo nghe vậy trong lòng cả kinh, ban đầu cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, không ngờ thầy giáo sẽ nhúng tay. Vừa muốn giải thích, An Tịnh kéo Bảo Bảo, cũng nắm lấy tay cô, ý bảo cô không cần nói.

“Lời đồn là thật.” An Tịnh bình tĩnh nói.

Thầy giáo nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, còn chưa có học sinh nào dám thừa nhận như vậy, không khỏi cảm thấy tức giận, anh đang xem thường uy quyền của tôi sao?

Bảo Bảo nghe thấy càng sợ hơn, sao cậu có thể trả lời như vậy, hại chết cô mất, Bảo Bảo bắt đầu cố gắng giằng khỏi tay An Tịnh.

An Tịnh trợn mắt nhìn Bảo Bảo, hi vọng cô có thể nghe lời một chút, tin tưởng cậu, không có việc gì.

Bảo Bảo nhận được tín hiệu từ An Tịnh, dường như biết ý định của cậu, vì vậy bèn yên tĩnh lại.

“Học sinh An Tịnh, anh bây giờ thừa nhận như vậy là có ý gì, là đang thị uy với tôi sao?”

“Không, em hoàn toàn không có ý này, nếu khiến thầy hiểu lầm, em rất xin lỗi.”

“An Tịnh, chẳng lẽ anh không biết thân phận của mình sao, anh là học sinh, lấy điều kiện của anh, tương lai muốn cô gái nào mà chẳng có, cần gì phải chôn vùi dưới tay chị này.” Nói xong, ông không khỏi khinh thường nhìn sang Bảo Bảo.

Tất nhiên Bảo Bảo cảm thấy khó chịu, dù là giáo viên, nói chuyện như vậy quá đả thương người.

An Tịnh thấy được vẻ mặt Bảo Bảo, nắm chặt tay hơn. Đối với giáo viên, niềm cảm kích ban đầu đã biến mất không còn lại chút gì rồi. “Thầy, em tự biết em nên lựa chọn thế nào. Bây giờ mà nói, em cảm thấy cô ấy chính là tốt nhất.”

Nghe An Tịnh trả lời như vậy, thầy giáo càng thêm tức giận. Cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào dám nói chuyện như vậy với ông! “An Tịnh! Tôi nói cho cậu biết, còn chưa có học sinh nào dám nói những lời như vậy với giáo viên đâu! Tôi muốn hai anh chị lập tức chia tay. Nếu không, tôi sẽ gọi điện thoại cho gia đình!”

Lần này đến lượt Bảo Bảo im lặng, nếu ba mẹ Bảo biết, khó tránh hôm nay trở về còn làm lễ chúc mừng cho cô nữa đấy.

Ba mẹ An Tịnh vẫn còn ở nước ngoài, hiển nhiên cũng chỉ có thể gọi điện thoại cho ba mẹ Bảo. Nhưng nhìn về mặt Bảo Bảo, tuyệt không giống như đang lo lắng. Mặc dù An Tịnh nghi ngờ, nhưng cũng yên tâm hơn.

Thầy giáo nhìn bọn họ, không ngờ hai người lại không có phản ứng gì, trái lại lại còn có bộ dáng như buông lỏng, lần này càng giận hơn.

Vì vậy không nói hai lời bèn gọi ngay điện thoại cho mẹ Bảo.

“A lô...”

“Xin chào, chị là phụ huynh của Chu Bảo Bảo phải không?”

“Đúng vậy, tôi là mẹ Bảo, anh là ?”

“Tôi là chủ nhiệm lớp của con chị.”

“À, là chủ nhiệm ư, anh tìm tôi có chuyện gì sao, chẳng lẽ Bảo Bảo nhà tôi đã gây ra họa gì ?”

“Con nhà chị yêu sớm...” Nói xong, ông còn hả hê nhìn Bảo Bảo.

“Cái gì ?! Yêu sớm!!!!!! Cùng ai?!” Giọng nói mẹ Bảo, vào lúc này, dù cách ống nghe vẫn vang vọng như vậy.

Lần này thầy giáo càng thêm hả hê: “Chị còn không biết sao, là một học sinh cùng lớp tên là An Tịnh.”

“Cái gì, không phải chứ...”

“Đúng, đúng, thật sự khó tin! Cái gì, đuổi tới nhà An Tịnh thông báo một tiếng ?!”

Thầy giáo cầm điện thoại hét lớn lên. Trùng mắt nhìn Bảo Bảo một cái, sau đó lập tức cúp máy. Thật là thượng bất chính hạ tắc loạn, cho tới bây giờ ông chưa từng gặp qua cha mẹ nào như vậy, con gái yêu sớm cũng không quản, chẳng những mặc kệ, nghe như đang cổ vũ con mình yêu sớm. Nghĩ đến đây, thầy giáo càng thêm giận dữ.

“Tốt, thật là tốt. Học sinh Chu Bảo Bảo, tôi cho chị biết, nếu chị nhất định không chịu chia tay với An Tịnh, tôi lập tức sẽ phạt nặng!”

Kỳ thực trong lòng cô có ý định riêng, với thành tích của An Tịnh, tốt nhất thành phố. Lần tới thi tốt nghiệp, chắc chắn Thanh Hoa, Bắc Đại đã nằm trong tay. Mà Bảo Bảo thì khác, mặc dù thành tích khá tốt,, nhưng hiển nhiên không trọng yếu như An Tịnh.

Nghe ông nói như vậy, An Tịnh càng thêm tức giận. "Thưa thầy, nếu phạt thì cùng chịu phạt ! Em tin, đến lúc đó cho dù không hề tới Nhất Trung học nữa, vẫn có trường cần chúng em. Em nghĩ, muốn tìm một trường cho bọn em cũng học chung cũng không khó lắm. Hôm qua em còn nhận được lời mời của Nhị Trung, như lời bọn họ, học phí của em có thể miễn toàn bộ, hơn nữa tuyệt đối không làm trở ngại tự do của em. ”

“Anh... anh là đang uy hiếp tôi ?” Thầy giáo kia không tự chủ được trợn to hai mắt.

“Không, làm sao em dám chứ. Em chỉ nói sự thật với thầy mà thôi. Thành thật mà nói, nếu không có Bảo Bảo ở đây, thầy cho rằng em cần phải học chỗ này ba năm sao ? ”

“Anh... Anh...” Thầy giáo kia bị tức đến nói không ra lời.

“Rất xin lỗi, nếu như thầy nhất định ép bọn em chia tay, chúng em tình nguyện chuyển trường. Còn bây giờ, bọn em phải lên lớp.” Nói xong, An Tịnh cứ như vậy kéo Bảo Bảo rời đi.

Còn lại vị kia, hoàn toàn hóa đá...

Lúc An Tịnh nói mấy lời này với thầy giáo, lúc An Tịnh kéo cô ra ngoài, Bảo Bảo cảm thấy, An Tịnh trong lòng cô, hoàn toàn khác trước. Không phải giả bộ sao, giả vờ lui tới, vờ như qua lại với nhau. Nhưng tại sao bây giờ cô lại cảm thấy chuyện này rất thật đây? Rất thật rất thật đó.

Chương 11

Thời gian là trôi qua thật nhanh, mỗi ngày cứ như vậy nhìn dòng phấn trắng đếm ngược trên bảng, thời gian như nước chảy, thoáng một cái đã trôi qua.

So sánh với mọi người liệu sống liệu chết học tập, rõ ràng Bảo Bảo ung dung rất nhiều. Chủ yếu là có thiên tài tên An Tịnh ở bên cạnh, hơn nữa trải qua sự kiện ở phòng làm việc, giáo viên kia không gây khó dễ với họ nữa. Điều này Bảo Bảo tương đối hài lòng. Mà những người bị thầy giáo kia chia rẽ, thấy Bảo Bảo và An Tịnh không ngờ lại không hao tổn gì, thật sự là hết ngưỡng mộ rồi ghen tị. Phải nói là Bảo Bảo rất hài lòng. o(≥v≤)o~~

Trước kì thi tốt nghiệp, mọi người đều phải trải qua một lựa chọn rất quan trọng, đó chính là bước điền nguyện vọng! Đây là bước then chốt liên hệ chặt chẽ với kỳ thi đại học cao đẳng. Rất nhiều người không dám báo những trường tốt, sau đó khi biết điểm, liền hận không thể tự bóp chết mình. Cũng có rất nhiều người quá tự phụ, có thể thành tích tốt, nhưng vẫn không thi đậu.

Đối với Bảo Bảo mà nói, đây là một vấn đề rất lớn, hiển nhiên Bảo Bảo không thể tự quyết, mà ba mẹ Bảo Bảo đã sớm nói với cô muốn cô tự mình giải quyết. Vì vậy, người đầu tiên Bảo Bảo nghĩ tới chính là An Tịnh .

“An Tịnh, chắc cậu định thi vào trường nào đó tốt lắm phải không?”
Bảo Bảo nằm trên bàn vô lực hỏi.

Nhìn qua An Tịnh cũng biết cô đang phiền não chuyện điền vào bảng nguyện vọng. “Cậu đang nghĩ tới chuyện chọn ngành chọn trường phải không?”

“An Tịnh, cậu thật thông minh, đúng là mình đang phiền não chuyện này, mình không biết tương lai mình muốn làm gì.”

“Không phải cậu nói thích mình tinh nhất sao, đi làm phóng viên được đấy.” An Tịnh thuận miệng nói đến.

Bảo Bảo sáng mắt lên: “Đúng vậy, sao mình lại không nghĩ tới chứ, An Tịnh, cậu thật quá thông minh! ! $o(\geq v \leq) o \sim \sim$ ”

An Tịnh ngẩn ra, đúng là cậu chỉ thuận miệng thôi. Hơn nữa, làm phóng viên ngày nào cũng phải chạy ra bên ngoài, không chừng bị kẻ nào lừa mất. “Là mình nói vậy, cậu đừng suy nghĩ, làm nghề đó mệt lắm, ngày nào cũng phải chạy tới chạy lui, còn dễ gặp người xấu. Hơn nữa làm nghề này bị rất nhiều người phỉ nhổ.”

Bảo Bảo khinh bỉ nhìn cậu một cái: “Cậu không biết mình là ai à, là Chu nữ hiệp đó, mình đã sớm là đai đen Taekwondo rồi, đến sư phụ cũng không phải là đối thủ của mình, mấy người kia mới không để vào mắt. Hơn nữa, ai nói đã sớm là đai đen rồi, ngay cả sư phụ cũng không phải là đối thủ của mình. Hơn nữa, ai nói làm phóng viên là cái mới có thể nhìn thấy mình tinh?”

An Tịnh thật hồi hận muốn chết với lời mình vừa nói, nhìn dáng vẻ kia của Bảo Bảo, đoán chừng là sẽ không nghe cậu nói nữa. Thôi, phóng viên thì phóng viên đi, sẽ không có chuyện gì. Tương lai nghĩ biện pháp cho cô là được rồi.

Thật ra trước đây không lâu An Tịnh đã nhận được điện thoại của ba mẹ cậu, ba mẹ cậu hy vọng cậu có thể ra nước ngoài du học. Đối với cậu, như vậy mới tốt nhất. Giáo dục Trung Quốc khá cứng nhắc, không linh hoạt như nước ngoài. Nếu như An Tịnh có thể sang bên kia học, không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với trong nước. Mấy ngày nay An Tịnh luôn suy tính đến chuyện này.

Nếu như muốn cậu ra nước ngoài du học, như vậy khoảng thời gian này, cậu không thể gặp được Bảo bảo, chuyện này đối với cậu mà nói thật sự rất tàn nhẫn. Nhưng nếu cậu ra nước ngoài, cậu có thể sẽ có cơ hội tốt để phát triển, như vậy, tương lai của cậu và Bảo

Bảo sẽ càng được bảo đảm. Thật ra An Tịnh là người lý trí, cậu biết, nếu cậu không có đủ năng lực, tương lai của cậu và Bảo Bảo chỉ là lời nói suông. Nếu mấy năm nay đi biệt tích mà không lấy được lời bảo đảm, cậu cảm thấy mình đang liều mạng.

Bây giờ An Tịnh không muốn nói chuyện này với Bảo Bảo, nếu như cậu muốn đi, sau khi thi tốt nghiệp còn có thể ở Trung Quốc một tháng. Cậu cho rằng đến ngày đó lại nói với Bảo Bảo cũng được. Dù sao mấy năm sau không được gặp Bảo Bảo, bây giờ cậu rất coi trọng khoảng thời gian hai người ở chung với nhau.

Vấn đề gây khốn nhiều nhất với An Tịnh chính là Bảo Bảo. Lần này cậu đi, là đi ba năm. Mà trong ba năm này, Bảo Bảo đã là sinh viên rồi. Đại học không thể so với trung học phổ thông, bạn nói xem có mấy người học Đại học mà không nói đến chuyện yêu đương? Cao trung còn có cậu ở bên cạnh, mới có thể ngăn cản đám hoa cỏ kia. Nếu đến Đại học, cậu không ở bên cạnh cô, đến lúc đó phải làm sao đây?

Ban đầu là giả vờ, là giả vờ đó. Hiện giờ cậu không có lý do gì để không cho phép cô trêu hoa ghẹo nguyệt. Tổ tình với cô? Lúc đầu nghĩ vậy, nhưng giờ có tổ tình thì cô cũng không tin tưởng. Trong lúc bất chợt, An Tịnh hận quyết định ban đầu của mình. Thử nói xem phải chăng cậu ăn no nên không có chuyện gì đòi chơi trò giả vờ chẳng?

Nhưng An Tịnh nghĩ lại, thật ra không có chuyện như vậy. Dù đi suốt ba năm nay, cậu và Bảo Bảo cũng sớm chiều bên nhau. Đến lúc đó, chỉ cần nói với cô, nếu cô muốn tìm bạn trai, đến lúc đó cần phải so sánh với cậu. Dĩ nhiên,, An Tịnh không cho rằng mình tốt nhất. Nhưng tối thiểu, người bình thường đều kém cậu, riêng điều này đã có rất nhiều anh chàng phải đau khổ nhận thua. Hơn nữa, cậu không tin trong ba năm qua Bảo Bảo hoàn toàn không có cảm giác với cậu, kiểu gì cũng lâu ngày sinh tình chứ. Nghĩ một chút, An Tịnh cảm thấy đây mới thực sự là ý kiến hay, cứ làm thế đi. Nếu đến lúc đó cô thực sự có bạn trai... Hừ, vậy thì đừng trách cậu sẽ làm ra chuyện gì.

Cậu nghĩ đến, trước đây, cậu từng rất muốn hỏi Bảo Bảo một vấn đề. Hiện tại vừa đúng lúc.

“Bảo Bảo, lên Đại học cậu sẽ yêu sao?” Tốt nhất là không nên...

Bảo Bảo không giải thích được vì sao An Tịnh lại hỏi như vậy, điều này còn phải hỏi sao? "Dĩ nhiên, mình rất mong đến ngày đó, lên Đại học có thể gặp gỡ vô số trai đẹp, đây chính là động lực để mình đi học mà."

Khuôn mặt An Tịnh nhất thời đen kịt. Gặp gỡ trai đẹp? Còn là vô số? Được lắm, cậu còn ở ngay đây, không ngờ lại muốn vượt tường. Đến lúc đó hẳn cậu đi thật, không biết khi trở lại, có còn cơ hội trói chặt "hồng hạnh" này nữa không.

“Vậy cậu cảm thấy người như thế nào mới có thể gọi là trai đẹp?”

“Á...” Bởi vì có An Tịnh bên cạnh, đã rất lâu cô chưa được nhìn thấy trai đẹp khác rồi.

Thấy Bảo Bảo không nói, An Tịnh mừng trong lòng, không tệ, ít nhất mấy năm ở chung vẫn có chỗ dùng. Vì vậy An Tịnh đề nghị: “Cho dùng không sánh bằng mình, tối thiểu cũng không được kém mình bao nhiêu.”

Bảo Bảo cau mày nhìn An Tịnh, cũng bởi vì ba năm nay suốt ngày ngắm cậu ấy, cô mới cảm thấy xung quanh không còn trai đẹp nữa. Những người lọt được vào mắt cô trước kia, quay lại so sánh với An Tịnh, lại không còn cảm giác gì nữa.

“Vậy theo như cậu nói, mình tìm trai đẹp khó khăn đến nhường nào.”

An Tịnh vui vẻ trong lòng, cậu chính là muốn hiệu quả như vậy. “Vậy thì không có gì, không phải câu thích trai đẹp sao. Mấy người ngoại hình bình thường như thế sao có thể thỏa mãn mắt nhìn của cậu được chứ?”

“Điều này cũng phải...”

An Tịnh thừa thắng xông lên: “Cho nên, sau này muốn tìm bạn trai, trước hết cần phải so sánh với mình. Nếu thua kém quá nhiều, trực tiếp đánh rớt. Hoặc là không, hoặc là người tốt nhất. Hơn nữa chuyện tìm bạn trai không phải là chuyện đùa, không chừng người đó chính là chồng tương lai của cậu đó.” Nói xong, An Tịnh lại tà ác cười một tiếng. Bảo Bảo chính là của cậu, cũng chỉ có thể là cậu.

Bảo Bảo hoàn toàn bị đầu độc. “Ừm, sau này mình nhất định sẽ so sánh với cậu. Nhưng nếu mãi mà mình không tìm được người sánh với cậu thì làm thế nào?”

“Đến lúc đó rồi hãy tính, người kia tuyệt đối không thể kém mình!” An Tịnh nói như đinh chém sắt, gương mặt thể hiện lời thề son sắt.

“Làm sao cậu biết?”

An Tịnh cười đắc ý: “Chính là mình biết thôi.”

Trong nháy mắt, kì thi tốt nghiệp trung học đã kết thúc. Tâm tình Bảo Bảo vô cùng tốt rồi, trong đề rất nhiều bài An Tịnh đã giảng giải trước cho cô, hơn nữa còn bắt cô phải làm đi làm lại nhiều lần. Bảo Bảo làm đúng khá nhiều câu, đầu trường đó tuyệt đối không thành vấn đề. Ban đầu cô còn thăm nguyên rửa An Tịnh, bây giờ thì tốt rồi, cô ước gì nâng An Tịnh thành thần linh thời phụng. Vì vậy, An Tịnh sai sử Bảo Bảo càng ngày càng muốn gì được nấy.

Còn dư lại một tháng, ba năm sau không thể gặp mặt. Nên bây giờ với An Tịnh mà nói, mỗi phút mỗi giây đều rất trân quý. Cậu luôn lợi dụng hết biện pháp để có thời gian bọn họ ở chung với nhau. Cậu hy vọng có thể có khoảng thời gian tốt đẹp để mình hồi tưởng, như vậy, ba năm tới sẽ không thực sự khó khăn đến thế.

Mà Bảo Bảo vẫn chưa hay biết gì. Cô chỉ nhận thấy gần đây An Tịnh càng ngày càng kỳ lạ. Mỗi ngày đều đến tìm cô, hoặc là khiến cô phải đến tìm cậu ấy. còn luôn nói mấy lời kỳ lạ. Ví dụ như phải chăm sóc mình cho tốt, mùa đông phải mặc nhiều quần áo ấm, mùa hè

không được ăn nhiều đá lạnh. Thâm chid ngay cả chuyện "đèn đỏ", cậu cũng chi tiết nói với Bảo Bảo một lần.

Không nói còn không biết, An Tịnh vừa như thế, Bảo Bảo mới phát hiện, thực ra thời gian bọn họ ở chung với nhau xảy ra rất nhiều chuyện. Hơn nữa, có cảm xúc kỳ lạ nào đó trong lòng. Thật ra từ sự việc ở phòng làm việc lần trước đã khiến cô có cảm giác này, An Tịnh luôn ước hẹn với cô. Nhưng ban đầu cậu đã nói, tất cả những chuyện này chỉ là giả, cậu sẽ làm một vài chuyện thật thật giả giả khiến người ta mù mờ, như vậy mới có thể khiến người ta càng thêm tin tưởng.

An Tịnh đáng thương, nghĩ thử xem, Bảo Bảo vốn là người không có khiếu nói chuyện, Vắt vả lắm mới có bộ dáng mèo nhỏ, nhưng ngay lúc đó cậu lại hành động như thế. Ban đầu An Tịnh cũng chỉ muốn Bảo Bảo ngoan ngoãn vào khuôn khổ, ai biết được chuyện lại biến khéo thành vụng như vậy? ㄟ (ノ 3 ㄟ ㄟ

Bây giờ đối với sự quan tâm của An Tịnh, Bảo Bảo thực sự có cảm giác thụ sủng nhược kinh (*được yêu mến mà kinh sợ). Ý nghĩ đầu tiên của cô chính là – An Tịnh bị bệnh ! Hơn nữa còn là bệnh nặng, nói không chừng còn là bệnh nan y ! Bằng không tại sao cậu ấy lại nói mấy lời kỳ lạ như thế, giống như sinh ly tử biệt vậy. Không được, nhất định phải hỏi cậu ấy mới được!

An Tịnh làm sao cũng không nghĩ đến Bảo Bảo sẽ nghĩ đến chuyện nực cười như vậy, cậu chỉ là không yên lòng vì cô mà thôi. Trước kia, mỗi lần đều là cậu ở bên cạnh cô, thường thì đều là cậu chăm sóc cô. Cho nên mấy tật xấu của Bảo Bảo, cậu đều biết hết , nên mới nói mấy lời đó với cô. Ai biết trí tưởng tượng của cô nàng này lại phong phú đến vậy.

Bảo Bảo cho rằng nhất định là bệnh rất nặng, nhất định phải hỏi cho rõ, nhưng không thể cứ hỏi trực tiếp như vậy được. Nếu cô hỏi, cậu không chịu trả lời thì biết sao bây giờ. Cô phải phải nghĩ tới phương án khác, quanh co một chút, không thể kích động cậu ấy, nếu không

cậu ấy mà bị kích động mà bệnh nặng hơn thì sao, như thế thì cô biến thành tội nhân thiên cổ mất.

Một ngày nào đó, sau khi An Tịnh và Bảo Bảo đi dạo phố, hai người vừa mệt vừa đói. Vì vậy Bảo Bảo dẫn An Tịnh tới một quán và phê, cô nhận thấy địa phương này dường như thích hợp với chuyện này.

Bên này Bảo Bảo vẫn đang suy nghĩ phải nói gì với An Tịnh, An Tịnh lại bắt đầu cảm râm.

“... Sau này tuyệt đối không đi với người lạ, cho dù cậu rất lợi hại, nhưng yếu không địch lại mạnh được...”

“An Tịnh, có phải cậu xảy ra chuyện gì hay không?” Bảo Bảo đột nhiên cắt đứt lời An Tịnh.

An Tịnh nhướng mày, hành động của cậu rõ thế sao, còn hai ngày nữa, bây giờ cậu chưa muốn cho Bảo Bảo biết "Không có, mình có thể có chuyện gì chứ?"

“An Tịnh, điểm này không giống cậu. Nhất định là cậu đã xảy ra chuyện gì, nói ra, chúng ta có thể cùng nhau đối mặt.” Về mặt Bảo Bảo rất nghiêm túc, còn đưa tay nắm lấy tay An Tịnh.

An Tịnh lập tức thấy kỳ quái, sao cô ấy biết? "Hiện tại cậu cũng không giống cậu.”

Vô nghĩa, dĩ nhiên không giống rồi, đây là lời thoại cô vừa học trên truyền hình đấy, còn là lời kịch đặc biệt đấy.

Được rồi, cô thật sự không thể nhin được nữa rồi. Nếu như cô không nói thẳng vào vấn đề, rất có thể cái gì cũng không hỏi được. Chỉ cần cậu ấy nói ra, muốn làm gì đều có thể.

“Mình hỏi cậu, có phải cậu mắc bệnh nan y gì không?” Bảo Bảo đồng tình nhìn An Tịnh.

“Phốc~” Toàn bộ cà phê An Tịnh vừa mới uống vào đều phun ra hết.” Rốt cuộc cậu nghĩ cái gì vậy, bệnh nan y? Cậu cho là đang

quay phim truyền hình sao, cậu cảm thấy mình giống người mắc bệnh nan y à?”

“Đúng là không giống, nhưng gần đây cậu rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ ở đâu?”

“Gần đây cậu nói với mình rất nhiều lời không giải thích được, còn luôn kéo mình ra ngoài. Trước kia cậu chưa từng như vậy...” Bảo Bảo cảm thấy rất uất ức, rõ ràng chính là cậu khiến cô hiểu lầm nha, ai bảo gần đây cậu kỳ lạ thế chứ.

Nghe Bảo Bảo trả lời, An Tịnh nhất thời im lặng. "Nếu như mình mắc bệnh nan y, mình còn có thể tốt đẹp ngồi đây trước mặt cậu sao? Bây giờ phải nằm ở bệnh viện mới đúng chứ. ”

“Chặt chẽ mà nói, như thế không sai. Nhưng nếu bệnh của cậu không có cách nào trị , cậu có thể ngồi trước mặt mình lắm chứ.”

Khuôn mặt An Tịnh đầy vạch đen: “Chu Bảo Bảo, mình cảnh cáo cậu, lập tức quăng sách mấy ý nghĩ ngu ngốc trong đầu cậu đi ! Mình không có bệnh!!!”

Bảo Bảo biết, An Tịnh giận thật rồi. Chỉ cần tức giận cậu ấy sẽ gọi tên đầy đủ của cô, gọi tên càng dài, đại biểu cậu ấy càng tức giận.

“ >_< Được rồi được rồi, là mình sai, vật cậu nói cho mình biết tại sao gần đây cậu lại khác thường như vậy, còn thường xuyên nói mấy lời kỳ lạ với mình.”

“Lời nói kỳ lạ? Đó là mình quan tâm đến sức khỏe của cậu. ”

“Nhưng trước kia cậu không hề nói mấy lời này.” Bảo Bảo nghiêm túc đáp.

“Cho nên bây giờ mình nói với cậu, cậu nói xem, cậu lớn như thế rồi, sao không biết tự chăm sóc bản thân cho tốt?!”

“Không phải còn có cậu sao...” Bảo Bảo nhỏ giọng nói.

Không phải còn có cậu sao, không phải còn có cậu sao, không phải còn có cậu sao...

An Tịnh cảm thấy hoảng hốt, trong đầu chỉ có một câu nói như vậy. Cậu biết cục cưng chỉ vô ý nói ra những lời này, cũng là bởi vì vô ý, mới càng làm cậu cảm động. Nó đại biểu rằng trong lòng cô có một vị trí cho cậu, phải vậy không ? An Tịnh nhận ra nỗi lo lắng và bàng hoàng trước kia của cậu đầy tan thành mây khói hết. Tâm tình bây giờ sáng lạn hơn cả mặt trời ban trưa. o(∩_∩)o

“Vậy nếu như mình không còn ở bên cạnh cậu thì phải làm sao? ”

Đột nhiên nghe thấy An Tịnh nói như thế, Bảo Bảo giật mình. Đúng vậy, nếu như cậu ấy không ở bên cạnh cô nữa thì làm sao bây giờ, cậu ấy vốn không phải là gì của cô, tại sao cậu phải ở bên cạnh cô. Bọn họ... chỉ là bạn học mà thôi.

“Mình muốn ra nước ngoài du học.” An Tịnh quyết định, cậu muốn nói rõ với Bảo Bảo.

Bảo Bảo rất kinh ngạc: “Khi nào?”

“Ngày mai.”

“Gấp như vậy sao?” Bảo Bảo bị dọa sợ, sao lúc trước không nói một tiếng chứ.

“Ừm... Thật ra đã sớm chuẩn bị xong.”

“Vậy ư... Thế tại sao bây giờ mới đi ?” Bảo Bảo rất muốn nghe được đáp án.

“Bởi vì...” Bởi vì không bỏ được em, cô nhóc ngốc ngếch ạ.

“Thôi, hôm đó cậu sẽ tiễn mình chứ ?”

“... Cậu hy vọng mình đi sao ?”

“Không.” Thấy An Tịnh vẫn không trả lời, không biết vì sao, Bảo Bảo lại quyết định như vậy.

“Ừ, vậy thì không nên tới.” An Tịnh cũng thở dài một hơi, nói thế cũng tốt. Nếu không cậu thực sự sẽ không nhìn được mà ở lại mất.

Hôm sau...

Kết quả Bảo Bảo vẫn tới, nhưng cô chưa từng xuất hiện trước mặt An Tịnh.

Nhìn lên máy bay vừa cất cánh, Bảo Bảo biết, cậu ấy thực sự đã đi.

Bảo Bảo đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, không phải cậu ấy nói ba năm sau sẽ trở về sao. Tại sao cô lại có cảm giác giống như sinh ly tử biệt vậy...

Chương 12: Lần Đầu Xem Mắt

Quả thực âm mưu của An Tịnh rất hữu hiệu. Suốt ba năm, ròng rã ba năm, Bảo Bảo hoàn toàn thi hành điều kiện tìm bạn trai của An Tịnh.

Kết quả, thực sự không tìm được!!! >_<

Như đã nói qua, cũng không phải Bảo Bảo không tìm được người đẹp trai như An Tịnh. Nhưng vấn đề là Bảo Bảo cảm thấy người đó lại không sách bằng An Tịnh. Cảm giác thiếu đi chút gì đó. Sau này Bảo Bảo mới thông suốt, đó chính là cảm giác áp bách. (T_T)

Mặc dù trước kia An Tịnh đối với Bảo Bảo không tệ. Nhưng, những lúc An Tịnh áp bách, vẫn trước sau như một, chưa từng nường tay qua.

Theo lời An Tịnh, chỉ có như vậy Bảo Bảo mới có thể ngoan ngoãn nghe lời. Khi Bảo Bảo phát hiện ra nguyên nhân mình không tìm được bạn trai, cô nhất thời lệ rơi đầy mặt. Hu hu, chẳng phải cô đang tự làm khổ mình sao, không có chuyện gì cũng tự làm khổ mình... (T_T)

Theo lý mà nói, khi An Tịnh đi, cô nên hát vang hành quân nô lệ xoay người mới đúng chứ. Không ngờ bây giờ lại không quen. Nhưng khi Bảo Bảo hiểu ra được đạo lý này, đã quá trễ rồi. Bởi vì ba năm đại học tươi đẹp đã qua, cô cảm thấy phỏng chừng một người ngay cả mối tình đầu cũng không có như cô, hẳn không có chuyện này xảy ra. Đây thực sự là một sỉ nhục lớn của Chu hiệp nữ, là nét bút hồng lớn trong đời cô đó.

Sau đó Bảo Bảo nói với Lâm Hân chuyện này, Lâm Hân bưng tỉnh hiểu ra, chẳng trách mấy năm nay Bảo Bảo chưa hề có dây dưa gì

với bất cứ nam sinh nào khác. Hóa ra An công tử đã sớm lên diều kếp, An công tử thật thông minh. Đi cũng không quên trối Bảo Bảo lại.

Vì vậy, Bảo Bảo mới ý thức được. Ban đầu An công tử nói những lời đó là cố ý, chính là không muốn cô tìm được bạn trai, để cô trở thành gái ế ! →_→

Bảo Bảo cho rằng, An công tử có lỗi với cô, uống công hôm đó cô còn cảm động khi cậu ấy sắp đi rồi vẫn quan tâm cô như vậy, mình mà không đi thì thật không trượng nghĩa, còn lên tới sân bay, lúc ấy còn không bỏ được cơ. Không nghĩ tới, không nghĩ tới, hóa ra cậu ấy vẫn luôn bày kế cô, quả thực quả thực rất quá đáng, vô cùng quá đáng!!! >_<

Bảo Bảo quyết định, cô muốn tìm bạn trai! Cô cần yêu! Cô không cần giữ gìn nụ hôn đầu gì đó nữa! >_< (Tác giả: Thật ra cục cưng đã không có nụ hôn đầu nữa rồi, cho nên không cần phải kích động như vậy.)

Bạn trai đâu phải dễ tìm như vậy?

Đương nhiên không phải.

Bảo Bảo nghĩ rằng chuyện này cần lên kế hoạch, không thể cứ mù quáng đi tìm như vậy được. Thực ra nếu như có thể, đúng là cô muốn kéo một người bất kì trên đường làm bạn trai, nhưng như vậy nhất định sẽ khiến người ta cho rằng cô là kẻ điên. Vì vậy, cô bèn buông tha phương pháp tìm người chớp nhoáng này.

Cuối cùng, Bảo Bảo của chúng ta lựa chọn một phương thức rất truyền thống – xem mắt!

Đầu tiên, nam nữ hai bên sẽ xem xét một số hiểu biết về nhau. Hẹn một địa điểm gặp mặt, ăn bữa cơm. Sau đó nếu thấy hợp nhau sẽ trao đổi số điện thoại, sau đó nam sinh sẽ đưa nữ sinh về nhà.

Về chuyện này, Bảo Bảo cũng chỉ nói với Lâm Hân. Ngay cả ba mẹ Bảo cũng không biết, hiện tại ba mẹ Bảo cũng không quan tâm đến

chuyện tình cảm của cô, thực ra là chưa từng để ý qua mới đúng...
— —|||

Bảo Bảo xin sự giúp đỡ từ Lâm Hân, Lâm Hân nghe được thỉnh cầu của cô thì sợ hết hồn. Rõ ràng Bảo Bảo mới vừa tốt nghiệp Đại học, còn rất trẻ. Bây giờ, hầu như không có ai lại chạy đi xem mắt khi còn trẻ như vậy. Cho dù nóng vội đến thế nào cũng phải đợi đến 25 tuổi đã chứ. Nhưng Bảo Bảo lại nói cô đã là một gái ế rồi, hơn nữa còn đảm nhiệm chức vụ còn dư không ai muốn, đến bây giờ còn chưa có mối tình vắt vai nào, ngay cả nọ hôn đầu cũng giữ lại. còn nói trước kia là cô với An Tịnh giả vờ, vờ lui tới, giữa hai người không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Dĩ nhiên Lâm Hân không tin. Cô ấy cho rằng ánh mắt mọi người mù hết rồi sao? Phải biết rằng, từ khi hai người qua lại với nhau, biết bao trái tim thiếu nữ tan vỡ ? Còn có nọ hôn đầu? Lâm Hân cũng không tin đâu, nhất định là vì Bảo Bảo muốn cô giúp đỡ mới dụ dỗ cô như vậy. Hơn nữa tháng nào An tịnh cũng gọi điện thoại hỏi tình huống của Bảo Bảo. Dám nói giữa hai người không có gì ? Sao có thể ? Tin tức mấy năm nay Lâm Hân gửi cho An Tịnh cũng đủ đề chết Bảo Bảo rồi.

Phải biết lúc học đại học, Lâm Hân luôn cho rằng Bảo Bảo đang chờ An Tịnh trở lại, nên chưa bao giờ lui tới với ai khác, nhưng bây giờ thì sao ? Bảo Bảo lại muốn đi xem mắt, là xem mắt đó ! Lâm Hân đoán, nhất định là An Tịnh đã chọc Bảo Bảo tức giận, nên Bảo Bảo mới đặc biệt làm như vậy. Ừm, nhất định là như vậy. Nếu đã vậy, thân là bạn tốt của Bảo Bảo, đương nhiên cô phải cố gắng một lần.

Vì vậy, Bảo Bảo của chúng ta vào ngày nào tháng nào năm nào đó vui sướng đi xem mắt.

Đi xem mắt, tì lệ gặp được anh chàng cực phẩm hầu như là bằng không, Lâm Hân cảm thấy, nếu là vì muốn chọc tức An Tịnh, đương nhiên cần phải tìm được vài người tốt chút. Cho dù như thế nào, các đối tượng giới thiệu cho bảo Bảo, Lâm Hân đều phải mất rất nhiều công sức mới tìm được, mặc dù ngoại hình không đẹp mắt bằng An Tịnh, nhưng đều là cực phẩm khó có được. Vì tăng cường tính uyển

chuyển, Lâm Hân còn cầm theo máy ảnh theo đuôi tới, cô muốn chụp vài tấm gửi cho An Tịnh. Cô tin như vậy càng chọc tức An Tịnh hơn. Hừ, ai bảo anh ta bắt nạt bảo bối nhà cô.

Đây là lần đầu tiên Bảo Bảo xem mắt, trong lòng không khỏi thấp thỏm. Nhưng để Bảo Bảo hài lòng, đối phương nhất định phải đẹp trai, thuộc dạng tuần tú soái ca. Thậm chí , bảo Bảo còn cảm thấy không kém cạnh An Tịnh bao nhiêu! Chẳng lẽ cô đã trở lại trạng thái trước kia? Trai đẹp này, soái ca này, chỗ nào cũng có ?

Mặc Đăng Phi bị mẹ ép đi xem mắt, thật ra anh còn rất trẻ, mới 25 tuổi. Nhưng mẹ anh vẫn muốn anh ra ngoài xem mắt, bởi vì mẹ anh nói thích cảm giác chọn tới chọn lui trong đồng ánh chụp. Chỉ cần anh xem mắt, mẹ anh sẽ có càng nhiều ảnh chụp để chọn. Thật ra anh không muốn mẹ mình chìm đắm trong niềm hứng thú tẻ nhạt này, nhưng thực bất đắc dĩ, vốn anh không thể phản kháng. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là đành đồng ý với mẹ anh, một tuần xem mắt một lần...

Lần đầu tiên Mặc Mặc nhìn thấy Bảo Bảo vẫn phải kinh ngạc, bởi vì lúc đó Bảo Bảo thoát nhìn giống như một nữ sinh trung học. Lần đầu tiên anh bắt gặp đối tượng xem mắt nhỏ tuổi như vậy.

“Xin chào, xin hỏi anh đến xem mắt ư?” Bảo Bảo cảm thấy rất khẩn trương.

“Mời ngồi. Xin chào, tôi là Mặc Đăng Phi.” Mặc Mặc cảm thấy, chắc hẳn đối tượng xem mắt lần này hẳn là nữ sinh rồi.

“Xin chào, tôi là Chu Bảo Bảo.” Bảo Bảo giả trang thực nữ.

Mặc Đăng Phi cảm thấy có vẻ không đúng, hình như đối tượng của anh không phải là tên này. Thật ra trước đó mẹ anh đã cho anh xem qua tư liệu, nhưng anh nghĩ là mình nhớ nhầm thông tin... Thôi, dù sao chỉ là ra ngoài ngồi một lát mà thôi.

Bảo Bảo vừa bắt đầu đã so sánh anh với An Tịnh. ㄟ (3 ㄟ) ㄟ Điều này đã trở thành một thói quen rồi... Bảo Bảo cảm thấy, anh chàng

này không hoàn toàn bại dưới cái tên An Tịnh! \(^o^)/

“Ừm... tôi có thể hỏi cô một vấn đề được không?” Bảo Bảo cẩn thận hỏi.

“Dĩ nhiên có thể.” Mặc Đăng Phi rất có phong độ đáp.

“Anh có thể lấy lui tới làm điều kiện xem mắt được không?”

“...” Mặc Đăng Phi mới vừa uống vào một ngụm cà phê, lần này nuốt xuống cũng không được nhả ra cũng không xong.

Tại sao cô gái này lại hỏi loại vấn đề này, nhìn ngoại hình cũng không phải là không có ai muốn, sao lại vội vàng như vậy chứ.

“Có thể nói cho tôi biết tại sao không?” Thật vất vả uống cạn tách cà phê, Mặc Đăng Phi lập tức hỏi.

“Bởi vì, bởi vì tôi chưa từng yêu đương qua...”

Mặc Đăng Phi không khỏi quan sát Bảo Bảo một chút, không phải chứ. Bây giờ, từng người một, thậm chí từ nhà trẻ đã bắt đầu nói chuyện yêu đương rồi. Tuy thoát nhìn cô gái này còn rất trẻ, nhưng lời cô nói vẫn thật sự không thể tin được.

“Cái này thì có liên quan gì đến tôi?”

Bảo Bảo gãi gãi đầu: “Thực sự là không có liên quan gì thật, ha.”

Nhưng Bảo Bảo không muốn cứ buông tha như vậy, vì vậy, Bảo Bảo lại tiếp tục hỏi “Vậy anh có thể xem xét lại một chút không, tôi rất muốn có một đối tượng đàm chuyện yêu đương.”

Mặc Đăng Phi nhất thời im lặng...

Mà đổi sang Lâm Hân đột nhiên nhận được một cú điện thoại, đối phương nói là có việc gấp không thể tới hỗ trợ. Lâm Hân dùng cặp mắt cận gần 6 độ nhìn rồi nhìn, cuối cùng cũng thấy rõ, vậy kia cũng không phải là đối tượng cô sắp xếp hẹn hò với Bảo Bảo !

- Xong đời rồi!

Nhưng, một khắc trước khi Lâm Hân xông lên kéo Bảo Bảo đi, cô còn bấm máy không ít hình, cô phát hiện, người kia ngoại hình không tệ. Nhưng có cái xong đời hơn, (T_T), Nếu Bảo Bảo thực sự nói mấy lời không nên nói, An Tĩnh tuyệt đối sẽ không tha cho cô!
>_<

Cắt máy ảnh, Lâm Hân lập tức xông lên kéo Bảo Bảo đi.

Nhẹ nhàng tới,

Rồi nhẹ nhàng đi.

Ổng tay áo vung lên,

Chỉ còn lại một hồi bụi bặm.

Khụ khụ,

Trước sau không nhiều hơn mười phút...

Lần đầu tiên Mặc Đăng Phi đi xem mắt mà lại gặp người như vậy, lần đầu tiên có người bỏ lại anh như vậy, lần đầu tiên có người nhỏ tuổi như thế. Mặc Đăng Phi rất hoài nghi, người kia có phải tới đùa bỡn anh hay không.

Cách đó không xa một cô gái trẻ vội vội vàng vàng đã chạy tới.

“Xin chào, anh là Mặc Đăng Phi phải không. Tôi là đối tượng hẹn hò của anh. Thật xin lỗi, trên đường có chút việc trì hoãn.” Đối phương còn thở hổn hển.

Đây mới là đối tượng hẹn hò của anh, vậy..., vậy cô nhóc kia là ai?

Chương 13

Đây là chuyện Lâm Hân làm nhanh nhất, hoàn mỹ nhất, hiệu suất cao nhất từ trước đến nay. Lúc cô trở về cô đã có cảm giác anh chàng kia rất quen mắt, hình như đã thấy qua nơi nào rồi, rất nhanh cô đã tìm được tài liệu về Mặc Đăng Phi, Nhìn thấy tư liệu này, cô quả thực hai mắt tròn trăng. Vận khí Bảo Bảo thật là tốt, tùy tiện xem mắt, cũng có thể tìm được một anh chàng cực phẩm như vậy.

Mặc Đăng Phi, 25 tuổi, tốt nghiệp ở Đại học Cambridge, Anh. Năm 21 tuổi nhận được hai bằng thạc sĩ. Từ nhỏ đã có hứng thú đối với việc quản lý công ty, thị trường chứng khoán càng là khu vui chơi của anh ta. 15 tuổi, chỉ bằng sự quan sát nhạy bén và hành động to gan của bản thân, thu được món tiền đầu tiên trong đời. Trong hoàn cảnh khủng hoảng khiến toàn bộ nền kinh tế Trung Quốc cũng chao đảo theo, vài lần chấn động đến gần như trì trệ, nhưng không ngờ anh ta hầu như không có tổn thất. Ngay lúc ấy, một lần nữa lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Bây giờ, lại càng là người đứng đầu trong bảng xếp hạng người đàn ông đáng để gả nhất thành phố L.

Lâm Hân thật sự tức đến muốn học máu, ông trời thật quá không công bằng, tại sao mấy cực phẩm đều bị Bảo Bảo nhà cô bắt gặp chứ. Lâm Hân cô cũng không tồi, tuy không phải là đại mỹ nữ, nhưng cũng coi như là cô gái nhỏ đi, cũng không kém Bảo Bảo bao nhiêu mà. Tại sao đến bây giờ cô chưa từng gặp được người đàn ông nào tốt vậy? (T_T)

Lâm Hân cho rằng, nếu để một mình cô khổ sở thì không được. Vì thế, không nói hai lời, cô gửi hết đồng ảnh chụp, còn kèm theo tư liệu kĩ càng về Mặc Đăng Phi, sắp xếp lại cho tốt, sau đó một lần toàn bộ gửi hết cho An Tĩnh. Cô còn điều tra Mặc Đăng Phi bao

vòng, vẫn là tỷ lệ hoàng kim. Hắc hắc, đêm này có người ngủ không ngon giấc rồi, cuối cùng cũng khiến cô cảm thấy thư thái hơn.

An Tịnh vừa về tới nhà liền phát hiện có bưu phẩm gửi tới, địa chỉ này là do anh đặc biệt lập ra để Lâm Hân bảo lại tin tức về Bảo Bảo. Mỗi lần đều rất đúng giờ, nhưng lần này lại đột nhiên lại gửi bưu phẩm tới, An Tịnh thấy kỳ, chẳng lẽ Bảo Bảo đã xảy ra chuyện gì sao?

An Tịnh vừa mở ra, đã thấy một cái tiêu đề rất rõ – cả vườn xuân sắc, Bảo Bảo vượt tường!

An Tịnh nhìn thấy trong lòng cả kinh, đây là ý gì?! Vì vậy vội vàng nhìn xuống.

Bên trong chính là hình ảnh cực kỳ bắt mắt, bảo Bảo đang ngồi uống cà phê với một người đàn ông. Mỗi tám, Lâm Hân đều rất “tốt bụng” trích những lời nói kia ra. Mỗi câu kia đều là mấy lời hôm qua Bảo Bảo nói. Bên trong còn đặc biệt gửi cho An Tịnh câu nói chấn động của Bảo Bảo – Anh có thể lấy điều lui tới làm điều kiện tiên quyết xem mắt với tôi không...

Không ngờ cô lại tùy tiện tìm một người đàn ông, còn muốn lui tới với hắn ta. An Tịnh rất tức giận, cô có ý gì. Chẳng phải anh đi ba năm thôi sao, cô chưa gì đã không kịp chờ đợi mà tìm người khác sao.

Một lát sau, An Tịnh mới bình phục lại tâm tình. Ba năm này lúc nào anh cũng nhớ tới Bảo Bảo, anh vẫn luôn cố gắng nỗ lực ở nơi đất khách, chính là vì có thể cố gắng trở về sớm một chút, về cạnh Bảo Bảo. Trong ba năm, anh chưa từng liên lạc với Bảo Bảo một lần. Anh sợ, rất sợ, sợ mình không tự chủ được mà lập tức chạy về nước. Nên anh không liên lạc với cô. Nhưng mỗi tháng, từ trong tay Lâm Hân, anh lấy được tin tức về Bảo Bảo. Nhưng hôm nay, anh thấy rất mất hứng.

An Tịnh lại nỗ lực xem tiếp, phía dưới là tài liệu về người đàn ông kia!

Lúc nhìn thấy người kia, hai mắt An Tịnh sáng lên, là Mặc Đăng Phi! Phải biết, anh và Mặc Đăng Phi này có mối quan hệ sâu xa. Hơn nữa tên Mặc Đăng Phi này đẹp trai không kém anh. An Tịnh đột nhiên cảm thấy thật bị thống, phỏng nhiều năm như vậy, vất vả kiên trì đến gần cuối, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim. Chỉ cần đợi thêm hai tháng nữa là anh có thể trở về! Nhưng theo tình huống này, còn cần biện pháp rút ngắn hành trình. Vừa đúng nửa tháng sau có cuộc gặp gỡ bạn bè, lúc đó gặp Bảo Bảo thôi. Như trong thư, nguyên nhân Bảo Bảo đi xem mắt nhất định có liên quan đến anh, bây giờ chắc chắn Bảo Bảo đang rất giận anh, theo như tính cách của Bảo Bảo, hẳn sẽ không tức giận với anh trong hoàn cảnh đó đi. Haiz, lần này phải giải thích rõ ràng với cô mới được.

Còn có cái tên Mặc Đăng Phi đó, anh cũng không tin Bảo Bảo sẽ thực sự thích anh ta. Chờ anh trở về, tất cả đều có thể giải quyết. Nhưng dù nói thế nào, Mặc Đăng Phi ở cạnh Bảo Bảo, tuyệt đối là một uy hiếp rất lớn với anh. Uy hiếp này, anh cần phải nhanh chóng loại bỏ mới được.

Lại nhắc đến Bảo Bảo, hôm qua bị Lâm Hân kéo về cũng thấy buồn bực, thật vất vả cả mới gặp được trai đẹp đó nha. Cô còn nhớ rõ từng bước tiến hành xem mắt trên mạng, đến số điện thoại còn chưa lưu đâu. Dù sau đó Lâm Hân nói đó là hẹn sai đối tượng, nhưng cô vẫn thấy hơi thất vọng...

Trai đẹp đó, trai đẹp đó, còn chưa đồng ý lui tới với cô, Bảo Bảo đọc nhiều tiểu thuyết, đều nhớ đến tình tiết trong đó, rất nhiều tình huống đều là vừa gặp đã kết hôn, cô đây cũng chỉ là học tập thôi mà, nhưng sao lại không thành? Chẳng lẽ phải nói "Tôi muốn kết hôn luôn" mới chịu đồng ý sao?

Bây giờ tư tưởng Bảo Bảo hoàn toàn hỗn loạn, tìm bạn trai sao lại khó như vậy chứ?

Lâm Hân nói với Bảo Bảo: "Chúng ta muốn bắt tình yêu bằng hai tay. Bây giờ trước tiên cậu cứ bắt đi đã, bạn trai sẽ có thôi."

Bảo Bảo thấy Lâm Hân nói rất đúng. “Hân Hân, cậu tìm được công việc rồi à?”

“Đương nhiên.” Lâm Hân thấy rất hài lòng. “Cậu không biết đâu, có nhiều người nộp đơn như thế cũng chỉ có mấy nhân tài trúng tuyển. Mình chính là một trong số đó đấy.”

“Tên gì?”

“Là Quyên Cố đó, cậu biết chứ. Trước kia chúng ta thích nhất là mua tạp chí của bọn họ.”

“Hân Hân, thật ư, thật ư, cậu thực sự đi làm ở đó à?”

“Dĩ nhiên, thế nào?”

“Ha ha ha ha ha, mình cũng trúng tuyển vào đó đấy.”

“Thật? Vậy cậu làm bộ phận nào?” Lâm Hân cũng kích động không kém.

“Ra ngoài phỏng vấn.” Bảo Bảo cũng rất vui mừng. “Nói không chừng sau này còn có thể gặp được rất nhiều minh tinh đó?”

“Bảo Bảo, có phải cậu nhầm hay không. Tạp chí này chưa từng thu thập tin tức về minh tinh, vẫn chỉ làm mấy chuyên đề những câu chuyện thành công của mấy nahan sĩ thôi...”

“!!!” Bảo Bảo giống như bị sét đánh.

“Bảo Bảo, bình tĩnh...”

“Mặc tổng, đây là lịch trình hôm nay. Còn có, người anh muốn đã tuyển vào”

“Biết, cô có thể đi xuống.”

Sau lần xem mắt lần trước, trong đầu Mặc Đăng Phi vẫn luôn hiện ra hình ảnh Bảo Bảo nói muốn lui tới với anh. Cũng không biết tại

sao, ma xui quỷ khiến đi điều tra tư liệu của cô. Không ngờ vừa khéo biết cô đang tìm việc làm, hơn nữa cô và bạn mình muốn vào tòa soạn anh vừa thu mua không lâu trước đây. Vì vậy, anh để Bảo Bảo và bạn cô cũng nhau tuyển vào.

Thật ra đối với Lâm Hân, Mặc Đăng Phi có chút ấn tượng. Anh cảm nhận được lúc đó mình bị chụp hình, kinh nghiệm nhiều năm nói cho anh biết điều đó. Vì vậy mới thuận tiện kéo Lâm Hân vào. Nếu như có hình gì của anh, anh hy vọng tốt nhất là đối phương có thể thức thờ một chút.

Mà bên kia, hai người còn mãi chìm trong vui sướng khi được nhận vào làm việc trong tòa soạn cơ đấy.

Chương 14

Hôm nay là ngày đầu tiên Bảo Bảo đi làm, vì có thể tạo được ấn tượng tốt với mọi người vào hôm nay, hôm qua Bảo Bảo bị Lâm Hân kéo đi dạo phố cả một ngày, đi đến nổi chân cũng mềm nhũn.

Bảo Bảo biết mình chính là một phóng viên chuyên tác nghiệp bên ngoài, hơn nữa vừa mới đi làm, làm gì có chuyện có công tác tốt để cô làm chứ. Bình thường chẳng phải là chân chạy vật hoặc là chút chuyện không có ai làm mới để mình làm. Điều này đã trở thành thông lệ ở các công ty, ngoại trừ có hậu đài.

Đối với ngày đầu tiên đi làm, Bảo Bảo cũng không muốn ăn mặc quá phô trương, nên mấy bộ quần áo hôm qua ra ngoài mua với Lâm Hân, một cái cô cũng không mặc. Cô còn đặc biệt mang một đôi giày thể thao, như vậy chạy tới chạy lui có vẻ tương đối dễ dàng.
o(∩_∩)o .

Trên thế giới làm sao có thể không có gió lửa. Chỉ trong một ngày, toàn bộ công ty, trên dưới đều biết Bảo Bảo là lệnh từ trên phái xuống, còn do chính Mặc tổng phân bố. Về Mặc Đăng Phi, đến chuyện chó nhà anh có mấy lão bà bọn họ cũng biết, hướng chỉ là Bảo Bảo. Một không có quan hệ họ hàng, hai không có sự cố, nhưng cố tình lại được Mặc Tổng khâm định. Chuyện này có ý nghĩa gì chứ ?

Vì thế toàn bộ đều bắt đầu vây quanh cái đề tài này, triển khai tranh cãi kịch liệt.

Nữ A: “Cô ấy nhất định là bạn gái Mặc tổng. Mọi người nói xem, đã bao giờ bọn mình thấy Mặc tổng làm mấy hành động thiên vị này chưa?”

Nữ B: “Cũng có thể, nói không chừng là bạn gái anh ấy, vì dòi đi lục chú ý nên mới đặc biệt đưa đến chỗ Mặc tổng.”

Nữ C liếc nữ B một cái: “Cô mơ đi. Nói không chừng cô ta mới là kẻ quần lấy Mặc tổng của chúng ta. Mặc tổng của chúng ta không muốn bị cô ấy quần lấy nên mới như vậy.”

Mọi người: “Ừm..., phải là như vậy mới đúng chứ!”

Vì vậy, Bảo Bảo chúng ta rất bị kích trở thành đối tượng bị thóa mạ. Thật ra theo đạo lý thì Lâm Hân cũng chạy không thoát, nhưng vấn đề là thời gian tiến vào của cô với Bảo Bảo khác nhau, hơn nữa ngoại hình Bảo Bảo xinh đẹp hơn cô, nên cô rất vinh hạnh tránh được một kiếp.

Buổi sáng, Bảo Bảo rất vui vẻ cưỡi chiếc xe đạp BMW của mình đi làm. Vừa đến cửa công ty, không ngờ lại gặp được xe hơi BMW của Mặc Đăng Phi.

Bảo Bảo vừa liếc mắt đã nhận ra đây chính là người đàn ông cô đi xem mắt hôm trước. Lý do? Bởi vì anh ta quá đẹp trai ! Nhớ ngày đó cô chỉ nhớ mặt mỗi mình An Tịnh đây là mấy ngày trước cùng cô tương thân người kia, bởi vì hấn quá đẹp trai rồi. Nhớ ngày đó cô và anh cũng là ngồi cùng bàn đều đem hấn cấp quên mất qua, nhưng là bây giờ cô đối với cái này cá gặp mặt một lần người của lại còn nhớ, cô thật rất là trí nhớ của cô mà tự hào a o(∩_∩)o .

Vì vậy, Bảo Bảo dùng kỹ xảo hay dùng tiếp cận Mặc Đăng Phi: "Anh mạnh khỏe, thật là trùng hợp, xe của anh cũng là bảo mã BMW, còn nhớ tôi hay không?"

Mặc Đăng Phi sau khi nghe thấy, yên lặng nhìn "bảo mã BMW" của cô ba giây. Anh cảm thấy, thế giới này không có mấy ai có thể dùng câu này để bắt chuyện. Bảo Bảo có thể làm như vậy, cũng coi như là một kỳ tài.

Bảo Bảo thấy Mặc Đăng Phi không lên tiếng, tiếp tục nói: “Anh không nhớ sao? Mấy ngày trước chúng ta vừa xem mắt đấy.”

Mặc Đăng Phi nhìn cô gật đầu một cái. "Tôi nhớ, sao vậy?"

Lập tức ánh mắt Bảo Bảo sáng lên: "Vậy chuyện lần trước tôi nói với anh anh có đồng ý không?"

"Nói gì?" Mặc Đăng Phi bày tỏ mình rất nghi hoặc.

"Chính là lui tới với tôi đó. Tôi nói cho anh biết, lui tới với tôi tuyệt đối anh sẽ không chịu thiệt. Tôi rất khỏe, dùng rất tốt!" Về mặt Bảo Bảo lời thề son sắt.

Dùng tốt? Những lời này là có ý gì?

Bảo Bảo thấy ánh mắt Mặc Đăng Phi, cảm thấy anh ta đang hoài nghi mình, vì vậy lại tiếp tục nói: "Tôi cho anh biết, tôi có thể vác đồ nặng, còn có thể đánh nhau. Tôi hoàn toàn không cần anh tới giúp, tôi còn có thể bảo vệ anh, còn giúp anh tiết kiệm được tiền thuê hộ vệ, có khi tiền công nhân bốc vác cũng có thể tiết kiệm đấy."

Mặc Đăng Phi mặt đầy vạch đen, không phải cô muốn tìm bạn trai sao? Nhưng sao anh lại cảm giác cô đang tìm người áp bức mình vậy? Chẳng lẽ cô thật sự chưa từng yêu đương ư? Đến chuyện mấy đôi yêu nhau chung sống thế nào cũng không biết sao?

"Nếu đã như vậy, cô cần gì phải tới tìm tôi? Tôi thấy cô tùy tiện tìm một người đều có thể. "

Bảo Bảo nhú mày: "Tôi cũng nghĩ tới chứ, nhưng chỉ có anh là phù hợp với điều kiện. Tôi tìm suốt ba năm, cũng chỉ tìm được anh là gần giống với cậu ấy. "

Nghe được điều này, Mặc Đăng Phi cảm thấy rất kinh ngạc, gần giống như anh. Bản thân anh cảm thấy, mình đã rất xuất sắc, phái nữ theo đuổi anh đã có thể xếp thành đại đội rồi. Hơn nữa với ngoại hình của mình, cũng không có mấy người có thể vượt qua. Người cô ấy nói tới rốt cuộc là ai?

“Người cô nói là ai? Có thể cho tôi biết tên không? Cô nói tôi và anh ta không khác nhau lắm, tôi thực sự rất hiếu kỳ.”

“A, anh nói cậu ấy sao, cậu ấy tên An Tịnh.”

An Tịnh! Trong mắt Mặc Đăng Phi lóe lên ánh sáng, ngày trước anh vô tình nghe tin An Tịnh có bạn gái, nhưng không nghĩ tới bạn gái lại là cô. Nhưng chẳng phải bây giờ An Tịnh đã xuất ngoại ư, nên cô mới tìm bạn trai ? An Tịnh có biết hay không. Hơn nữa, kỳ quái nhất chính là, cô lại nói cô còn chưa từng yêu đương.

“Cô vừa mới nói người kia là bạn trai cô sao?”

“Làm sao có thể! Sao các người ai cũng nói như vậy chứ, không phải, tuyệt đối không phải, tôi với cậu ta? Tuyệt đối không thể nào!” Bảo Bảo vội vàng phủ quyết.

Mặc Đăng Phi cũng không tin, nhớ ngày đó mọi người biết An Tịnh có một bạn gái, đều cảm thấy rất hưng phấn đấy. Đáng lẽ đều muốn đi xem, nhưng tên An Tịnh kia ngoan cố muốn chết, nói gì cũng không cho bọn họ đi. Nhìn dáng vẻ An Tịnh lúc đó, hiển nhiên là rất để ý người kia. Nhưng chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Cô đừng gặt tôi nữa, có phải là cậu ta bỏ cô, nên mới tìm một người tới dă kích cậu ta?”

Bảo Bảo muốn phát điên: “Thật sự không phải, ban đầu là cậu ấy muốn giả bộ lui tới, chỉ là vì cậu ấy muốn thoát khỏi cảnh nữ sinh tới quấy rầy. Hơn nữa, cậu ấy nói tôi nên tìm một ai đó tốt hơn cậu ấy làm bạn trai mới đúng. Cũng bởi vì thế, ba năm Đại học của tôi chưa từng nói chuyện yêu đương, nên bây giờ mới vội vã như vậy.”

Mặc Đăng Phi nghe vậy trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ thằng nhóc An Tịnh kia đơn phương? Nếu nói ra, đoán chừng thể diện cậu ta mất sạch rồi. Hừm hừm, như vậy vừa khéo, có thể báo thù rồi. Hơn nữa anh cũng rất nhàm chán. o(∩_∩)o .

“Được, tôi đồng ý với cô. Chúng ta lui tới đi” Sau khi nói xong, Mặc Đăng Phi liền phóng xe đi.

Bảo Bảo chôn chân ở nơi đó, hạnh phúc tới quá là đột nhiên rồi.
o(≧v≦)o~~

Hôm nay, vốn Bảo Bảo có tâm tình vô cùng khá, bây giờ Mặc Đăng Phi còn đồng ý lui tới với cô, tâm tình càng thêm tốt, vô cùng tốt, dữ dội tốt. Bảo Bảo cảm thấy anh ta thật có mắt nhìn, chọn cô, nhất định cô sẽ không khiến anh hối hận (Tác giả: Bạn học Bảo Bảo thân ái, bạn cho rằng bạn là thương phẩm đặc biệt bán trong siêu thị à?)

Mặc Đăng Phi vốn tuyệt đối không tới tòa soạn này, nhưng vì Bảo Bảo, anh tới. Bây giờ nghĩ lại, thật đúng là không lỗ vốn. Thằng nhóc An Tịnh kia, lần này nhất định sẽ thua trên tay anh! \(^o^)/

Như đã nói qua, vốn hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của Bảo Bảo. Kết quả vừa đến công ty đã bị lạnh nhạt, rõ ràng những người mới khác cũng đã có chuyện để làm rồi, cho dù là bụng trà rót nước cũng tốt mà. Nhưng những người đó chẳng ai để ý đến cô, điều này khiến Bảo Bảo có cảm giác cực kỳ thất bại. Không nên, rõ ràng cô vừa mới vào công ty, cho dù có đắc tội với ai, cũng không phải là bây giờ. Bảo Bảo cho rằng chuyện này nhất định có nguyên nhân.

Vì vậy Bảo Bảo chạy tới thiên địa của bát quái – nhà vệ sinh nữ!

Tuyệt đối không được coi thường chỗ này, chỉ cần bạn đứng ở chỗ đó cả ngày, bảo đảm đến chuyện con chó nhà bảo vệ giữ của công ty sinh bao nhiêu con bạn cũng biết. Nơi này tương đương với chỗ trao đổi tin tức, ở đây chuyện gì cũng có thể biết.

Kết quả, không đợi Bảo Bảo đứng ở nhà vệ sinh chưa tới 2 phút. Bảo Bảo đã biết nguyên nhân cô bị mọi người làm lơ.

Nói thật, nếu không phải họ đặc biệt nhắc đến tên cô, cô còn không biết có nhiều người lại muốn phỉ nhổ cô đến chết như thế. Nói tóm lại, Bảo Bảo nghe được hết mọi lời của họ, nào là kẻ xấu xí, lòng dạ

rắn rết, tâm cơ thâm trầm, đặc biệt thích quyến rũ đàn ông, so với hồ ly tinh còn hồ ly tinh hơn.

Sau khi nghe xong, Bảo Bảo không biết là nên tức giận hay là đau lòng. Tức giận, quả thật họ rất quá đáng, nhưng năm đó cô và An Tịnh giả vờ lui tới cũng không ít lần nghe được những lời như thế, nên sinh thành hệ thống miễn dịch. Hay chẳng là vui vẻ, họ nói cô là hồ ly tinh, là hồ ly tinh đó, hồ ly tinh rất xinh đẹp đó! chẳng phải họ đang khen cô rất đẹp sao? Bảo Bảo u buồn.

Lại nói một mặt khác, từ khi Mặc Đăng Phi bước vào phòng làm việc của mình. Cứ cách mười lăm phút sẽ có một phụ nữ ăn mặc hớ hênh tới đưa cà phê cho anh. Anh cũng rất buồn bực, cà phê và nước ở đây cũng là tiền đó, hơn nữa, chẳng lẽ họ lại nhàn nhã như thế? Rõ ràng anh đã cấm họ tùy ý ra vào, nhưng chính họ lại tìm được lý do. Đột nhiên anh nghĩ tới Bảo Bảo. Thật ra anh đã sớm nghe được mấy lời đồn đãi về Bảo Bảo rồi, đoán chừng bây giờ cô cũng không dễ chịu gì. Như vậy vừa khéo, anh có thể thuận tiện học theo cách làm ban đầu của An Tịnh, kéo cô tới bên cạnh đã. Như vậy đoán chừng họ cũng sẽ thu liễm bớt, ít nhất không càn rỡ như bây giờ nữa.

Vì vậy, Mặc Mặc gọi điện thoại: “Bắt đầu từ hôm nay, điều Chu Bảo Bảo tới đây làm trợ lý riêng cho tôi.”

Nhờ đó, cả công ty lại sôi trào. Rất dễ nhận thấy, sau này Bảo Bảo cũng chẳng tốt hơn.

Chương 15

Mặc Đăng Phi như ý nguyện, điều Bảo Bảo đến phòng làm việc của mình, vì thế, vòng bát quái mới lại sôi nổi bắt đầu.

Phòng làm việc, chính là phòng làm việc đó. Bạn nói cô nam quả nữ, giữa hai người còn có chuyện bất minh, bây giờ lại sống cùng một chỗ, liệu sẽ xảy ra chuyện gì?

Bảo Bảo nghe tin mình bị điều đến làm trợ lý cho Mặc Tổng, cảm thấy nghi ngờ, hơn nữa trong lòng không yên, cô cảm thấy bây giờ chỉ có hét to mới có thể khiến tâm tình thấp thỏm của cô buông lỏng một chút.

Lúc Bảo Bảo bị đưa đến phòng làm việc vẫn còn rất ngoan, cô cho rằng chuyện gây ấn tượng tốt với Mặc tổng là rất cần thiết, như vậy có thể chứng minh năng lực của cô rồi, cũng không để cô phải chịu tiếng xấu là dựa vào quy tắc ngầm để tiến vào nữa. Thật ra cô cảm thấy mình bị oan uổng, đến bây giờ rốt cuộc cô cũng không biết mình được ai chống lưng.

Sau khi tiến vào vào phòng làm việc, ngay cả đầu Bảo Bảo cũng không dám ngẩng lên. Cô cho rằng, Mặc tổng hẳn phải là một ông già nghiêm túc. Thường thì người có chức vị cao đều là ông già hết rồi, nếu không phải lão già, cũng phải là bậc chú bác.

Sau đó, Bảo Bảo vẫn rất có lễ bắt đầu tự giới thiệu mình: “Mặc tổng ngài khỏe chứ, tôi chính là Chu Bảo Bảo. Cảm ơn ngài đã điều tôi tới đây làm trợ lý, tôi nhất định sẽ nỗ lực làm việc, nhất định sẽ không để ngài thất vọng.” (PS: Đây là kết quả mấy ngày trước Lâm Hân ép Bảo Bảo học thuộc lòng.)

Mặc Đăng Phi nghe Bảo Bảo nói như vậy, trong lúc bắt chột anh cảm thấy thực ra Bảo Bảo cũng không có gì đặc biệt. Trả lời quá

quốc tế hóa. Nhưng kể tiếp Mặc Đăng Phi lại không có động tác gì.

Bảo Bảo đứng một bên có chút không kiên nhẫn, vẫn đứng như vậy, hơn nữa còn đứng thẳng, nhưng đầu lại không thể nâng lên thực sự quá khó chịu. Thật ra chủ yếu nhất là cô đứng như vậy cảm thấy rất nhàm chán...

Rốt cuộc thì sao, chẳng lẽ mình làm sai chuyện gì? Không ngờ lại không để ý đến cô.

15 phút sau...

Bảo Bảo thề, nếu cô cứ tiếp tục như vậy thì cô không phải là Chu Bảo Bảo!

“Cái đó... Mặc tổng...”

Mới mấy phút đã không nhìn được?

“Cái đó... .” Bảo Bảo tiếp tục nói.

“Cái gì?” Mặc Đăng Phi thấy Bảo Bảo như vậy, cảm thấy buồn cười, cũng không làm khó cô. Thật ra thì vốn anh không cho rằng mình làm khó cô, cô hoàn toàn có thể tự mình ngồi xuống. Mặc Đăng Phi bày tỏ mình rất vô tội.

Bảo Bảo còn tưởng rằng anh không trả lời mình, đang chuẩn bị nói lại lần nữa, kết quả bên tai lại nghe được một giọng nói rất êm tai. Đó chính là Mặc tổng phát ra. Ừm, nghe giọng hình như không phải là ông già hay chú bác.

Bảo Bảo từ từ ngẩng đầu lên, con ngươi mắt trái, sau đó là con ngươi mắt phải. Khi thấy đối phương cũng đang nhìn mình, Bảo Bảo lại chột cúi đầu. Nhưng trong nháy mắt, lại lập tức ngẩng đầu lên. A ha ~ Đó không phải là Mặc Đăng Phi sao! Không ngờ lại là anh ta!

“Ai nha, thì ra là anh, sao không nói sớm. Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng là có gì bất mãn với tôi đấy.” Bảo Bảo thấy là Mặc Đăng Phi,

lập tức thở ra. Sau đó thả người nằm trên sa lon, trực tiếp đặt chân lên bàn trà.

Mặc Đăng Phi thấy động tác của Bảo Bảo, trực tiếp ngậy người, cô thật đúng là không khách khí với anh. Chậc chậc, đâu còn bộ dáng lúc nãy. Vừa rồi còn dịu ngoan như thế kia mà. Nhưng thế cũng tốt, như vậy cô mới thú vị chứ sao.

“Anh điều tôi lên làm trợ lý là muốn làm chuyện gì?”

Mặc Đăng Phi khẽ mỉm cười: “Thật ra cũng không có gì, cô chỉ cần giúp tôi đuổi đám phụ nữ kia là được. Mà cô và An Tịnh, là lui tới như thế nào?”

Ặc... Nói đến vấn đề này, Bảo Bảo gãi gãi đầu: “Cũng không có gì, tôi cũng mỗi ngày giúp cậu ấy ngăn cản đám nữ sinh mà thôi...”

Mặc Đăng Phi thấy như vậy cũng hỏi không gì nữa, vì vậy lại thay đổi phương thức.”Vậy thì nói như thế, hai người các cô đi dạo phố, đồ là ai cầm?”

“Đương nhiên là tôi rồi.” Bảo Bảo không chút nghĩ ngợi trả lời.” An Tịnh nói sức lực của tôi lớn, đương nhiên là muốn tôi giúp cậu ấy cầm những thứ đó.”

Mặc Đăng Phi nhìn Bảo Bảo, lại cảm thấy cô thật sự đáng yêu. Cũng không nghĩ đến, thì ra giữa bọn họ lại chung sống như vậy. Nhìn dáng dấp An Tịnh, hẳn trước kia hành hạ cô nhóc này không ít lần.

“Như vậy à, vậy trước kia ở chung với An Tịnh, làm chuyện gì thì bây giờ cũng làm chuyện giống vậy là được rồi.”

Bảo Bảo đột nhiên có có cảm giác tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Bên phía An Tịnh , vì muốn biết rõ hơn về tình huống của Bảo Bảo, lại muốn bạn bè mình một ngày 24h quan sát động thái của Bảo

Bảo. Đến chuyện mỗi sáng Bảo Bảo đánh răng bao nhiêu phút cũng phải nói cho anh biết. (Tác giả: Đây chính là trần trường rình coi...)

Mà người bạn kia của anh, chỉ có thể rất bất đắc dĩ than thở một tiếng: “Kết bạn nhầm người rồi... ~~(T_T)”

Về chuyện tình Bảo Bảo lui tới phòng làm việc của Mặc Đăng Phi tán tỉnh nhau, An Tịnh lập tức biết. Nhưng bây giờ anh thực sự chưa thể trở về. Đợi đến khi về nước, nhìn anh làm thế nào dọn dẹp Mặc Đăng Phi! Dám xúi giục Bảo Bảo của anh!

Nhưng đáng tiếc, đừng nói đến chuyện giữa hai người bây giờ chỉ là lui tới. Cho dù là kết hôn, anh cũng có thể đoạt lại Bảo Bảo ! Dù gì cũng là “khuê nữ; nuôi ba năm, đương nhiên là muốn giữ lại cho mình. Sao có thể nước phù sa lại chảy ra ruộng ngoài được chứ.

Nhanh, rất nhanh là anh có thể trở về...

Đến lúc đó, Chu Bảo Bảo, em đừng hòng chạy khỏi lòng bàn tay anh !

Chương 16

Rất nhanh đã đến thời điểm họp lớp, hôm nay lúc Bảo Bảo và

" bạn trai " cô đi dạo phố mới nhớ tới.

Bảo Bảo nghĩ, cuối cùng anh chàng " bạn trai " này cũng có chỗ dùng. Dẫn anh đi mới không làm bản thân thất vọng.

Vì vậy Bảo Bảo tay cầm đầy túi giấy chân chó chạy tới thương lượng với Mặc Đăng Phi : " Thân ái ~, anh có để đồng ý với em một việc không ? " Nói xong, còn chớp chớp mắt với Mặc Đăng Phi. Nói thẳng ra là – phóng điện !

Dĩ nhiên, đây chẳng qua là Bảo Bảo tự nhận thôi. Với Mặc Đăng Phi mà nói, đó chính là ánh mắt khi cô ngã bệnh. Nhìn cái nhát mắt kia, so với lúc trợn trắng mắt không khác nhau lắm. Nghe Bảo Bảo nó vậy, Mặc Đăng Phi cũng cảm thấy nổi da gà từ trong xương, là từ bên trong đó.

Mặc Đăng Phi liếc xéo Bảo Bảo một cái: "Nói đi."

Bảo Bảo nghe vậy, có hy vọng rồi. Vì vậy lập tức nói: "Tối nay chúng em có buổi họp lớp. Anh xem, theo như quan hệ giữa chúng ta, có phải anh cũng nên tham dự hay không ? " Về mặt này, thái độ này, có thể nói là rất a dua nịnh nọt.

Mặc Đăng Phi nhát thời cảm thấy buồn cười, chuyện gì vậy chứ. Anh còn tưởng rằng có chuyện gì quan trọng lắm. " Được. "

Bảo Bảo lấy được lời đồng ý của Mặc Đăng Phi, lập tức hai mắt phóng ra ánh sáng 10 000 vôn. " Vạn tuế ! Mặc Mặc tốt nhất!"

Mặc Mặc? Mặc Đăng Phi lại rùng mình một hồi...

Cuối cùng cũng trở lại !!!

Ba năm mà thôi, có vẻ như nơi này đã khác trước nhiều. An Tịnh ngắm nhìn thành phố đã xa cách 3 năm, đáy lòng dâng lên nỗi xúc động. Bầu trời dường như cũng xanh hơn bầu trời ngoại quốc, kế tiếp đã khiến An Tịnh cảm thấy càng thêm thân thiết ! o(∩_∩)o

Sau khi máy bay hạ cánh, An Tịnh lập tức đến khách sạn. Nếu về nhà ngay, còn phải quét dọn một lần, còn phải mua rất nhiều đồ đạc. Tối nay còn có buổi họp lớp, phải biết rằng anh ngồi máy bay hơn một ngày, còn chưa quen chênh lệch múi giờ, nên An Tịnh quyết định trước tiên tới khách sạn ngủ bù, sau mới có sức lực trùng trị cô được chứ. Nghĩ tới đây, tâm trạng An Tịnh tốt hơn hẳn. \(^o^)/

An Tịnh gọi điện thoại cho bạn học cũ, thông báo cho họ rằng anh sẽ đi. Anh nghĩ, có thể mọi người đều cho rằng anh sẽ không tới, thông báo trước một chút có vẻ tốt hơn.

Mà người tổ chức buổi họp lớp nhận được điện thoại của An Tịnh, kích động muốn chết. Ban đầu khi thông báo cho An Tịnh, hoàn toàn không trông cậy vào việc anh có thể xuất hiện, nhưng bây giờ anh lại nói sẽ đến! An Tịnh là hot boy của trường đó, không đúng, xét cả học sinh thành phố, An Tịnh đẹp trai nhất! Hơn nữa còn là một thiên tài! Sau khi biết tin, số ít người định không đến hoàn toàn thay đổi ý định. Cho nên lần này tất cả đều thay đổi.

Không cần suy nghĩ, Bảo Bảo nhất định sẽ mang theo con mực thời kia đi. Nếu đã vậy, anh cũng không thể tay không mà đi được. Suy nghĩ một lát, AN Tịnh gọi thêm một cú điện thoại.

Tối đến, Bảo Bảo phản chân lôi kéo Mặc Đăng Phi đi. Thật ra Mặc Đăng Phi vốn định đưa Bảo Bảo trang điểm ăn diện một phen, hưng Bảo Bảo kiên quyết không đồng ý, nói rằng như vậy sẽ khiến mọi người chê cười. Vì vậy hai người cũng rất tùy ý đổi một bộ quần áo mà thôi.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Bảo Bảo rất sai lầm. Bởi vì cảnh tượng xuất hiện trước mặt bọn họ là : toàn bộ nữ mặc lễ phục, toàn bộ nam mặc âu phục. Thật may mỗi bộ quần áo của Mặc Đăng Phi đều có giá trị xa xỉ, tùy tiện một cái cũng có thể chọn ra. Mà Bảo Bảo thì không giống vậy. Toàn hội trường chỉ có cô là mặc quần jean áo sơ mi, dưới chân còn đi một đôi giày vải.

Thật ra Bảo Bảo cũng thấy kỳ lạ, không thể nào như vậy, vốn ban đầu mọi người bàn với nhau ăn mặc tùy ý là được rồi, hoàn toàn không cần quá long trọng, như bây giờ, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác hẳn.

Chuyện này rốt cuộc là sao ? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào a, chẳng lẽ là cô nghĩ sai rồi?

Thật ra Bảo Bảo vốn không tính sai, nhưng sai là sai mọi người ai cũng biết hôm nay An Tịnh trở về, nên toàn bộ đều diện trang phục trang trọng nhất. Thậm chí Lâm Hân cũng vậy.

Bảo Bảo tìm thấy Lâm Hân ở hội trường, lập tức kéo cô tới bên cạnh.

“Hân Hân, chuyện này rốt cuộc là thế nào, tại sao mọi người lại ăn mặc long trọng như vậy?”

“Bảo Bảo, An Tịnh về rồi.”

Bảo Bảo nghe vậy lập tức giật mình, anh trở về, không ngờ anh ấy trở về, không ngờ anh ấy thực sự trở về đó.

Thấy vẻ mặt Bảo Bảo, Lâm Hân hì hì một tiếng liền bật cười, sau đó giải thích: “Hôm nay cậu ấy tham gia họp lớp, nên tất cả mọi người mới ăn mặc thành như vậy.”

Nghe thấy cô nói như vậy, vừa rồi còn ngây dại, Bảo Bảo lập tức tỉnh táo lại. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là mau trốn đi! Không biết vì sao, đột nhiên cô không muốn gặp anh, nhiều năm không liên lạc, không ngờ bây giờ lại đột nhiên xuất hiện!

Sau khi nghe tin Bảo Bảo lập tức chạy đến bên cạnh Mặc Đăng Phi, sau đó dắt tay anh chuẩn bị chạy trốn.

Mặc Đăng Phi thấy dáng vẻ của Bảo Bảo, cảm thấy quái lạ, sao thế, có vẻ như có chuyện gì đó xảy ra: “Sao vậy?”

Bảo Bảo không trả lời, tiếp tục kéo anh chạy ra ngoài.

Mặc Đăng Phi liền vội vàng giữ cô lại. “Rốt cuộc là thế nào? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Nhanh lên một chút! Sắp không kịp nữa rồi!” Bảo Bảo càng thêm khẩn trương, chuyện gấp như vậy, trước mắt cô không thể làm gì khác là kéo người đi.

“Em không nói chuyện gì xảy ra làm sao tôi đi theo em được!” Mặc Đăng Phi kiên định nói.

Bảo Bảo vừa muốn trả lời, đột nhiên nghe thấy tiếng mọi người kinh hô, vừa nhìn ra cửa, không ngờ thực sự là anh ấy!

“Bạn học Chu Bảo Bảo, đã lâu không gặp.” Ngoài cửa, An Tịnh cười rục rịch nói với Bảo Bảo. Nhìn Mặc Đăng Phi bên cạnh, nụ cười của An Tịnh càng rục rịch.

Chỉ có chính anh và Bảo Bảo biết, tâm tình của anh khó chịu đến thế nào.

Bảo Bảo vừa nghe An Tịnh hỏi cô cũng biết bây giờ an Tịnh rất tức giận, là vô cùng tức giận, siêu cấp tức giận. Bảo Bảo đếm số chữ An Tịnh nói với cô, chín chữ! Đây hòa toàn phá hỏng kế hoạch ban đầu. Hơn nữa nhìn nụ cười của an Tịnh, Bảo Bảo lại càng thêm lo lắng, Bảo Bảo biết, bình thường An Tịnh không thích lộ ra vẻ mặt háo hức gì trước mọi người. Hơn nữa nhạc cực sinh bi, An Tịnh chỉ quá giận dữ mới cười như thế. Nên, cười càng rục rịch, càng chứng minh tâm tình của anh bây giờ càng không tốt.

Mà bên kia, sau khi An Tịnh thấy Mặc Đăng Phi lập tức tức giận hơn. Dù anh biết Mặc Đăng Phi đi cùng với cô, nhưng lúc chân chính thấy, cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

Nhìn hai người bọn họ còn nắm tay đi cùng nhau, quả thực An Tịnh ghen ghét dữ dội. Vì vậy cười với Bảo Bảo, hỏi: “Vị bên cạnh là ai vậy? Không giới thiệu chút sao?”

Nghe được An Tịnh hỏi như thế, Bảo Bảo thành thật trả lời: “Đây là bạn trai mình, anh ấy tên là Mặc Đăng Phi.”

Anh ta tên Mặc Đăng Phi, dĩ nhiên An Tịnh biết anh ta tên Mặc Đăng Phi rồi! Nhưng cô lại dám nói anh ta là bạn trai của cô! Còn ngay trước mặt anh! Thấy Mặc Đăng Phi cười vô tội với mình, An Tịnh càng thêm tức.

Bọn họ đều không nói chuyện, trường hợp vẻ lúng túng.

Mà lúc này, cô gái bên cạnh An Tịnh rất thích hợp đứng ra tự giới thiệu mình. Cô mỉm cười giới thiệu mình. “Mọi người khỏe, tôi là bạn gái An Tịnh, tên là Sồ Vi.”

Mọi người hướng về giọng nói nhìn lại. Ánh mắt phái nam lập tức sáng lên! Mỹ nữ kia, thực sự là đại mỹ nữ đó! So với mình tinh trong tivi chỉ có hơn chứ không kém! Đây chính là điển hình của khuôn mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ! Thật không nghĩ đến, không hổ là An Tịnh, bên cạnh lại có người xinh đẹp đến vậy.

Bảo Bảo cũng nhìn thấy, cô cũng kinh hãi! Thật sự quá đẹp, vì vậy, Bảo Bảo hoàn toàn quên mất cô từng là bạn gái An Tịnh. Không ngờ hai mắt như mũi tên phóng tới. “Vị mỹ nữ này, cô mạnh khỏe, tôi tên là Chu Bảo Bảo, có thể xin phương thức liên lạc của cô cho tôi không? Rảnh rồi chúng ta uống trà, tâm sự, dạo phố một chút, được chứ?”

Lời Bảo Bảo nói hoàn toàn là tiếng lòng của các “mỗ nam” ở đây. Nhưng An Tịnh đứng bên cạnh và Mặc Đăng Phi đứng phía sau nghe xong mặt đầy vạch đen. Vốn An Tịnh mang mỹ nữ tới là muốn

Bảo Bảo ăn giấm chua, không ngờ kết quả lại là cô hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì. Thực ra An Tịnh không biết, mấy năm qua, bởi vì mấy lời An Tịnh nói với cô, khiến Bảo Bảo không có cảm giác gì với trai đẹp. Nên thuận theo tự nhiên, Bảo Bảo không có sức miễn dịch gì với mỹ nữ. Bây giờ lại thấy một siêu cấp đại mỹ nữ như vậy, sao còn để tâm đến những người bên cạnh chứ.

Mà Mặc Đăng Phi đứng một bên cũng không có nghĩ đến, Bảo Bảo sẽ nói câu kinh người đến thế. Anh nhận ra rằng, có một cô bạn gái như vậy bên cạnh thực sự quá mất mặt. An Tịnh quả là chịu khổ rồi.

Nhưng Mặc Đăng Phi vẫn không muốn buông tha cho An Tịnh, dĩ nhiên không muốn hai người bọn họ nhanh như vậy đã ở cùng một chỗ. Vì thế anh tiến lên phía trước.

Mặc Đăng Phi vươn tay, cứng chiu sờ sờ đầu Bảo Bảo, sau đó cười dịu dàng nói: “Bảo Bảo, em lại không ngoan rồi, lần sau không thể nói như vậy với người khác, rất không lễ phép đấy.”

Sồ Vi lập tức nói: “Không sao, Chu tiểu thư rất thẳng thắn.”

Nhưng sắc mặt An Tịnh tại không tốt như vậy, vừa rồi còn cười, nhưng lần này quả thực không cười được nữa. Gọi thân mật còn chưa nói, lại còn dám có động tác thân mật! An Tịnh nhìn cái tay kia của Mặc Đăng Phi, thật muốn xông lên trực tiếp kéo xuống! Tốt nhất là có thể trực tiếp chặt xuống vứt cho chó ăn! (Tác giả: “An công tử của chúng ta ghen tỵ sắp điên mất rồi” o(≥v≤)o~~)

Mặc Đăng Phi thấy bộ dáng hờn hển của An Tịnh, phải gọi là rất hài lòng, quả thực rất khó gặp, cuối cùng cũng thấy được bộ dáng này của cậu ta, bây giờ anh hận không thể quay lại bộ dáng An Tịnh bây giờ.

Bảo Bảo cũng cảm thấy có kỳ lạ, Mặc Đăng Phi chưa bao giờ làm vậy với cô, hôm nay lại còn xoa đầu trước mặt An Tịnh, không biết vì sao, trong lòng Bảo Bảo hơi lo lắng, nhưng trái lại Bảo Bảo không gạt tay Mặc Đăng Phi ra.

Lúc này tất cả mọi người cảm thấy không khí hội trường có vẻ không đúng. Mọi người đều biết ban đầu An Tịnh và Bảo Bảo là một đôi tình lữ, nhớ ngày đó đoạn đối thoại của An Tịnh với giáo viên trong văn phòng đã truyền khắp trường học, bao nhiêu người hâm mộ, bao nhiêu người ghen tỵ. Nhưng bây giờ tình huống thực sự mơ hồ.

Đôi tình lữ ban đầu đã có nửa còn lại khác của mình, mọi người cảm thán sắp có trò hay để xem, nên trái lại không ai nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó quan sát.

Trái lại lúc này Lâm Hân đi ra: "Ai nha, sao mọi người vẫn đứng ở chỗ này, còn không mau đi vào?"

Vì vậy Sò Vi cũng tới giảng hòa. "An, chúng ta mau vào thôi, đứng ở đây sẽ làm trở ngại người khác."

An Tịnh nghe cô nói như vậy, sắc mặt mới tốt lên chút. Bây giờ quá nhiều người đứng đây, có chuyện gì gọi là bí mật, anh sẽ giải quyết thật gọn gẽ.

"Vậy thì tốt, chúng ta vào thôi." Nói xong, An Tịnh trực tiếp đi qua người Bảo Bảo, không ngờ đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô lấy một cái.

Bảo Bảo một trận hoảng hốt, bọn họ cũng đã tiến vào.

"Bảo Bảo, bây giờ còn đi nữa không?"

Bảo Bảo mơ mơ màng màng nhìn Mặc Đăng Phi, giống như không biết anh đang nói gì.

Mặc Đăng Phi thấy bộ dáng này của Bảo Bảo cũng biết cô vẫn có điểm để ý An Tịnh, vì vậy cũng không quan tâm đến ý kiến của cô đã trực tiếp kéo cô vào.

Người ở đây vừa nhìn thấy bọn họ tiến vào bèn vây lại, nhưng trái lại, đại đa số cô gái chỉ đứng bên Bảo Bảo. Dù sao bên kia chính là

mỹ nữ khiến người mặc cảm. Đại mỹ nữ đó. Nhưng Bảo Bảo không giống vậy. Phải biết rằng Mặc Đăng Phi cũng không kém An Tịnh, nhìn một thân hàng hiệu là biết, toàn thân cao thấp tuyệt đối vượt qua năm con số. Hơn nữa có mấy cô gái cũng nhận ra Mặc Đăng Phi. Mà Bảo Bảo, so sánh với cô gái kia, rõ ràng Bảo Bảo có vẻ dễ đối phó. Nhưng thực sự không hiểu, ại sao những người đàn ông ưu tú như vậy đều thích bảo Bảo chứ?”

Vì vậy một đám nữ giới liền thừa cơ vây lại, còn đặc biệt đẩy Bảo Bảo ra rồi. Bên kia toàn bộ đều là nam sinh, những người đó cũng hận không thể đẩy An Tịnh ra, trái lại An Tịnh lại thỏa nguyện bọn họ, tự động đi ra ngoài.

Mà Mặc Đăng Phi vốn sau khi Bảo Bảo bị đẩy ra hồi lâu mới phát hiện không thấy cô đâu, vừa định đi ra lại phát hiện An Tịnh lại xông tới bên này, nhìn phương hướng An Tịnh đi tới, Mặc Đăng Phi liếc mắt đã nhìn thấy Bảo Bảo. Ha ha, còn nghĩ sao cậu ta tức giận như vậy, còn dẫn theo một đại mỹ nữ xinh đẹp thế kia, hóa ra là có chủ ý này. Thôi, trước hết cứ cho cậu ta chút ngon ngọt đã. Nghĩ vậy, Mặc Đăng Phi lại xoay người chu toàn cho mấy cô gái kia.

Bên này, Bảo Bảo vốn bị đẩy ra đành ngồi xuống ngồi uống nước trái cây. Cô cảm thấy rất buồn bực, cô nghĩ, có thể là bởi vì Mặc Đăng Phi không để ý đến cô thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía An Tịnh. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã giật mình, cô không ngờ lại thấy An Tịnh khí thế vội vàng đi về phía cô. Dụi dụi con mắt nhìn kỹ lại! Quác... Có phải không vậy. Nhất thời cảm xúc của Bảo Bảo tụt xuống thấp.

Thật ra lúc này An Tịnh đã đi tới bên cạnh Bảo Bảo, nhưng Bảo Bảo lại hoàn toàn không chú ý đến.

Nhìn chung quanh một chút, hoàn toàn không có ai chú ý tới bên này. Hít sâu một hơi, An Tịnh nhin xuống xúc động muốn lập tức ôm lấy người trước mắt. Vừa định nói chuyện với Bảo Bảo, không biết làm sao, lại có người chú ý tới bên này.

“Mau nhìn xem! An Tịnh ở đâu?!” Giọng nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía này. Thấy không ngờ bên cạnh An Tịnh lại không có ai, rất nhiều cô gái muốn lập tức xông tới.

An Tịnh vừa thấy, trong lòng thầm nói một tiếng không được! Cái gì cũng mặc, trực tiếp kéo Bảo Bảo lên, sau đó nhanh chóng kéo đi!

Cảm xúc Bảo Bảo vốn đã xuống thấp, không ngờ bị người kéo lên. Nhìn lại, là An Tịnh ! Mà An Tịnh cũng không cho Bảo Bảo cơ hội phản ứng, trực tiếp kéo cô đi. Trái lại Bảo Bảo không có gì kháng cự, lại còn rất phối hợp chạy trốn cùng An Tịnh!

Toàn bộ người ở đây đều kinh hãi! Bọn họ, không phải chi tay rồi sao?

Trong lúc bất chợt, Bảo Bảo cảm thấy, giống như lại trở về ban đầu cảnh tượng lúc ban đầu khi ở cạnh An Tịnh. Trong lòng chợt dâng lên một cỗ sóng nhiệt, quãng thời gian ba năm không có anh dường như biến mất ngay trước mặt Bảo Bảo. tâm tình suy sụp vừa rồi cũng biến mất cô tung vô ảnh rồi!

An Tịnh kéo Bảo Bảo chạy đi, sau đó lại nhét cô vào trong xe mình, trước tiếp nổ máy. Nhưng dọc theo đường đi, An Tịnh lại không nói với cô câu nào.

Bảo Bảo cho rằng, An Tịnh chắc hẳn còn tức giận, hơn nữa lại là giận cô. Bảo Bảo thực sự không hiểu rồi, rốt cuộc tại sao lại giận cô, cô làm gì có thời gian chọc giận anh chứ. Bây giờ An Tịnh không định nói gì, Bảo Bảo cũng không dám nói chuyện với anh, cũng không dám hỏi anh định dẫn cô đến chỗ nào.

Vì vậy, hai người cứ một đường trầm mặc như vậy...

An Tịnh trực tiếp liền dẫn Bảo Bảo tới khách sạn anh ở, còn không nói lời nào, trực tiếp kéo Bảo Bảo xuống.

Bảo Bảo dù gì cũng là người có IQ, một nam một nữ sao có thể buổi tối đi khách sạn được đây?

“An, An, An Tịnh , người cái này định dẫn mình đi đâu?” Bảo Bảo nỗ lực duy trì bình tĩnh, nhưng rõ ràng không có ích gì, lời nói ra đều có chút lắp bắp.

An Tịnh liếc Bảo Bảo một cái, còn chẳng hề nói một câu.

Nhưng bây giờ Bảo Bảo đã hoàn toàn không có dũng khí tiếp tục hỏi, thực ra An Tịnh quá mức dọa người. Cũng không biết tại sao, cô cực kỳ sợ An Tịnh.

Một đường trầm mặc, cho đến khi An Tịnh dẫn cô đến phòng mình.

Anh trực tiếp kéo Bảo Bảo tới phòng tắm.

“An Tịnh , rốt cuộc cậu muốn làm gì mình?” Bảo Bảo lấy hai tay che ngực.

“Giúp em gội đầu.”

Bảo Bảo hóa đá rồi...

Tất cả tế bào não suốt đường đi đều uổng phí.

An Tịnh không nói gì thêm, cứ như vậy kéo Bảo Bảo tới, sau đó gội đầu cho cô.

An Tịnh vẫn dùng sức chà rồi chà, chà đến nỗi Bảo Bảo buồn ngủ. Rốt cuộc anh đã làm xong chưa vậy.

“An Tịnh , đủ chưa. Anh đã gội 4 lần rồi.” Bảo Bảo rất buồn bã.

Làm sao đủ được chứ, chỉ cần nghĩ tới tay Mặc Đăng Phi sờ qua tóc Bảo Bảo, An Tịnh liền hận không thể gội thêm mấy lần nữa! Vì vậy lại gội thêm hai lần nữa, mới thả Bảo Bảo. ra

Lúc này toàn thân Bảo Bảo cũng đã ướt hết, An Tịnh thực không phúc hậu.

Nhìn lại Bảo Bảo và bản thân, An Tịnh lấy một bộ áo tắm cho Bảo Bảo. “Đi tắm.”

Bảo Bảo yên lặng nhận lấy bộ áo tắm kia, sau đó yên lặng đi tắm. Bây giờ cô cảm thấy, An Tịnh cũng sẽ không làm gì cô...

Mà An Tịnh lại đứng chờ ở ngoài cửa. Anh nghĩ, ban đầu không khí giữa bọn họ không phải như thế.

Nghe âm thanh Bảo Bảo tắm, An Tịnh nhất thời buông lỏng.

Dù thế nào đi nữa anh đã trở lại, tất cả vấn đề đều không phải là vấn đề.

Nhưng bây giờ, An Tịnh cảm thấy trái tim bắt đầu ùm ùm nhảy. Bảo Bảo đang tắm bên trong.

Heo Con Say Giấc
Đại Hủy
dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 18

Trời vừa sáng là Bảo Bảo rời đi ngay, nói đúng hơn chính là chạy trốn. Cả đêm, cô vốn không có ngủ! Tên An Tịnh kia, lại có thể coi cô như gối ôm để ôm ngủ. Còn nói rất hay rằng hiệu quả làm ấm giường như vậy mới là tốt nhất.

Vì vậy, cả buổi tối, Bảo Bảo cũng rất vinh hạnh làm gối ôm cả đêm...

Thật ra thì cô cũng đã phản kháng lại...

Chẳng cần phải nghĩ cũng biết phản kháng của cô chẳng có kết quả gì...

An Tịnh nói, con người kết giao với nhau đương nhiên nên ở cùng một chỗ, hưởng chi với thân phận "đặc biệt" của cô...

Nghĩ Bảo Bảo là ai, dĩ nhiên là phải phản kháng tới cùng. Nhưng cũng phải nghĩ xem An Tịnh lại là người như thế nào, đương nhiên là sẽ áp bức tới cùng rồi.

Vì vậy, sau khi An Tịnh nói một câu đừng làm ồn, Bảo Bảo vẫn ngoan ngoãn nộp vũ khí đầu hàng...

Bảo Bảo mang hai vành mắt đen đến công ty. Lâm Hân vừa thấy Bảo Bảo đã nói một câu: "Công ty chúng ta mời gấu mèo đến lúc nào vậy kia, nhìn bộ dạng của con gấu mèo này xem, rất giống Bảo Bảo nhà chúng ta đó nha!"

Bảo Bảo: "..."

"Ai nha, thì ra đúng là Bảo Bảo nhà chúng ta, ta còn tưởng rằng là quốc bảo đấy." Lâm Hân tiến tới trước mặt Bảo Bảo nhìn kỹ hồi lâu.

“Hân Hân ~~” Bảo Bảo kéo kéo vạt áo của Lâm Hân .

“Chắc chắc, không phải hôm qua cậu đi với An Tịnh sao, hôm qua lặn qua lặn lại như thế nào vậy, sao lại có thể biến thành dáng vẻ này?”

“Khụ khụ, không có gì, chỉ là một đêm không ngủ...”

Lâm Hân hít một hơi: “An Tịnh thiệt là, sao lại không biết tiết chế một chút, một lần đã ép khô cậu là không tốt nha.”

“Nhưng... An Tịnh có phải là quá lợi hại rồi hay không, không ngờ hai người cả đêm không ngủ, vậy mình có thể yên tâm rồi, tương lai của cậu chắc chắn được bảo đảm.” Lâm Hân cười như tên trộm.

“Hân Hân, cậu không biết đâu, cậu ấy rất quá đáng . Chẳng những buộc mình chia tay với Mặc Mặc, lại còn muốn mình làm ấm giường cho cậu ấy!” Bảo Bảo nói với vẻ mặt giận dữ.

Hai mắt Lâm Hân lập tức phát sáng: “Không hổ là An công tử! Không ngờ vừa mới trở lại đã thu phục được cậu rồi! Còn làm ấm giường nữa chứ, cậu làm như thế nào vậy?”

Mặt Bảo Bảo nhất thời đỏ ửng. Cô phải nói với Lâm Hân như thế nào đây, chẳng lẽ nói mình là nữ bộc của An Tịnh? Không được! Chuyện này quá mất mặt! >_<

Thấy Bảo Bảo như vậy Lâm Hân càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình. Thì ra gạo nấu thành cơm thật sự dùng tốt như vậy! Chắc chắc, nói không chừng lần sau mình cũng có thể thử xem.

Như vậy, Bảo Bảo đi vào phòng làm việc với tâm tình ngày càng buồn bực. Cô cảm thấy, gần đây sao lại xui xẻo như vậy? Quá không phù hợp lẽ thường, chẳng lẽ cô bị tiểu nhân nào đó hãm hại?

Trong phòng làm việc có người, đó là Mặc tổng của chúng ta.

Bảo Bảo vừa nhìn thấy anh đã cảm thấy rất ngại, bản thân cảm thấy rất thẹn với anh. Hai người lui tới còn chưa đủ 100 ngày!

Cô mệt mỗi đêm từng ngày trôi qua để đến lễ kỉ niệm. Ví dụ như Valentine, lui tới một tháng, kết giao 100 ngày . Kết quả là không dùng đến! Cô vì những thứ này mà bỏ ra rất nhiều tâm huyết, còn đặc biệt tìm vô vàn tài liệu.

Mà bây giờ, tất cả mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Nhưng mà, Bảo Bảo cảm thấy, một ngày nào đó An Tịnh sẽ kết hôn , đến lúc đó mình cũng có thể đi tìm người khác! Nghĩ một chút, trong lòng lại cảm thấy không được thoải mái. Hừ, nếu như cậu ta thật sự kết hôn với ai đó, mình nhất định sẽ gây náo loạn một trận, muốn cho An Tịnh ném thử cảm giác bị ép buộc phải tách ra với người yêu, đến cùng có tư vị gì, đến bây giờ Bảo Bảo cũng chỉ cảm thấy rất tiếc, rất có lỗi với Mặc Đăng Phi mà thôi.

Bảo Bảo thấy Mặc Đăng Phi ở nơi nào cũng không dám ngẩng đầu lên, cô càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình quá đáng. (T_T)

Vì vậy, Bảo Bảo giống như một pho tượng đứng bên cạnh Mặc Đăng Phi không nhúc nhích...

Thật ra Mặc Đăng Phi cũng có hứng thú xem Bảo Bảo im lặng biểu diễn ở nơi đó, còn có hai vành mắt đen không gì sánh được của cô nữa.

Xem ra buổi tối hôm qua hai người có quãng thời gian không tệ chút nào o(∩_∩)o

“Bảo Bảo, mắt của cô bị sao vậy, tối qua ngủ không ngon sao?”

“Không phải không phải... Chỉ là không ngủ được mà thôi...” Bảo Bảo vội vàng giải thích.

“Không ngủ được? Tại sao lại không ngủ được vậy?”

Bảo Bảo: “...”

Bảo Bảo cảm thấy bọn họ đều rất sắc bén, sao tất cả đều hỏi cái vấn đề này vậy, vốn là không trả lời được! >_<

Thấy mặt Bảo Bảo đỏ rần, Mặc Đăng Phi cũng cho rằng tiểu tử An Tịnh kia đã làm chuyện gì đó. Chắc chắc, mới vừa quay về đã gấp rút như vậy rồi.

“Thế nào? Không thể trả lời à, tôi chỉ quan tâm cô thôi...” Mặc Đăng Phi đặc biệt nhấn mạnh, giọng điệu cô đơn.

Lần này Bảo Bảo lại càng nóng nảy: “Không có! Chính là không quen giường cho nên mới ngủ không ngon.”

“Chẳng lẽ tối qua cô không về nhà sao?”

“Không... Không phải...” Lần này Bảo Bảo thật sự gấp đến độ không nói được lời nào.

“Được rồi được rồi, không cần giải thích với tôi, tôi biết cả rồi.”

Lần này Bảo Bảo thật sự khóc không ra nước mắt, anh thì biết cái gì chứ. (T_T)

Lúc Bảo Bảo đi An Tịnh liền tỉnh dậy, Bảo Bảo còn tưởng rằng mình làm rất cẩn thận, thật ra thì nếu như không phải An Tịnh cố ý cho cô đi, làm sao cô có thể rời khỏi đây. Chẳng qua bây giờ tạm thời thả cô ra trước, trước hết để cho cô tiêu hóa xong, anh cũng không muốn phản tác dụng.

Một tháng trước An Tịnh đã chuẩn bị tốt căn hộ này, lần này trở về anh cũng không có ý định đi nữa.

Ngôi nhà gần biển, đứng bên cửa sổ là có thể nhìn chọn vẹn khung cảnh biển. Toàn bộ các trang trí của ngôi nhà đều rất sạch sẽ, dường như tất cả đều là màu trắng. Cho dù có màu sắc khác cũng rất nhạt, nhạt đến nỗi bạn phải rất tỉ mỉ mới có thể thấy được. Cửa sổ theo kiểu sát đất, rất rộng rãi, bởi vì là mùa hè, cho nên nơi đó có treo một cái đu dây được làm từ dây mây. Dường như đây là nơi có màu sắc nhất trong toàn bộ ngôi nhà.

An Tịnh nhớ trước đây đã hỏi Bảo Bảo nếu như có nhà thì cô muốn trang trí như thế nào, mà cách trang trí của ngôi nhà này hoàn toàn dựa theo những gì mà Bảo Bảo nói, còn bản thiết kế là do chính An Tịnh thức suốt mấy đêm để hoàn thành. Từ rất lâu rồi, An Tịnh luôn tưởng tượng cảnh sống chung với Bảo Bảo. Bây giờ rốt cuộc có thể thực hiện rồi.

Bảo Bảo bây giờ không sống cùng với ba mẹ Bảo nữa, mà là sống cùng với Lâm Hân. Suy nghĩ một chút, An Tịnh trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Hân...

Tính toán thời gian một chút, cũng gần đến trưa rồi. An Tịnh trực tiếp đến thẳng công ty Bảo Bảo, anh vẫn không quên bây giờ Bảo Bảo đang làm việc chung một văn phòng, cùng một công ty với tên họ Mặc kia.

Lúc An Tịnh đến đón cô lại dẫn tới một trận trấn động không nhỏ .

Bởi vì tiêu chuẩn của An Tịnh hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của người yêu siêu lý tưởng trong mắt tất cả phụ nữ. Vóc người hoàn mỹ, dung nhan hoàn mỹ, quan trọng nhất là một thân hàng hiệu không thua gì Mặc tổng của bọn họ!

Hiện tại Mặc Đăng Phi ngày nào cũng ở trong phòng làm việc với Bảo Bảo, mà sự xuất hiện của An Tịnh đối với các chị em mà nói là một trận mưa đúng lúc!

Nhưng An Tịnh lại như gió xông vào phòng làm việc của Mặc Đăng Phi, ngay cả liếc bọn họ một cái cũng không...

Khi An Tịnh tiến vào phòng làm việc, Mặc Đăng Phi đang làm việc, mà Bảo Bảo thì đang nằm sấp xuống bàn nhìn Mặc Đăng Phi làm việc.

An Tịnh lập tức đỏ mặt, cứ cho như cô muốn nhìn người ta làm việc, cũng chỉ có thể nhìn anh!

An Tịnh vẫn hấp tấp như trước trực tiếp kéo Bảo Bảo ra ngoài, lúc gần đi vẫn không quên liếc mắt khinh thường nhìn Mặc Đăng Phi một cái.

Mặc Đăng Phi cảm thấy rất buồn cười, thằng nhóc này thật đúng là, dùng bình dấm chua cũng không đủ để hình dung hắn, tên kia, rõ ràng chính là một vại dấm.

Vì vậy, sau khi chứng kiến An Tịnh lôi Bảo Bảo đi, đám phụ nữ kia lại ngửa mặt lên trời lần nữa, thật sự là ông trời không có mắt mà....

“An Tịnh, chúng ta đi đâu vậy? Một lát nữa mình mới hết giờ làm.”

“Về nhà”

“Về nhà?” Bảo Bảo rất nghi hoặc.

“Ừ, trở về nhà của chúng ta.”

Chúng ta... Nhà

Bảo Bảo nỗ lực tiêu hóa mấy chữ này. Chúng ta... Là chỉ cô và An Tịnh sao? Bảo Bảo đột nhiên cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều sung sướng o(∩_∩)o

Thấy dáng vẻ Bảo Bảo dường như rất vui vẻ, An Tịnh cũng cảm thấy rất vui! Cô cũng không bài xích anh.

Bảo Bảo lần đầu tiên nhìn thấy ngôi nhà thì vô cùng kinh ngạc!

Đây hoàn toàn chính là ngôi nhà trong giấc mộng của cô! Từ nhỏ Bảo Bảo vẫn có một ước mơ, hi vọng sau này mình có thể ở trong ngôi nhà như thế này, cho dù về sau đi làm, biết kiếm tiền khó khăn như thế nào, cô cũng không hề từ bỏ giấc mơ này! Không nghĩ tới, có một ngày mình thật sự có thể sống trong ngôi nhà trong mơ!

Bây giờ Bảo Bảo hoàn toàn ngây dại!

An Tịnh đến gần bên tai Bảo Bảo nhẹ nhàng nói: “Muốn ở đây không?”

“Muốn... .”

“Vậy, sống cùng anh ở đây được không?”

“Được...”

“Vậy là em tình nguyện ở lại đúng không ?”

“Đúng”

“Rất tốt, nhớ lời mà em đã nói đấy.”

“Ừ, hả? Mình nói cái gì sao?” Bảo Bảo đột nhiên lấy lại tinh thần.

An Tịnh mở máy ghi âm lúc nãy ra, những lời hai người vừa mới nói truyền đến tai Bảo Bảo không thiếu một chữ. Cô lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhất thời cảm thấy lệ rơi đầy mặt, lại lột hồ rồi...

“Vậy mình vẫn phải quay về dọn dẹp một chút hành lý, dù sao cũng chỉ mất mấy ngày thôi.” Bảo Bảo rất chân chó đi lấy lòng.

“Không cần!” An Tịnh mở tủ quần áo ra.” Tất cả đều ở đây.

Bảo Bảo vừa nhìn, không ngờ tất cả đều là quần áo của cô!

“Lâm Hân đã đưa hết qua đây rồi.”

(T_T) Bảo Bảo cảm thấy, cô bị phản bội...

“Cho nên, em hãy ngoan ngoãn ở đây đi.”

Chương 19

Điều lệ Bảo Bảo phải tuân theo:

1. Tuyệt đối không được mang phái nam trên 10 tuổi và dưới 40 tuổi về nhà, nhất là họ Mặc.
2. Tất cả việc nhà đều phải hoàn thành đúng hạn.
3. Mỗi tuần phải có hai ngày ở nhà ăn cơm. Nếu như chủ nhân có yêu cầu, 24 giờ tùy thời nhận lệnh.
4. Nhưng tuyệt đối không được tranh luận với chủ nhân. Chủ nhân vĩnh viễn đúng, nếu như sai, mới chỉ được nói một câu.
5. Nếu như xuất hiện trường hợp hai người đều ngủ ở nhà, hai người phải ngủ ở trên một cái giường.
6. Nhưng tuyệt đối không được cẩu kính bỏ lại chủ nhân bỏ nhà ra đi.
7. Buổi tối trước 10:30 phải về nhà, nếu không đúng giờ, phải ọi điện thoại xin phép chủ nhân.

Những điều trên, tuyệt đối không được phép không tuân theo. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Bảo Bảo nhìn tờ giấy này, toàn thân mông muội. "An Tĩnh, mình có thể cự tuyệt không?"

"Em cảm thấy thế nào?" An Tĩnh cười rục rờ.

Bảo Bảo: "...Không thể."

An Tịnh sờ đầu Bảo Bảo: “Lúc này mới ngoan...”

Bảo Bảo: “...”

“Nhưng, cái điều thứ nhất có ý gì? Không thể mang phái nam lớn hơn 10 tuổi và ít hơn 40 tuổi về nhà, còn nhất là họ Mặc nữa chứ!” Họ Mặc, đó không phải là Mặc Đăng Phi ư, tại sao lại muốn như vậy, Bảo Bảo rất nghi ngờ.

“Khụ khụ, Mặc Đăng Phi chỉ là một trường hợp đặc biệt, không xem à, nghĩa trên mặt chữ đó!”

“Còn nữa, tại sao tất cả việc nhà đều là mình làm!” Bảo Bảo cảm thấy rất không công bằng.

“Em ở nhà của anh, ăn của anh, dùng của anh, ngủ của anh đấy, làm một chút việc nhà mà thôi, tương lai em lập gia đình còn không phải làm ư, anh đang giúp em luyện tập trước, đừng không phân biệt tốt xấu như thế.” An Tịnh giải thích quả quyết.

“Mình ngủ của cậu lúc nào?! >_< còn nữa, điều thứ 5, tại sao phải ngủ với cậu cùng một giường chứ?!”

“Chẳng lẽ em lại quên chúng ta qua lại với nhau à? Tất nhiên ở chung một phòng, vậy đương nhiên phải ngủ chung giường rồi. Chỉ cần có người là được, bình thường thì không cần...” Vừa nói như thế, An Tịnh đã cảm thấy mình rất khoan dung rồi.

Bảo Bảo đen mặt lại: “Tóm lại chính là không công bằng! ! >_< “

An Tịnh : “Lời nói của chủ nhân luôn luôn đúng.”

Bảo Bảo: “...”

Một lần nữa cô hối hận vì háo sắc mà đồng ý với yêu cầu của An Tịnh! Lỡ một bước hối hận vô cùng... Bảo Bảo nghĩ, nếu như trên thế giới thật sự có bán thuốc hối hận, cô tuyệt đối sẽ mua mấy tấn như vậy!

Được rồi được rồi, dù sao căn hộ này cũng rất hợp tâm ý cô, Chu Bảo Bảo cô một đời làm nữ hiệp, sao có thể bởi vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận được chứ.

“Được rồi, mình biết rồi, trưa nay còn chưa ăn cơm đâu, mình còn phải đi làm đây.”

Đi làm? Hừ, nếu cô đi làm chính là cả ngày ngồi trong phòng làm việc nhìn Mặc Đăng Phi mà nói, còn không bằng kéo cô sang bên này, như vậy mới yên tâm được.

“Không phải em muốn làm phóng viên ư, còn nói làm nghề này có thể săn tin về mình tinh. Bây giờ thì sao, cả ngày ở trong phòng làm việc làm trợ lý cho người ta?”

“Không, không phải! ! >_< “ Bảo Bảo hơi đỏ mặt.

“Mình... mình cũng không biết, bọn họ vốn không phân công việc đó cho mình, cậu nói xem mình phải làm gì bây giờ?”

“VẬY anh giới thiệu cho em một công việc tương đối giống công việc của phóng viên, như thế nào?”

Bảo Bảo nghe vậy hai mắt sáng lên: “Cậu nói thật sao? Làm cái gì thế?”

“Vẫn là trợ lý, nhưng có thể cho em đi ra ngoài phỏng vấn, hơn nữa tiền lương cao hơn bên này nhiều lắm, có đồng ý hay không?”

Điều kiện này đối với Bảo Bảo mà nói thật ra rất có tính hấp dẫn, bây giờ cả ngày Bảo Bảo ngây ngô trong phòng làm việc cũng chán, còn phải không ngừng ứng phó với mấy ông bướm có ý với Mặc Đăng Phi. Bây giờ An Tịnh nhắc đến công việc này, tiền lương cao, còn có thể thỏa mãn nguyện vọng đi ra ngoài phỏng vấn, thật sự quá tốt!

Nhưng mà...

“Mình lỡ ký hợp đồng với họ rồi, nếu phá vỡ hợp đồng, không chừng phải bồi thường rất nhiều tiền, hay là thôi đi.” Bảo Bảo thất vọng nói.

“Không sao, anh cam đoan em có thể toàn thân mà lui. Vậy nên, cuối cùng có đồng ý hay không?”

“Cậu nói là thật sao? Được, mình đồng ý!” Bảo Bảo nghĩ, 'qua thôn có thể sẽ không có tiệm này'. (*)

(*) Thành ngữ: 过了这个村, 没这个店儿 : Chỉ cơ hội khó có được, phải tận dụng thời cơ.

“Nhưng cậu muốn mình làm việc ở đâu?”

“Trước tiên ở nhà đợi hai ngày đi, sau đó anh dẫn em đi là được rồi.” An Tịnh thầm cười mờ ám, cuối cùng lần này cũng phải sạch quan hệ với Mặc Đăng Phi được rồi.

“Tốt lắm, bây giờ chúng ta đi siêu thị đi, rất nhiều đồ cần phải mua.”

Vì vậy, hai người đều vui vẻ đi siêu thị.

Khi Bảo Bảo đi dạo siêu thị luôn có một thói quen, cô rất thích ngồi ở trong shopping cart. Cô luôn là cảm thấy như vậy đặc biệt có ý cảnh, trong phim truyền hình đều diễn như vậy.

Trước kia cô cũng nhiều lần đi siêu thị với An Tịnh, nếu như tâm tình An Tịnh tốt, mới có thể để cô ngồi bên trong, sau đó tự mình đẩy, dĩ nhiên, số lần ít đến không thể ít hơn.

Hôm nay, dường như tâm tình An Tịnh không tồi, không ngờ chủ động yêu cầu Bảo Bảo ngồi vào. Bảo Bảo nhất thời cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Cảm giác kia tựa như Cướp biển Caribbean không chỉ không có trộm đồ của bạn mà còn đi theo hộ tống cả quá trình, còn toàn bộ hành trình hộ tống. Cảm giác kia, thật quá kỳ diệu!
o(≥v≤)o~~

“An Tịnh, chúng ta nhất định phải mua mỳ ăn liền và xúc xích nha.”

“Những thứ đó cũng đều là đồ bỏ đi, tất cả đều không dinh dưỡng.”

“Nhưng mình chỉ biết nấu mỳ ăn liền thôi.”

An Tịnh : “...”

Ai, coi như qua ba năm, tài nấu nướng của cô lại vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn chỉ có thể nấu mỳ ăn liền...

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC! TUYỆT ĐỐI SAU NÀY KHÔNG ĐƯỢC ĂN MẤY THỨ LOẠI NÀY NỮA.” An Tịnh rất kiên quyết bác bỏ, từ trước tới giờ anh chưa từng ăn qua mấy thứ này.

“ĐỪNG! >_< VẬY MÌNH ĂN CÁI GÌ, CHẴNG PHẢI CẬU NÓI MỖI TUẦN PHẢI CÓ ÍT NHẤT HAI NGÀY ĂN CƠM Ở NHÀ SAO ? VẬY SAU NÀY CẬU ĐI MÀ LÀM ĐI!”

“ĐƯỢC.”

“VẠN TUẾ! \ (^o^) / CẬU NÓI ĐÓ NHÉ, TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC ĐỔI Ý.” Bảo Bảo vui vẻ, cô nhớ đến thức ăn trước kia An Tịnh từng làm qua, mùi vị đó, tuyệt đối không thua đầu bếp nhà hàng!

Bên này, hai người vì mua gì mà còn tranh cãi không ngừng.

“Chồng yêu, anh xem, em đoán bọn họ cũng là vợ chồng nha.” Gần đó là một đôi vợ chồng, người phụ nữ chỉ vào Bảo Bảo và An Tịnh nói với chồng mình.

“Sao em lại khẳng định như vậy?” Chồng cô không để cô thất vọng, vì vậy đưa mắt nhìn sang, hỏi một câu

“Anh không cảm thấy bọn họ rất có tướng vợ chồng sao? Hơn nữa cho dù bây giờ không phải, tương lai nhất định sẽ vậy.” Người phụ nữ kia lời thề son sắt nói.

“ĐƯỢC RỒI, ĐỪNG LÀM RỘN.” Nói xong, đôi vợ chồng đã đi xa.

Đứng một bên, An Tịnh và Bảo Bảo nghe thấy đoạn đối thoại này không sót một chữ. An Tịnh cảm thấy trong lòng nở hoa, người đó

thật có mắt nhìn! Mà trái lại Bảo Bảo đổ bừa mặt, sao cô lại không nhìn ra mình và An Tịnh lại có tướng vợ chồng chứ?

Chương 20

Mấy ngày nay cái gì An Tịnh cũng không làm, chỉ lồi kéo Bảo Bảo ở nhà. Anh cho rằng, bây giờ anh rất cần bồi dưỡng tình cảm với Bảo Bảo một chút. Dù sao anh đi ba năm, hơn nữa trong ba năm này không liên lạc với cô. Tựa như lúc mới gặp mặt, cho dù thế nào, đều có phần e ngại. Anh không hy vọng giữa bọn họ sẽ có loại cảm giác ấy.

Thật ra An Tịnh vẫn thấy kỳ lạ ở một điểm, ba năm nay anh không hề liên lạc với cô. Bây giờ trở về, cô lại hoàn toàn không có thắc mắc gì. Theo lý ít ra cũng phải tới hỏi anh một chút chứ. Nhưng bây giờ, cô vẫn một mực như vậy. An Tịnh nghĩ, chẳng lẽ trong lòng cô, anh không quan trọng đến thế sao?

Kết quả là mấy ngày nay An Tịnh cứ lồi kéo Bảo Bảo ở nhà. Bọn họ hầu như không đi ra ngoài, ngoài trừ mua thức ăn... Thực ra An Tịnh làm như vậy cũng có nguyên nhân. Chung cư này có thể nói là hạng sang, cho nên người ra vào ngoài chủ hộ cũng sẽ đặc biệt chú ý. Hơn nữa trước khi vào phải khai báo hồ sơ. Mà An Tịnh, trên giấy khai báo cũng điền tên của Bảo Bảo, mối quan hệ với chủ hộ: vợ chồng.

Bởi vì mới vừa vào ở, nên có lúc An Tịnh cũng sẽ đặc biệt dẫn Bảo Bảo đi dạo lung tung khắp nơi.

Hai người giống như vợ chồng mới cưới. Cùng đi mua thức ăn, cùng đi dạo phố. Nhất là ở về mặt quần áo, An Tịnh thực sự tốn rất nhiều công sức! Không ngờ anh đổi luôn cả quần áo thoải mái ở nhà thành quần áo đôi...

Lúc đầu Bảo Bảo nhìn thấy những bộ quần áo kia đã ngây người hồi lâu. Cô thực sự bội phục An Tịnh, không ngờ anh có thể tìm được

nhieu quần áo đôi như vậy. Phải biết, trong những bộ quần áo này, có rất nhiều bộ An Tịnh đặc biệt tìm người thiết kế, hoặc chính anh thi thoảng thấy hợp ý sẽ mua về, thậm chí có bộ còn tự mình thiết kế. An Tịnh rất ghét đụng hàng với người khác, càng không phải nói là áo đôi, cho nên, những bộ quần áo đôi này đều rất đặc biệt.

Khụ khụ, không thể không nói, thật ra An Tịnh mưu đồ đã lâu...

Mà lúc ở nhà nhất định phải mặc mấy bộ này, cũng là yêu cầu của An Tịnh. Thực ra Bảo Bảo cũng không cảm thấy có gì, bởi vì những bộ quần áo này thực sự rất đáng yêu! o(≥v≤)o~~

Thật ra thì nhiều ngày ở nhà như vậy vẫn có hiệu quả, bởi vì sự lạnh nhạt giữa hai người do ba năm chia cách bây giờ đã hoàn toàn không có, thậm chí còn tốt hơn ba năm trước.

Ở nhà trạch bốn ngày, cuối cùng, An Tịnh vẫn bị một cú điện thoại thúc giục ra ngoài. Không có biện pháp ㄟ(ㄟ 3 ㄟ) ㄟ, thật ra anh ước gì ngày ngày ở nhà cùng Bảo Bảo, thư thái bao nhiêu. Nhưng, đó là chuyện không thể nào...

“Bảo Bảo, mấy ngày trước không phải anh đã nói tìm công việc cho em sao? Ngày mai đi làm.”

“Thật sao? Thật sao?” Bảo Bảo rất kích động o(≥v≤)o~~

An Tịnh nhàn nhạt nhìn cô một cái: “Thật.”

“A, vậy anh nói xem em có cần chuẩn bị cái gì không? Có cần mặc đồ công sở gì đó nữa?” Nói xong, Bảo Bảo vẫn chuẩn bị đi tìm quần áo.

An Tịnh : “Em chỉ cần làm theo chỉ dẫn của anh đảm nhiệm chức vụ là được, về phần những thứ khác...”

“Những thứ khác?”

“Thôi, em cứ như vậy là tốt rồi, đừng nghĩ đến mấy thứ vô dụng kia nữa.”

Bảo Bảo mất hứng, bĩu môi nói. "Cái gì gọi là đồ vô dụng chứ, không phải anh không biết em chỉ muốn mặc thử một chút. "

An Tịnh cảm thấy buồn cười: “Chẳng lẽ em lại chuẩn bị mặc đồ công sở đi ra ngoài chạy tin tức?”

Bảo Bảo suy nghĩ một lúc, nhất thời mặt đầy vạch đen. Vẫn là được rồi, cho tới bây giờ cô cũng chưa quen đi giày cao gót. Nhớ ngày đó cô bị Lâm Hân ép đi, không phải giày cao gót hồng, thì chính là cô bị trật chân. Cuối cùng, Lâm Hân triệt để đối thất vọng với cô.

“Tốt lắm, đến lúc đó em cứ đi theo anh là được.” An Tịnh sờ sờ đầu Bảo Bảo.

Không biết vì sao, gần đây anh đặc biệt thích động tác này. Hắn cảm thấy mình tựa như đang trấn an một con mèo, cảm giác thật ấm áp, thật an tâm. o(∩_∩)o

Ngày hôm sau là An Tịnh đi cùng Bảo Bảo. An Tịnh đặc biệt dẫn Bảo Bảo đi.

Các bạn cảm thấy An Tịnh có thể đưa Bảo Bảo tới làm việc với người khác sao?

Các bạn cảm thấy An Tịnh sẽ bỏ qua cơ hội sống chung lâu ngày với Bảo Bảo á?

Các bạn cảm thấy An Tịnh sẽ cho Bảo Bảo cơ hội đi chung với người khác ư?

- Dĩ nhiên là không thể nào!

Bây giờ An Tịnh cũng hận không thể buộc Bảo Bảo vào dây lưng quần của mình. (Editor *ngẫm nghĩ*: Mình cũng không hiểu tại sao phải là dây lưng quần.) Làm sao có thể cho cô cơ hội hồng hạnh xuất tường đây.

Lúc Bảo Bảo đến nơi, hoàn toàn sợ ngây người!

Cái đó tòa soạn, không ngờ lại là Lạc Mịch ! Đó là tòa soạn nổi danh nhất cả nước ! Hầu như hàng năm đều đứng đầu về số lượng tiêu thụ !

Bảo Bảo tuyệt đối không dám tin, An Tịnh muốn để cho cô làm việc ở đây! Vốn là cô có thể đi vào cũng đã gọi là rất chiếu cố rồi, bây giờ, An Tịnh lại muốn mang cô vào Lạc Mịch!

Bảo Bảo dùng sức dụi hai mắt, sau đó nói với An Tịnh: “An Tịnh, anh chắc chắn? Không phải đang đùa em chứ? Cũng là nơi anh nói ở gần đây?”

An Tịnh khẽ cười một tiếng: “Anh không có đùa em, chính là chỗ này.”

“Nhưng...”

“Không có gì hay nhưng nhị gì hết.” Nói xong, An Tịnh dứt khoát lôi Bảo Bảo đi vào.

“Chào An tổng!”

“Buổi sáng tốt lành, An tổng!”

...

Bảo Bảo rất ngạc nhiên phát hiện dọc theo đường đi, những người đều chào hỏi An Tịnh!

An tổng? Bảo Bảo cảm thấy nói như vậy thật khôi hài, làm sao sẽ gọi anh là An tổng đây?

Thật ra thì, bây giờ cô đang quan tâm đến thái độ cung kính của những người đó.

An Tịnh trực tiếp kéo Bảo Bảo kéo đến phòng làm việc của mình.

Thấy phòng làm việc An Tịnh, trong đầu Bảo Bảo chỉ hiện lên một chữ - lớn.

Cái lớn này...

Ít nhất lớn hơn gấp đôi phòng làm việc của Mặc Đăng Phi...

Thật ra nơi này cũng không phải là nơi làm việc chân chính của An Tịnh, nhưng vì Bảo Bảo, nên khi anh bắt gặp Bảo Bảo và Mặc Đăng Phi ở chung một phòng làm việc mới bắt đầu lên kế hoạch, về phần trang trí nội thất, đó là người khác đặc biệt sắp xếp...

“An Tịnh, nơi này là...”

“Phòng làm việc của anh.” An Tịnh cởi áo khoác xuống, tiện tay vắt lên ghế sa lon.

Bảo Bảo mở to hai mắt, hoàn toàn không dám tin tưởng.

An Tịnh tà ác cười một tiếng: “Em không tin?”

Bảo Bảo thật thà gật đầu một cái.

An Tịnh nhìn cô. Cầm điện thoại trên bàn: “Sở Vi, đi vào một chút.”

Ngoài cửa lập tức xuất hiện đại mỹ nữ lần họp lớp hôm trước!

“An tổng, có phân phó gì ạ?”

“Pha cho tôi ly cà phê, một ly sữa bò cho cô ấy.”

“Vâng.” Sở Vi lập tức lại đi ra ngoài.

Bảo Bảo hoàn toàn ngây người... .

Đây là sự thật?

Đây mới là sự thật của sự thật?

Đây là sự thật của sự thật của sự thật?

Bảo Bảo rơi nước mắt...

Ông trời thật quả thực quá không công bằng, đều là người, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

An Tịnh thấy vẻ mặt Bảo Bảo cũng biết cô bị kinh sợ, một cỗ cảm giác thành tựu thuận theo tự nhiên sinh ra.

“Đây là công ty anh mua tháng trước.” An Tịnh rất đắc ý khoe khoang.

“0. 0 mua? Anh mua?”

“Ừ.”

“...” Bảo Bảo đã nói không ra lời, cô cảm thấy tin tức này quá khiếp sợ rồi!

Chương 21

Gần đây Bảo Bảo cảm thấy rất đau buồn, cô cảm thấy cô lại bị An Tịnh lừa rồi...

Nhớ ngày đó An Tịnh nói cái gì mà có thể để cho cô đi ra ngoài phòng văn, nếu không cô sẽ không đổi nơi làm việc. Nhưng bây giờ thì sao? Rõ ràng vẫn là làm việc trong văn phòng, hơn nữa còn làm trong cùng một văn phòng với An Tịnh nữa chứ! Cô cảm thấy, nếu như đều là làm việc trong văn phòng, vậy còn không bằng gặp người quen, ít nhất còn có thể lên đi tìm Lâm Hân. Bây giờ thì tốt rồi, không hề quen biết một ai! Dĩ nhiên, cô có thể quấy rầy Sồ Vi, nhưng người ta vốn không quan tâm tới cô. (T_T)

Bảo Bảo cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô thật sự có thể biến thành heo. Cô họ Chu, nhưng không phải heo đâu. Ngày ngày bị nuôi nhốt trong phòng làm việc, cả ngày trừ ăn ra chính là ngủ, trừ ngủ chính là ăn. Vốn không làm gì cả, đến lúc phát tiền lương cô đều cảm thấy xấu hổ.

Vì vậy, Bảo Bảo nằm trên ghế sofa oán hận một lần nữa: "An Tịnh, em cảm thấy rất buồn, công việc mà lúc trước anh giới thiệu cho em khá giống phóng viên, bây giờ thì sao? Còn không bằng ở lại với người quen!"

An Tịnh buồn bực, lại còn muốn ở chung một chỗ với Mặc Đăng Phi. Cùng là làm việc trong văn phòng, tại sao cô ấy không đồng ý ở bên cạnh anh? !

"Người em quen trước đây, không giống với bây giờ sao, chẳng lẽ em thích ở bên cạnh Mặc Đăng Phi?" Về mặt An Tịnh rất âm u.

"Không có! Không có!" Bảo Bảo liền vội vàng giải thích. "Làm ở chỗ cũ em có thể đi tìm Lâm Hân nói chuyện, nhưng làm việc ở đây thật

sự là rất buồn chán, chỉ có thể nói chuyện với mỗi mình anh. . ."

"Vậy em muốn làm gì?"

"Em muốn đi ra ngoài phỏng vấn!"

"Phỏng vấn? Em muốn phỏng vấn ai nào?"

Mắt Bảo Bảo sáng lên: "Ai cũng được hả? Người mà em muốn phỏng vấn chính là Túc Hề mới nổi gần đây! Anh ấy đẹp trai cực kì, vóc người hấp dẫn, diễn xuất thì quá xuất sắc. o(≥v≤)o~~"

Nghe Bảo Bảo nói như vậy, An Tịnh cảm thấy rất khó chịu. Cho tới bây giờ cô chưa hề khích lệ anh như vậy, vậy mà đến phiên người khác, liền lấy một đồng lời khen ngợi trên trời dưới đất như vậy chứ.

"Em cho rằng mình muốn phỏng vấn ai là có thể phỏng vấn người đó, em cảm thấy việc đó có khả năng không?"

"Không thể nào..." Bảo Bảo vô cùng uể oải.

An Tịnh thấy Bảo Bảo như vậy có chút không đành lòng, dù sao lúc trước anh nói như vậy Bảo Bảo mới đến đây, anh không muốn thất hứa, nhưng cũng không hi vọng Bảo Bảo phải chạy khắp nơi.

Kết quả là, An Tịnh...

"Bảo Bảo, em muốn đi phỏng vấn đến thế nào?"

Bảo Bảo nghe thấy vậy, thấy có hi vọng?

"Ừm, nếu không em tới đây làm gì chứ!"

"Vậy được, em đi phỏng vấn đi."

Bảo Bảo giống như nghe được Thánh Ca trên thiên đường, trước mắt còn có chim bồ câu trắng đang bay lượn, đây chính là hi vọng
~~

Bảo Bảo lập tức chạy đến trước mặt An Tịnh: "Là ai thế, ai vậy, anh cho em đi phỏng vấn ai vậy? Em có phải đi công tác hay không, có cần đặt vé máy bay liền không? Hoặc là quay về thu dọn hành lý?"

An Tịnh: "..."

Quá kích động rồi.

"Sao vậy, nói nhanh đi!" Bảo Bảo vô cùng khẩn trương.

"Anh. . ."

"Hả? Anh nói cái gì vậy."

"Anh nói là anh..."

"Nói rõ chút đi, anh làm sao?"

"Anh nói! Người mà em phải phỏng vấn chính là anh! !" "An gầm rú" xuất hiện...

Bảo Bảo: "..."

Bây giờ Bảo Bảo cảm thấy trái tim của mình đang lạnh dần, lạnh dần...

"An Tịnh, anh lại gạt em! Anh thì có gì tốt để phỏng vấn chứ!" Bảo Bảo rất tức giận!

An Tịnh lấy lại bình tĩnh: "Chẳng lẽ em không cảm thấy tò mò anh đã làm gì ở nước ngoài trong ba năm qua sao? Chẳng lẽ em cũng không thắc mắc tại sao anh lại có nhiều tiền như vậy sao?"

Bảo Bảo ngẩn ra, cô thật sự đã từng nghĩ tới vấn đề này. Nhưng nghĩ mãi cũng không ra, cô cũng không muốn lãng phí tế bào não, vì vậy chẳng bao lâu liền quên hết. Nhưng bây giờ nghe An Tịnh nói như vậy, lòng hiếu kỳ liền bị khơi ra.

"Vậy em hỏi anh cái gì anh cũng trả lời đúng không?"

"Em hỏi đi."

Nghe An Tịnh nói như vậy, Bảo Bảo lập tức trở nên rất nghiêm túc.

"An tiên sinh, anh có thể nói cho tôi biết trong ba năm nay anh ở nước ngoài làm cái gì không?"

"Đi học."

"Gạt người, nếu đi học vậy sao anh có nhiều tiền như vậy, còn mua nhiều đồ như thế."

"Đi học, tiện thể kiếm tiền thôi."

"Có thể nói cụ thể một chút được không, tóm lại anh kiếm tiền bằng cách nào?"

"Từ rất sớm chính là cổ phiếu, sau đó thì tự mở công ty."

"Rất sớm, sớm đến bao nhiêu vậy."

"Cái này anh cũng không nhớ rõ, anh chỉ nhớ căn phòng mà anh ở lúc học cao trung, là do anh tự mua."

"..."

Bảo Bảo nghĩ, nếu là có một ngày cô có thể tách bộ não của An Tịnh ra để xem xem hai người có cái gì khác nhau thì quá tốt. Anh ấy như vậy quá đả kích người. Bảo Bảo cảm thấy rất ghen tỵ, rõ ràng rành rành như vậy....

"Này An tiên sinh, anh ở nước ngoài ba năm cũng không phát triển hoa đào (*mối tình) nào ư?" Bảo Bảo rất tò mò về vấn đề này.

Mắt An Tịnh sáng lên. Chắc chắn, cuối cùng cũng quan tâm đến vấn đề này.

"Em nghĩ sao?"

"Đương nhiên là có." Bảo Bảo rất tự tin nói. Nhưng cô cảm thấy bản thân không hề muốn nghe thấy đáp án như vậy.

Mặt An Tịnh nhất thời tối đi một nửa, không tin chính là không tin, dù sao đều không phải là tốt.

"Chúc mừng em...em đã đoán đúng. Nghĩ xem anh là người như thế nào, tới đâu mà chẳng có người theo đuổi? Anh chính là mỗi tháng đổi một người đấy." Thật ra thì An Tịnh nói không sai, có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng ai anh cũng thấy chướng mắt. Mà ở bên đó anh thường giúp thầy giáo làm một vài việc, bên cạnh tự nhiên có trợ thủ. Nhưng bởi vì đều không an phận, cho nên một vòng đổi một người. Nhưng bây giờ, anh rất muốn xem thử Bảo Bảo sẽ phản ứng như thế nào.

Dĩ nhiên, cho dù là ai khi nghe được những lời này đều sẽ biến vị.

Bảo Bảo cảm thấy trong lòng có chút rầu rĩ, nhưng cô không hy vọng An Tịnh nhìn thấy. Vì vậy còn giả vờ bản thân rất vui vẻ.

"Ha ha, em biết ngay. Vậy sao anh chấp nhận quay về?"

An Tịnh thấy vẻ mặt này của Bảo Bảo, hơi nổi giận, lại còn cười được?!

An Tịnh cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, anh cũng không hy vọng mình tức giận. Anh vô cùng chắc chắn, Bảo Bảo thích anh, nhiều nhất chính là bản thân cô vẫn chưa biết mà thôi.

An Tịnh ra vẻ không để bụng nói: "So với người ngoại quốc, anh vẫn thích người Trung Quốc hơn."

"Ha ha, thật sao?"

"Ừ."

.....

Tình cảnh trở nên lúng túng, hai người đều im lặng không lên tiếng.

Ngay lúc hai người đang lúng túng, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

"An tổng." Sồ Vi cúi đầu, đứng trước bàn.

"Có việc gì?"

"Tuần sau là dịp Lạc Mịch tổ chức du lịch mỗi năm một lần, xin hỏi ngài có đi không ạ?"

Mỗi năm Lạc Mịch đều tổ chức du lịch một lần, nhằm giải sầu, cũng là giúp mọi người giảm sức ép. Đây là phúc lợi công ty mang đến cho mỗi người, chỉ cần đóng chút tiền là có thể hưởng thụ một chuyến du lịch rất tốt, hơn nữa còn có thể đi cùng với người nhà. Vì vậy đây có thể được coi là nguyên nhân lớn khiến người ta muốn đầu quân vào Lạc Mịch.

An Tịnh nhìn Bảo Bảo một cái, phát hiện vẻ mặt rất mong đợi của cô, nếu như mình không đi cô ấy cũng sẽ đi. Vậy đi là tốt nhất, quần áo anh chuẩn bị nhiều như vậy không phải chỉ là để trưng bày trong tủ...

"Tôi sẽ đi, cô thông báo xuống dưới đi."

"Vâng, tôi biết rồi." Nói xong, Sồ Vi bèn lui ra ngoài.

Kết quả là, tất cả mọi người trong công ty nhón nháo cả lên. Cấp trên chưa bao giờ đi cùng với mọi người, cái này không những đi, mà tổng giám đốc của các cô còn nguyện ý đi! Tổng giám đốc của các cô vừa trẻ vừa đẹp trai! Kết quả là, rất nhiều người ban đầu không đi đều xếp lại lịch trình để đi. Dĩ nhiên, cái này nói sau.

Hiện tại, Bảo Bảo rất hưng phấn. Cô đã sớm nghe nói Lạc Mịch có hoạt động này rồi, không ngờ ngày đó cô cũng có thể đi o(≧v≦)o~~

"Về nhà nhớ phải chuẩn bị thật kĩ mới được."

"Ừm!"

Chương 22:

Nhìn cái rương hành lý, Bảo Bảo cảm thấy quá bi thống...

Chẳng trách An Tịnh không để cho cô sửa sang lại hành lý, thì ra là đánh cái chủ ý này! Thua thiệt cô còn tưởng rằng lương tâm An Tịnh vùng dậy. Không ngờ bên trong lại là, không ngờ toàn bộ đều là trang phục tình nhân! (T_T)

Bạn nói xem lúc ở nhà, bên cạnh cũng không có người quen biết nhận ra, nhưng lần này là du lịch toàn công ty đó! Tập thể đó! (T_T)
Tại sao lại có thể mặc đồng đồ này được đây...

Hơn nữa đồ của bọn họ đều đặt trong một cái va li lớn trước mặt...
An Tịnh nói gì cũng là tương đối nặng, anh không chắc Bảo Bảo không động tay động chân gì vào nó, nói đúng ra là sợ Bảo Bảo làm rối loạn sắp xếp của anh.

Đương nhiên Bảo Bảo dùng sức phản kháng. Nhưng sự thật chứng minh, tỷ lệ phản kháng thành công của Bảo Bảo ít ỏi đến đáng thương, ít nhất từ trước đến giờ cô còn chưa thành công bao giờ...

Kết quả là...

Ngay lúc này, cảnh tượng xuất hiện trước mặt mọi người là...

Mọi người lập tức nhận ra hai người mặc trang phục tình nhân, chàng trai rất nhàn nhã thần thái sáng láng đi trước, thỉnh thoảng còn quay đầu lại muốn cô gái kia đi nhanh lên chút. Mà cô gái kia, kéo một va li rất lớn, gian nan đi ở phía sau, còn thỉnh thoảng chạy nhanh hai ba bước mới có thể đuổi kịp chàng trai kia...

Rất dễ nhận thấy, đây chính là An Tịnh và Bảo Bảo...

Bảo Bảo vừa đuổi theo ở phía sau, trong lòng vừa ra sức YY.

Nếu như có một ngày An Tịnh rơi xuống trong tay cô, cô nhất định phải lật người làm nữ vương! Cô tưởng tượng ra cảnh thượng An Tịnh nằm bò dưới ống quần cô cầu xin tha thứ $o(\geq v \leq)o \sim \sim$. Trên thế giới tuyệt đối không chuyện gì mỹ diệu hơn chuyện này!

An Tịnh đi trước thấy Bảo Bảo cười ha ha đến nỗi da gà, nhìn qua đã biết trong đầu cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

“Này! Chu Bảo Bảo, nhanh lên một chút, nếu không thì khỏi tham gia!”

Bảo Bảo đang ảo tưởng tình cảnh hành hạ An Tịnh, bất chợt bị đánh tan. Nhìn An Tịnh còn đang vênh vào tự đắc trước mặt, Bảo Bảo nghĩ, nếu có một ngày như vậy. Cô nằm mơ cũng sẽ cười... (T_T)

Thở dài, Bảo Bảo lại hấp ta hấp tấp chạy theo.

Điểm đến lần này là một thôn nhỏ cách thành phố L không xa, đừng tưởng đây chỉ là một địa phương bình thường. Nơi đây được mệnh danh là thế ngoại đào nguyên điển hình, núi non sông nước. Nghe nói nước ở đây không bị ô nhiễm, nước suối trong vắt. Mà trên núi trồng rất nhiều cây ăn quả, có thể hưởng thụ cuộc sống nông gia đích thực. Nếu thích, buổi sáng có thể dậy sớm xem mặt trời mọc. Quan trọng hơn là ở đây có cả một biển hoa. Thần kì ở chỗ, hầu như loài hoa nào cũng có. Cho nên nơi này cũng được xếp vào hạng đầu những thắng cảnh du lịch dành cho các cặp tình nhân.

Thời điểm này hàng năm, hầu như khách du lịch tới đây rất đông. Mà lần này, bởi vì tòa soạn đã từng trợ giúp quảng bá tuyên truyền du lịch ở đây, nên lần này mới có cơ hội toàn thể công ty tới du lịch.

Ngồi xe buýt, khoảng nửa ngày đã đến. Lần này là du lịch tự do, mọi người đến nơi là có thể tản ra đi khắp nơi, chỉ cần đúng hẹn hội họp vào ngày đã định là được.

Ngồi xe đi cũng không mất nhiều thời gian, nhưng dọc đường xe giằng xóc hết lên rồi xuống, hầu như Bảo Bảo ngủ thẳng. Mười phút sau khi lên xe bắt đầu ngủ, đến nơi mới bị An Tịnh đánh thức. An Tịnh đáng thương, dọc đường làm đệm lót thịt cho Bảo Bảo.

Mà cũng bởi vì tư thế hai người quá thân mật, cộng thêm quần áo tình nhân trên người, vốn mấy người kia còn có dụng tâm khác cũng trực tiếp bị đánh chết từ trong trứng nước. Cho dù chưa từ bỏ ý định, nhưng còn chưa kịp đến gần đã bị ánh mắt chán ghét của An Tịnh bắn trở về.

Bảo Bảo vừa xuống xe đã phóng thẳng ra ngoài, nơi này thật sự quá đẹp. \ (^o^) /.

Chỉ bầu không khí thôi cũng sạch hơn thành phố trăm lần. Đi tới nơi này, giống như cả người cũng yên bình lại. Đầu tiên là cảm thụ được thiên nhiên, giống như bản thân đã dung hợp với thiên nhiên vậy.

Thật là khiến người ta hưng phấn! ! o(≧v≦)o~~

Bảo Bảo một đường ríu rít nói chuyện không ngừng với An Tịnh, bỏ lại tất cả hờn dỗi lúc nãy.

An Tịnh và Bảo Bảo theo địa chỉ đến chỗ bọn họ sắp xếp mấy ngày trước. Bên trong là đôi vợ chồng già và con cùng con dâu của họ.

Thực ra người ở đây đều là người dân tộc thiểu số, đều có trang phục đặc hữu. Người tới đây, nếu muốn đổi thành trang phục nơi này, nếu thích còn có thể mua về làm kỷ niệm, nên kinh doanh vẫn rất tốt.

Trang phục đều dựa theo yêu cầu. Ví dụ như tình nhân có trang phục này, vợ chồng có loại khác, còn có trng phục dành cho người độc thân. Hầu như chỉ cần nhìn quần áo là có thể biết tình trạng hôn nhân. Nên chỉ cần bạn thích, hoàn toàn có thể mặc quần áo đại diện cho giới độc thân.

Với mắt nhìn của cặp vợ chồng trẻ tuổi, nhìn thấy Bảo Bảo và An Tịnh, không ngờ lại cho rằng bọn họ là vợ chồng. Nơi này mỗi năm có không ít cặp vợ chồng đến hưởng tuần trăng mật, nên họ trực tiếp đưa hai bộ quần áo vợ chồng cho An Tịnh và Bảo Bảo.

Bảo Bảo dĩ nhiên không biết, còn tưởng mọi người đều mặc loại này. Mà An Tịnh, ngay từ lúc trước khi đến đã đọc hết tài liệu về đặc trưng vùng này. Đối với trang phục trang sức, anh cũng sớm đã có tính toán. Vốn anh còn định lên nói với họ, không ngờ trực tiếp đạt được, rất vừa ý anh o(∩_∩)o . Dù sao vợ chồng tốt hơn tình nhân, đúng không?

Đôi vợ chồng kia ở bên trong, nữ tên là Tác Tác Tháp, cô cũng coi như cô dâu chẳng, kết hôn còn chưa đầy một tháng.

“Xin chào mọi người, tôi là Tác Tác Tháp, bốn ngày tới, mọi người sẽ cùng tôi trải nghiệm. Đây là chồng tôi, Ngõa Văn Tát.”

“Xin chào, tôi là Ngõa Văn Tát.”

An Tịnh cũng tiến lên trước tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là An Tịnh , đây là bạn gái của tôi, tên cô ấy là Chu Bảo Bảo, hai người gọi Bảo Bảo là được rồi.”

Bảo Bảo lập tức gật đầu bảo vậy.

Tác Tác Tháp có chút kinh ngạc: “A, tôi còn tưởng hai người là vợ chồng mới cưới cùng tới nơi này hưởng tuần trăng mật. Thực sự xin lỗi, bộ quần áo này lập tức đổi cho hai người.” Nói xong, liền muốn đi qua lấy y phục .

“Không cần.” An Tịnh không chịu đưa ra. “Như vậy rất tốt, có đúng không, Bảo Bảo?”

Bảo Bảo vốn cũng không biết bọn họ đang nói gì, hơn nữa cô cũng cảm thấy trang phục rất đẹp, cần gì phải đi đổi? Như vậy quá phiền toái. Vì vậy, Bảo Bảo cũng rất thuận theo gật đầu một cái.

Tác Tác Tháp và Ngõa Văn Tát nhìn nhau cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

“Vậy phòng nghỉ, hai người muốn ở cùng nhau sao?”

“Dĩ nhiên.” Không đợi Bảo Bảo phản bác, An Tịnh đã lập tức nói tiếp.

Bảo Bảo căm tức nhìn An Tịnh : “Em không muốn!”

An Tịnh ôm Bảo Bảo, cưng chiều nói với cô: “Ngoan, đừng lộn xộn.”

Sau đó vừa cười đối với đôi vợ chồng trẻ kia: “Cô ấy đang xấu hổ thôi.”

Tác Tác Tháp cười, bày tỏ đã hiểu.”Vậy thì tôi mang hai người vào phòng nghỉ.”

“Không phải, tại sao có thể như vậy!”

“Dĩ nhiên có thể như vậy.” Nói xong, trực tiếp bịt kín miệng Bảo Bảo, sau đó dắt cô đi theo sau Tác Tác Tháp.

“Hai người nghỉ ngơi trước, cũng có thể đi dạo xung quanh, rất nhanh là tối rồi, khi có sẽ có rất nhiều tiết mục, còn có thể thưởng thức đặc sản nổi tiếng ở đây.”

“Ừ.”

“Nơi này chính là gian phòng chuẩn bị cho hai người, chúng tôi còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay nữa, xin phép đi trước.”

“Ừ, chúng tôi sẽ chăm sóc mình thật tốt.”

Tác Tác Tháp gật đầu một cái, vậy là được rồi.

Thấy cô đi, An Tịnh mới thả tay xuống.

“An Tịnh, sao anh có thể như vậy! >_< Không phải anh nói chỉ dưới tình huống có người khác ở nhà mới ngủ chung một giường ư? Bây giờ cũng không phải ở nhà!”

“VẬY em cũng là bạn gái của anh, em nhìn người khác xem, chẳng phải họ cũng ở chung đó sao? Em muốn làm người đặc biệt à?” An Tịnh khinh bỉ nhìn Bảo Bảo.

“Nhưng...”

“Nhưng tuyệt đối không được tranh cãi với chủ nhân. Em quên quy định này sao?” An Tịnh không bình tĩnh được nữa.

“Em biết rồi...” Bảo Bảo nói như đưa đám, loại cuộc sống này bao giờ mới kết thúc đây...(T_T)

“Tốt lắm, đi thu thập một chút đi. Ngồi xe lâu như vậy, cũng chỉ có em ngủ như heo, dọc đường bị em tựa vai mệt chết đi được. Tới mát xa giúp anh.” An Tịnh vào trong phòng, trực tiếp nhào tới trên giường.

“Có phải em muốn biến anh thành gối dựa đâu...” Bảo Bảo nhỏ giọng lảm nhảm.

“Còn không mau tới đây!”

“Đến đây đến đây!”

Chương 23

Rõ ràng cách thành thị không phải quá xa, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác hẳn.

Bảo Bảo và An Tịnh ở trong phòng nghỉ ngơi, thuận tiện sửa sang lại một chút bèn chuẩn bị đi ra ngoài chơi.

Trước khi đi An Tịnh lấy ra hai cái khăn lụa mà lúc nãy Tác Tác Tháp đưa cho bọn họ. Khăn lụa này màu tím, phía trên còn thêu lên hoa văn rất đẹp.

Bảo Bảo đối với thứ này cả thấy rất kì quái, nói thật khăn lụa này rất đẹp, ít nhất thì người làm nó rất tinh tế, hơn nữa hoa văn cũng hết sức độc đáo.

An Tịnh đeo khăn vào, gì cũng không nói, trực tiếp buộc khăn lên tay Bảo Bảo.

“An Tịnh, đây là cái gì, sao lại thắt ở trên tay?”

“Đây là một phong tục ở đây, chỉ cần là du khách đều muốn đeo, để mọi người phân biệt với nhau.”

Bảo Bảo gật đầu một cái: “Chẳng trách em thấy rất nhiều người đeo.”

“Tốt lắm, đi thôi.”

Nói xong An Tịnh trực tiếp kéo Bảo Bảo ra ngoài.

Có lẽ ngay cả An Tịnh cũng không phát hiện, giữa bọn họ chung sống thực sự hòa hợp.

Sắc trời đã có hơi tối, có vẻ như đã đến hoàng hôn.

Từ xa có thể thấy ánh lửa mờ mờ. Chắc là bắt đầu đốt lửa trại rồi.

Bảo Bảo nhớ Tác Tác Tháp có nói qua buổi tối sẽ có rất nhiều tiết mục, quan trọng nhất là còn có rất nhiều thức ăn ngon! o(≧v≦)o~~

Nhìn qua có vẻ tụ tập không ít người, Bảo Bảo vội vàng dắt An Tịnh đi qua.

Bảo Bảo đoán không lầm, tiết mục buổi tối đúng là tổ chức ở đây, bây giờ mới chỉ đơn thuần là bày biện đồ, bên cạnh có rất nhiều thức ăn, nhưng chưa hoàn thành, đó là đồ ăn chuẩn bị cho du khách tự mình trải nghiệm ngay tại đó. Có thể có vài người sẽ ăn không quan với đồ ăn ở đây, nên còn chuẩn bị một ít đồ ăn vặt hợp khẩu vị quần chúng, vô cùng cẩn thận.

Sắc trời tối vài phần, đến tối, người chung quanh cũng càng ngày càng hơn nhiều. Bảo Bảo còn gặp Tác Tác Tháp và chồng cô ấy đang giúp đỡ ở đằng kia.

Vốn Bảo Bảo cũng muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng An Tịnh nói với cô rằng cô càng làm thì càng loạn, nên kéo cô không để cô đi quấy rối. Hai người ngồi vào bên cạnh đó im lặng chờ.

Dần dần, mấy người phụ nữ đều kéo nhau bắt đầu nấu cơm. Chung quanh dần dần phiêu tán mùi thơm. Bảo Bảo có phần không kiên nhẫn được. Nếu không phải An Tịnh vẫn một mực đứng bên cạnh níu lấy cô, cô đã sớm nhảy qua rồi. Trưa nay An Tịnh làm cơm, nhưng anh ngại phiền toái, chỉ làm một phần hai người cùng ăn, hoàn toàn không thỏa mãn được khẩu vị Bảo Bảo. >_< Bây giờ Bảo Bảo đói bụng đến kêu rột rột, nhất là ở nơi mùi thơm thức ăn thế này, chỉ có thể nhìn, có thể ngửi nhưng không thể ăn, quả thực quá đáng ghét! (T_T)

Nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối, lúc này trời đã tối đen rồi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy vì sao lấp lánh ở trên trời. Mà hầu như du

khách ở đây đều đến hết, nhưng rất may mỗi lần tiến vào đều không chế số lượng, cũng không xuất hiện hiện tượng chật chội quá mức.

Thời gian vừa đến, bữa tiệc chính thức bắt đầu!

Lúc này thức ăn cũng đã chuẩn bị đầy đủ, người chủ trì vừa để mọi người vừa ăn vừa thưởng thức tiết mục

Nơi này không có sân khấu, mọi người rất tự giác vây ra khỏi một vòng ở chính giữa, sau đó biểu diễn tại đây.

Đối với Bảo Bảo mà nói, cái này giống như lệnh đặc xá, hai mắt lập tức sáng lên xông ra ngoài, lần này An Tịnh muốn giữ cũng không giữ được Bảo Bảo rồi. Trước đó Bảo Bảo cũng có hỏi thăm qua, nhưng cô chỉ hỏi xem mấy món kia có dễ ăn không... Sau lại được trả lời đồ ăn bên trong không cần phải trả tiền, hơn nữa đồ ăn cũng rất ngon, cô lập tức muốn, cho dù An Tịnh nhốt cô ở trong phòng cô cũng nhất định tìm cách đến đây!

An Tịnh bắt đầu nhìn Bảo Bảo xông tới bên kia thôi, cô này giờ vẫn nhìn chằm chằm nơi đó. Giờ nếu không cho cô ăn no, chắc chắn lát nữa lại gây chuyện. Thở dài, An Tịnh cũng đuổi theo.

An Tịnh đuổi theo, lập tức ㊄ (quấn) rồi...

An Tịnh cách Bảo Bảo bốn bước lập tức “thắng xe” lại, sau đó bước thẳng tới bàn ăn bên kia.

Tại sao? Bởi vì tương ăn của Bảo Bảo thực sự là... An Tịnh cũng không muốn nói cô, không ngờ miệng nhét đầy thức ăn, còn bóng nhẫy, mà chính cô lại còn đứng ở nơi nào đó ăn như hổ đói. Giống như chưa từng bao giờ ăn no vậy. Nếu như đây là trong nhà, Bảo Bảo ăn điên cuồng đến đâu An Tịnh cũng sẽ không nói gì, nhưng bây giờ... An Tịnh cảm thấy, tốt nhất vẫn nên cách xa cô thì hơn.

Lúc Bảo Bảo đang điên cuồng ăn đồ ăn, bên miệng xuất hiện một tấm khăn giấy sạch sẽ đến giúp cô lau miệng.

Bảo Bảo lập tức ngưng động tác, mặc người kia lau miệng cho mình. Điều đầu tiên mà Bảo Bảo nghĩ đến chính là người đó tuyệt đối không phải là An Tịnh .

“Xem cô ăn kìa, trong miệng nhét đầy.” Nghe là trách móc, trong giọng nói lại tràn đầy cưng chiều.

Bảo Bảo nhìn lên trên. (◕o◕) lại là Mặc Đăng Phi! Không ngờ anh ta cũng tới đây!

“Bảo Bảo, sao vậy, thấy tôi nên vui đến nói không ra lời?” Tay Mặc Đăng Phi lại vuốt ve đầu Bảo Bảo.

Mà An Tịnh đứng một bên thấy Mặc Đăng Phi, lập tức chạy tới, ném móng vuốt của Mặc Đăng Phi xuống. “Mặc Đăng Phi! Làm sao anh biết mà xuất hiện tại nơi này!” An Tịnh cắn răng nghiêng lợi nói.

“Bởi vì Bảo Bảo ở chỗ này.” Mặc Đăng Phi vẽ mặt “thâm tình” nhìn Bảo Bảo.

An Tịnh nhất thời nổi trận lôi đình. Choáng nha, đây chính là tới quá rồi, vốn anh định nhân chuyến du lịch này nâng quan hệ với Bảo Bảo lên một tầng mới, bây giờ kẻ này lại tới, tuyệt đối không thể hành động theo kế hoạch cũ nữa.

An Tịnh biết thật ra cùng lắm là Mặc Đăng Phi chỉ thích Bảo Bảo, cũng không phải là tình yêu như anh dành cho cô. Bây giờ anh ta cố ý làm như vậy là muốn khiến anh không được sướng khoái! Nhưng dù biết điều này, anh vẫn không thể không chế được mà nổi giận. Vốn anh còn muốn lát nữa mới dọn dẹp Mặc Đăng Phi, nhưng xem ra bây giờ hoàn toàn không thể đợi được nữa. Người này, một ngày nào đó sẽ ra ngoài gây họa! Anh nên dọn dẹp anh ta trước.

Nhưng là bây giờ...

An Tịnh kéo Bảo Bảo vào lòng ngực mình, sau đó một tay ôm lấy hông của cô, một tay ấn đầu cô vào trong ngực mình. “Tôi cảnh cáo anh, bây giờ cô ấy là bạn gái tôi, cho nên không cần phải gọi cô ấy

một cách thân thiết như vậy.” Nói xong, lại ấn đầu Bảo Bảo vào ngực mình.

Mặc Đăng Phi đứng nhìn một bên, trong lòng đã sớm hồi hộp chết rồi. Gần đây anh thật sự là quá nhàm chán, lúc này mới nhớ tới chọc ghẹo cậu ta, mỗi lần thấy nét mặt xù lông này của An Tịnh, trong lòng anh liền nở hoa. An Tịnh càng mất hứng, anh lại càng vui mừng! Bởi vì tình huống như thế trước kia quả thực là hiếm thấy! Mỗi lần người này đều là đáng vẻ cao cao tại thượng, đối với bọn họ cũng là như vậy. Không ngờ hướng về phía Bảo Bảo, anh lại có thể trêu chọc cậu ta.

“Cứ như vậy cậu sẽ làm Bảo Bảo không thở được.” Mặc Đăng Phi nói tựa như rất lo lắng cho Bảo Bảo, nhưng vẻ mặt lại rất vui vẻ.

Mà Bảo Bảo ở trong ngực Bảo Bảo một giây cũng không ngừng giùng giàng, thực sự là cô sắp không thở nổi nữa.

Mà nghe Mặc Đăng Phi nói như vậy, An Tịnh mới phản ánh được, vội vàng buông ra Bảo Bảo ra, nhưng đôi tay vẫn ôm lấy eo Bảo Bảo thật chặt, ép cô không thể quay đầu.

“Phốc ~~” Mặc Đăng Phi không nhịn được cười một tiếng. “Anh nói này, An Tịnh, cậu cần gì phải như vậy.”

“Rất cần!” An Tịnh bày ra vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng tuyệt đối không có bất kỳ kẻ nào có thể uy hiếp được anh!

Mặc Đăng Phi lắc đầu một cái. “Bảo Bảo, cô có thích dạo chơi với tôi chút không?”

“Không cần!” An Tịnh tự giác thay Bảo Bảo trả lời.

“Chúng ta đi!” An Tịnh nói xong trực tiếp kéo Bảo Bảo rời đi.

Mặc dù Mặc Đăng Phi không nói câu nào với Bảo Bảo, nhưng khiến An Tịnh phát cáu chẳng phải đã đủ rồi sao?

Chương 24

An Tịnh trực tiếp kéo Bảo Bảo về phòng của họ, gặp phải Mặc Đăng Phi, anh cảm thấy sắp tức điên lên rồi !

Một chuyến du lịch đang tốt đẹp, cứ như vậy bị anh ta chen vào một chân. Anh ta cho rằng anh ta có thể chen vào dễ dàng như vậy? Làm sao có thể! Lúc trước, bởi vì chỉ chú tâm đến Bảo Bảo và công ty, cho nên mới tạm thời tha cho anh ta, bây giờ còn không biết điều như vậy, lại còn chen vào phá. Vậy thì trước hết phải nghĩ biện pháp giải quyết anh ta thật tốt mới được. Nghĩ vậy, An Tịnh bèn gọi một cuộc điện thoại.

Bên này, Bảo Bảo lại bắt đầu nhốn nháo khó chịu với anh.

"An Tịnh, mới vừa rồi anh làm cái gì vậy, sao không cho em nói chuyện với Mặc Mặc, không cho em nói chuyện với anh ấy cũng được đi, đã vậy còn trực tiếp kéo em về đây nữa, em vẫn chưa no mà ! >_< " Đối với Bảo Bảo mà nói, thứ quan trọng nhất chính là đồ ăn! Hơn nữa những món đó đều là mỹ vị mà ngày thường có muốn cũng không ăn được! Khó có dịp tới đây một lần, sao có thể không ăn cho đã được.

An Tịnh sờ đầu Bảo Bảo: "Không phải em đã đồng ý với anh không qua lại với Mặc Đăng Phi nữa rồi sao, hơn nữa, buổi tối không nên ăn mấy món đó quá nhiều."

Bảo Bảo nổi giận: "An Tịnh! Anh đây là đang trốn tránh trách nhiệm! >_< Em cứ muốn ăn đó! Em — muốn — ăn!" Bảo Bảo nói từng câu từng chữ, thái độ rất kiên quyết.

An Tịnh bắt đầu dĩ vuốt trán, anh biết đối với vấn đề ăn uống, anh tuyệt đối không lay chuyển được Bảo Bảo. Hơn nữa anh cũng không muốn hạn chế cô về vấn đề này, nếu như hạn chế cô về

phương diện này..., khó tránh Bảo Bảo sẽ cãi nhau với anh, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói: "Được, anh biết rồi. Em muốn ăn, anh dẫn em đi."

Hết cách rồi, An Tịnh không thể làm gì khác hơn là mang Bảo Bảo ra ngoài một lần nữa. Nhưng mà lần này đi ra ngoài anh rất cẩn thận, đặc biệt nhìn ngó xung quanh, xác định không có Mặc Đăng Phi, hơn nữa luôn luôn canh giữ bên cạnh Bảo Bảo. Chỉ cần nhìn nhin thêm một chút nữa là tốt rồi, An Tịnh không ngừng động viên chính bản thân mình.

Cứ giăng co như vậy một đêm, thật vất vả tiệc tối mới kết thúc, mà bụng Bảo Bảo lớn gấp đôi so với lúc trước, cuối cùng còn ăn không ít quả Sơn Tra mà cô mang đến. . . Bởi vậy có thể thấy, hiệu quả trái lại còn tăng gấp đôi.

Vì vậy lại không thể thiếu được một phen dày vò. . .

Ngày hôm sau...

Mới sáng tinh mơ Bảo Bảo đã bị An Tịnh lôi dậy, nói cái gì mà phải đi xem mặt trời mọc. Thật ra thì đến cuối cùng Bảo Bảo cũng không biết là muốn làm gì, dù sao thì cứ mơ mơ màng màng. Mơ màng rời giường, đánh răng, thay quần áo, sau đó liền bị An Tịnh dắt lên đỉnh núi. Mà trong lúc mơ màng làm những việc đó, An Tịnh vẫn luôn ở bên cạnh giúp một tay. . . Cho nên Bảo Bảo hoàn toàn không biết, bản thân cứ như vậy bị chiếm tiện nghi. Thật ra thì An Tịnh hoàn toàn không cho là mình chiếm tiện nghi của Bảo Bảo, đối với anh mà nói, Bảo Bảo sớm muộn gì cũng là của anh, cho nên những cái kia chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Dù sao vẫn sẽ nhìn, sớm hay trễ hơn một ngày thì có gì khác biệt?

Từ nhà Tác Tác Thập đến đỉnh núi thực ra cũng không phải chuyện khó khăn gì, hơn nữa như ngại phiền toái, họ có thể ngồi cáp treo. Nếu ngồi cáp treo, chỉ mất vài phút là có thể đến đỉnh núi rồi. Mà cảnh mặt trời mọc ở đây luôn là cảnh đẹp nổi tiếng, nên rất nhiều người nhân cơ hội đi du lịch đến đây để ngắm cảnh. Hơn nữa vào buổi tối có thể thấy rất nhiều sao, vì vậy, để thỏa mãn nhu cầu của

khách du lịch, cáp treo nơi này thường phục vụ hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.

An Tịnh nhìn thấy Bảo Bảo như vậy cũng biết cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mà bản thân anh cũng muốn nhanh chóng ngấm mặt trời mọc với cô nên anh và Bảo Bảo ngồi cáp treo lên.

Ban đầu An Tịnh tưởng tượng anh và Bảo Bảo ngồi ở chỗ đó, Bảo Bảo tựa đầu trên vai của anh, sau đó hai người yên lặng ngồi ở đây ngấm mặt trời mọc. . .

Nhưng mà, ảo tưởng cũng chỉ có thể là ảo tưởng mà thôi. Khi bọn họ đến đỉnh núi, điều đầu tiên mà An Tịnh thấy không phải là mặt trời sớm mai, không phải là những khách du lịch khác, cũng không phải là thắng cảnh nổi danh gì đó, mà là – Mặc Đăng Phi.

Âm! Hồn! Không! Tan!

Trong đầu An Tịnh trực tiếp xuất hiện bốn chữ này, sao đến đây rồi mà vẫn nhìn thấy anh ta! Nhất định là cố ý, mặc kệ nói thế nào, nơi ngấm cảnh cũng đủ lớn, bỏ đi chỗ khác cũng rất dễ dàng, nhưng bây giờ, đi đến đâu cũng vẫn nhìn thấy anh ta! Nhất định là anh ta cố ý đi theo bọn họ! Hừm, nhất định là như vậy.

Thật ra lần này An Tịnh đổ oan cho Mặc Đăng Phi rồi, anh ta chỉ đơn thuần đến đây ngấm cảnh một chút mà thôi. Nhưng sau đó có đi theo bọn họ hay không...VẬY còn chưa chắc.

Cho dù nói như thế nào, lúc này gặp bọn họ, tâm trạng anh không tệ. Có hai người bọn họ ở đây, Mặc Đăng Phi anh liền có niềm vui!

Sau khi Mặc Đăng Phi thấy bọn họ, đi thẳng đến trước mặt Bảo Bảo. Nhìn một cái cũng biết Bảo Bảo vốn chưa tỉnh ngủ, vẫn tựa vào người An Tịnh, mắt vẫn nhắm một nửa.

"Bảo Bảo, còn đang ngủ à, nhanh tỉnh lại đi, nếu không sẽ không ngấm được cảnh mặt trời mọc đâu." Mặc Đăng Phi dùng giọng nói mê chết người không đền mạng của anh gọi Bảo Bảo.

Sau khi thấy Mặc Đăng Phi đến bên cạnh thì An Tịnh càng ôm chặt Bảo Bảo." Không cần sự quan tâm của anh, chúng tôi tự mình ngắm."

Thật ra bây giờ Bảo Bảo tỉnh táo hơn nhiều rồi, chỉ là vẫn không muốn tỉnh. Nhưng bây giờ nghe thấy giọng nói của Mặc Đăng Phi, vốn cho rằng sau này sẽ không gặp được anh ta nữa, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhau.

Lần này Bảo Bảo đã tỉnh táo lại rồi: "Mặc Đăng Phi! Là anh thật à, hôm qua em còn tưởng không gặp được anh, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được \(\wedge\wedge\)/."

"Đúng vậy, chúng ta thật có duyên." Mặc Đăng Phi đặc biệt nhấn mạnh hai chữ sau.

Mà bên này An Tịnh thấy Mặc Đăng Phi chỉ gọi một tiếng là Bảo Bảo liền tỉnh, lại càng ghen ghét dữ dội. Trên đường anh gọi không biết bao nhiêu lần, nhưng hoàn toàn vô dụng, bây giờ Mặc Đăng Phi chỉ gọi một lần, cô lại tỉnh ngay!

Bảo Bảo và Mặc Đăng Phi tiếp tục không nhìn An Tịnh nữa, biểu hiện của Bảo Bảo rất kích động.

"Em cũng thấy như vậy o(∩_∩)o "

Lần này thì An Tịnh nổi giận thật, không ngờ lại không nhìn anh!

An Tịnh hít vào một hơi thật sâu, sau đó thân mật đến gần bên tai Bảo Bảo nói nhỏ: "Bảo Bảo, nếu như tối nay em còn muốn ăn cơm, thì khiêm tốn một chút cho anh."

Về mặt rất thích hợp, giọng nói cũng rất hợp lí. Trái lại Bảo Bảo bỗng thấy lạnh run. Bảo Bảo trực tiếp nói với mình, An Tịnh tức giận, loại rất tức giận này.... Cô hoàn toàn có lý do tin tưởng những gì An Tịnh vừa nói, anh tuyệt đối sẽ không cho cô ăn cơm (T_T). Bảo Bảo cảm thấy, nếu mang Mặc Đăng Phi ra so với đồ ăn, Mặc Đăng Phi hoàn toàn bị vứt bỏ .

Vì vậy, Bảo Bảo rất chân chó chạy tới sau lưng An Tịnh. . .

Mặc Đăng Phi biết chắc chắn là An Tịnh vừa nói cái gì đó. Chắc chắn, không nghĩ đến, lời nói của An Tịnh đối với Bảo Bảo mà nói vẫn rất hữu dụng.

Thời gian kể đó, An Tịnh cũng không có tâm tình ngắm mặt trời mọc. Vì vậy chờ sau khi mặt trời mọc, bọn họ liền vội vã xuống núi, vì trừng phạt Bảo Bảo. An Tịnh nói rất tự nhiên là rèn luyện thân thể, sau đó buộc Bảo Bảo cùng đi bộ xuống núi với anh. . . (T_T)

Thật vất vả mới xuống núi, ăn điểm tâm. An Tịnh lại lôi kéo cô đi dạo khắp nơi.

Nhưng chuyến đi dạo này, trái lại dạo ra một niềm vui mới! Bảo Bảo gặp được Lâm Hân!

Khi Bảo Bảo thấy Lâm Hân thì rất vui, cảm thấy ở chỗ du lịch gặp được người quen là chuyện khiến cho người ta rất kích động. Nhưng tiếc là, Bảo Bảo cũng thấy sau khi cô và Lâm Hân nói chuyện một hồi, cô ấy nói chuyện riêng với An Tịnh.

Bảo Bảo không biết hai người bọn họ đã nói điều gì, dù sao cô biết sau khi hai người quay lại đều có vẻ mặt vui vẻ.

Nhưng cô không biết, từ đó, cô khó mà gặp được Lâm Hân, cũng không gặp Mặc Đăng Phi được nữa rồi...

Chương 25

Không có kẻ phá đám, những ngày trôi qua thực sự quá tuyệt vời.
o(≥v≤)o~~

Mấy ngày nay An Tịnh có thể nói là trôi qua vô cùng thoải mái, tâm tình tốt, quả nhiên làm cái gì nhìn cái gì cũng thuận mắt, kéo theo mấy ngày nay Bảo Bảo cũng trôi qua hết sức thư thái.

Mấy ngày kế tiếp, An Tịnh chơi rất tận hứng. Mà Bảo Bảo, vốn cũng không bị ảnh hưởng gì, hơn nữa tâm tình An Tịnh tốt, cho nên chơi rất vui.

Nhưng Bảo Bảo đối với chuyện Lâm Hân đi, không cùng mình chơi đùa thì cảm thấy hơi thất vọng. Hơn nữa, rốt cuộc An Tịnh đã nói gì với cô ấy mà khiến hai người vui mừng đến thế thì Bảo Bảo cũng rất tò mò. Nhưng sau đó cho dù cô có gắng hỏi An Tịnh đến thế nào đi nữa, An Tịnh cũng không chịu nói, khiến Bảo Bảo cảm thấy cực kỳ thất vọng. Tiếc là chuyện gì không biết lại càng khiến người ta muốn biết. Bảo Bảo lên đánh chủ ý này, sau khi trở về định tìm Lâm Hân hỏi xem sao, cô tin Lâm Hân nhất định sẽ nói cho cô biết.

Vốn theo kế hoạch ban đầu của An Tịnh, quan hệ giữa anh và Bảo Bảo sẽ sâu thêm một tầng. Nhưng vì có Mặc Đằng Phi làm bóng đèn, tuy anh ta chỉ xuất hiện hai ngày, nhưng tổng cộng chuyến đi cũng chỉ kéo dài 4 ngày thôi, nên ít nhiều vẫn có ảnh hưởng nhất định. Điều này khiến An Tịnh phải triển khai kế hoạch mới. Tuy hiệu quả đạt được, nhưng hiệu suất vẫn giảm. Nhưng đoán chừng sau này tên kia sẽ chẳng còn thời gian xuất hiện trước mặt bọn anh nữa rồi. Ai nha, nghĩ đến điều này, An Tịnh thực sự nằm mơ cũng sẽ cười. \(^o^)/.

Lúc trở lại, Bảo Bảo thu hoạch được không ít. Lúc tới một túi, lúc trở về là 4 túi...

Một vali đựng quần áo bọn họ, là An Tịnh gắng mua về để làm kỷ niệm. Một cái khác là chút thức ăn. Bởi vì Bảo Bảo và Tác Tác Tháp rất có duyên, nên những thứ này là Tác Tác Tháp đặc biệt đưa cho Bảo Bảo. Cuối cùng là đồ lưu niệm và vài món trang sức làm kỷ niệm, là cô và An Tịnh cùng nhau chọn, vẫn có ý nghĩa kỷ niệm rất lớn.

Bảo Bảo vừa về nhà, không kịp chờ đợi đã lấy những thứ đó ra. Sau đó đặt chúng lên mặt tường cầu thang, những nơi đó còn đặc biệt chia ra để đồ trang trí. Bảo Bảo vốn muốn đặt chúng luôn ở đó. Nhưng An Tịnh vẫn rất kiên trì, cuối cùng Bảo Bảo vẫn phải dựa theo sự phân phó của An Tịnh mà để.

Khoan hãy nói chuyện khác, trông hai người thật giống như một đôi vợ chồng trẻ tuổi (^__^)

Gần đây An Tịnh một mực suy tư làm thế nào mới có thể xúc tiến tình cảm giữa hai người bọn họ. Cho dù nói thế nào, vẫn còn trong giai đoạn kết giao thì chắc chắn phải tăng tiến tình cảm. Cho nên, An Tịnh quyết định tăng cường tình cảm với Bảo Bảo theo cách truyền thống nhất.

Những cặp đôi yêu nhau sẽ làm những chuyện gì đây?

Đi dạo phố, xem phim, ăn cơm, mua quần áo, tặng quà...

Thật ra ban đầu anh đều đã làm với Bảo Bảo, nhưng cũng không làm xog toàn bộ. Nếu bây giờ có coi hội này, đương nhiên phải thử một chút chứ. o(∩_∩)o

Vì vậy, An Tịnh nhanh chóng quyết định bắt đầu chuẩn bị.

Điều đầu tiên An Tịnh nghĩ tới chính là xem phim. Đây là giải đất màu mỡ cho các cặp tình nhân phát triển, hơn nữa còn là danh chính ngôn thuận. Rạp chiếu phim, đèn kịt, dù có làm vài hành động lén lút

cũng là chuyện rất bình thường. Nghĩ xong, tâm tình An Tịnh lập tức thăng cấp lên cao vùn vụt. o(∩_∩)o

An Tịnh còn chuẩn bị sắp xếp ở rạp chiếu phim.

Buổi sáng đi khu vui chơi, sau đó ăn cơm, buổi chiều đi dạo phố, sau đó ăn cơm tối, cuối cùng là xem phim, sau đó, về nhà. \ (^o^) /

An Tịnh cảm thấy cái kế hoạch này quả thực quá hoàn mỹ, đi khu vui chơi, cái này không tệ. Bình thường trong khu vui chơi đều có Quỷ ốc, An Tịnh nhớ cho tới bây giờ Bảo Bảo chưa từng xem phim ma, con gái mà, sợ mấy cái này là chuyện thường tình thôi. Hơn nữa An Tịnh định xem phim, cũng là bộ phim kinh dị, chỉ cần nghĩ tới cảnh Bảo Bảo bị hù mà nhào tới trong ngực mình, An Tịnh càng thêm hưng phấn. o(∩_∩)o

Thời gian, An Tịnh xác định là vào Chủ nhật, anh đặc biệt dành ra một ngày. Anh nói Bảo Bảo ước hẹn với mình, lấy cớ là hai người không giống người khác. Mặc dù nói lời này khiến Bảo Bảo cảm thấy không giải thích được, nhưng có thời gian một ngày đi chơi, Bảo Bảo vẫn rất tán thành.

Chương 26

Cái này có thể coi như lần hẹn hò chính thức đầu tiên của Bảo Bảo và An Tịnh, phải gọi là chính thức, vô cùng chính thức. Mặc dù trước kia cũng tương tự lần này, nhưng An Tịnh chưa bao giờ nói thẳng với Bảo Bảo rằng đó là hẹn hò, luôn bảo với cô làm vậy là để người khác nhìn, hoặc là vì anh muốn mua gì đó, cần Bảo Bảo đảm đương công việc mang đồ, bốc vác. Dù sao An Tịnh luôn có thể tìm được một cái cớ.

Nhưng lần này An Tịnh lại nói rõ với Bảo Bảo là hẹn hò, là kiểu giữa các đôi tình nhân... Hơn nữa An Tịnh nói vài địa điểm chính sẽ đi, thấy Bảo Bảo kích động đến buổi tối đều không ngủ được, quả thực trong lòng An Tịnh một trận vui mừng. Thật ra Bảo Bảo kích động hoàn toàn là vì không chỉ được đi chơi, mà còn được ăn ngon. Phải biết, vốn với số tiền lương ít ỏi của mình, miễn cưỡng một tháng đi một nơi đã là rất tốt rồi...

Vì cuộc hẹn hò lần này, An Tịnh thực sự chuẩn bị đầy đủ. Hơn nữa anh còn đặc biệt tìm người điều tra một phen. Vì vậy, An Tịnh chọn trúng một quỹ ốc vốn có tiếng cực kì kinh khủng – Twilight.

Khu vui chơi này đứng trong top đầu, thiết bị đầy đủ, hơn nữa mới mở mấy năm gần đây, hệ số an toàn cũng tương đối cao.

An Tịnh sáng sớm đã kéo Bảo Bảo đi rồi, sau đó giả vờ chơi một vài trò chơi rồi chạy thẳng tới địa điểm chính ngày hôm nay - quỹ ốc!

Thường thì quỹ ốc đều có gắn các loại áp-phích quảng bá... Đặt ở nơi hấp dẫn tầm mắt mọi người, lúc An Tịnh nhìn thấy đã cảm thấy cũng không tệ lắm, có mùi có vị. Hơn nữa bên trong thỉnh thoảng truyền ra một vài tiếng thét chói tai của nữ sinh, thỉnh thoảng còn có

một số nam sinh, lần này An Tịnh càng thêm xác định: đây là nơi anh muốn đi vào!

Mà một bên Bảo Bảo lại lôi kéo tay áo An Tịnh núp ở phía sau anh không muốn đi vào.

Lần này An Tịnh càng thêm xác định mình nhất định phải vào, bây giờ đã bị hù sợ, sau đó càng không phải càng khiến cô sợ hơn sao? An Tịnh rất hưng phấn, biểu hiện nhao nhao muốn thử.

Thấy An Tịnh thực sự muốn vào trong, Bảo Bảo dứt khoát trực tiếp kéo tay An Tịnh. "An Tịnh! Chúng ta đừng đi vào có được hay không?"

"Anh rất muốn vào."

"Nhưng rất khủng bố..."

"Yên tâm, có anh đây." An Tịnh rất đặc ý.

"Em sợ anh bị hù." Bảo Bảo giữ chặt hơn.

Lần này An Tịnh nổi giận, có ý gì chứ, lại dám xem thường anh?! Hôm nay như thế nào cũng phải đi vào, tuyệt không thể để cô coi thường mình!

"VẬY em hoàn toàn có thể yên tâm, anh không sợ mấy cái này." Giọng nói An Tịnh thực lạnh.

Ai, Bảo Bảo thở dài dưới đáy lòng. "Anh đã nhất định muốn vào, vậy thì vào thôi, nhưng phải nắm lấy tay em nha."

An Tịnh cảm thấy phải là Bảo Bảo nắm tay của anh không buông mới đúng chứ, buồn cười. Nghĩ tới đây, An Tịnh tốt bụng lại trở về.

Vì vậy, hai người bọn họ nắm tay nhau đi vào.

Quỷ ốc nào cũng tối mịt, như vậy mới có thể khiến người ta nhìn không rõ, từ đó cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa quỷ ốc này có âm nhạc

rùng rợn khiến người ta sợ hãi, không thể không nói, âm hưởng thật là tốt, cảm giác kia, thực sự rất chân thực. Hơn nữa lúc Bảo Bảo và An Tịnh đi qua, còn bất chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của người khác, còn không ngừng có đồ vật quái dị nhô ra. An Tịnh bị một con “Trùng tử” rơi trên người, vẫn còn thổi hơi trên cổ anh.

Từ khi đi vào đến khi ra ngoài, mặc dù quãng đường không xa, nhưng hai người đi ước chừng nửa giờ mới ra ngoài. Bên trong thật sự quá tối, lại càng không nhìn rõ đường, còn thỉnh thoảng nhảy ra vật cản cản đường.

Thật ra biểu hiện của An Tịnh đã là cực tốt rồi, khi ở bên trong cũng không hét ra tiếng, biểu hiện sau khi ra ngoài cũng rất bình tĩnh. Xem xét lại mấy nam sinh bên cạnh cũng bị hù đến ngồi bệt dưới đất, quả thực không thể so sánh với An Tịnh, bạn gái mấy cậu nam sinh kia đều cảm thấy mắc cỡ chết người.

Nhưng quá đáng tiếc là, người duy trì bình tĩnh giống An Tịnh còn có Bảo Bảo.

An Tịnh cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng vào quỷ ốc, hầu như cô gái nào cũng bị dọa sợ đến nửa tựa trong ngực bạn trai, sao Bảo Bảo lại hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng đây?

Đối với biểu hiện của An Tịnh, Bảo Bảo cũng rất giật mình, An Tịnh cũng không thấy bị hù dọa. Vẫn là bộ dáng như mới tới. Nhưng là, tay Bảo Bảo bị bóp chặt đau đến chết lặng...

“Bảo Bảo, em không sợ sao?” An Tịnh đang suy nghĩ xem rốt cuộc tối nay có nên đi xem phim kinh dị hay không.

“Trước kia đã tới quá nhiều lần. “

Thì ra lá gan Bảo Bảo lại lớn như vậy.

“Lúc còn học đại học, em đi cùng với mấy đàn anh.”

→_→ Không ngờ bị người ta nhanh chân đến trước rồi! Nhất định là những kẻ bụng dạ khó lường, đi nơi nào không đi, lại đi quấy ốc, điều này rõ ràng là muốn sổ sàng!! Quá vô sỉ!

“Nhưng An Tịnh, anh là người đầu tiên em thấy không sợ hãi, mấy đàn anh kia cũng sợ gần chết rồi, còn có người trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất nữa đó.” Bảo Bảo rất hưng phấn, bắt đầu cô còn tưởng rằng nếu An Tịnh không bị dọa sợ ngồi hể trên mặt đất, tối thiểu cũng phải sắc mặt tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh chứ. Nhưng biểu hiện của An Tịnh thật sự rất bình tĩnh.

“Anh đã nói anh không sợ mấy cái này.” An Tịnh kiêu ngạo đáp.

Nhưng An Tịnh anh cũng coi như tuyệt vọng rồi, đoán chừng cô đã tới rá nhiều lần. Bằng không làm sao lại một chút cảm giác sợ hãi cũng không có... Vốn An Tịnh còn ảo tưởng cô sẽ nhào tới trong ngực mình kia mà, bây giờ...

Cho nên mới nói, lý tưởng rất đầy đặn, thực tế rất cốt cảm. Thật sự là chí lý... An Tịnh thề, anh không bao giờ mong đợi kiểu phương thức này nữa..

Kế tiếp hai người lại một đường chơi tới cùng, trò nào cũng chơi qua một lần, đây là lần đầu tiên Bảo Bảo chơi đã nghiền nhất ! Mà An Tịnh sau khi hỏi ý Bảo Bảo, trực tiếp chụp ảnh đầy cả bộ nhớ. Sự thật chứng minh, Bảo Bảo là đặc biệt, là ngoại lệ, bất đồng với người khác,...

Tiếp đó, sau khi dùng cơm xong, hai người trực tiếp về nhà.

Trên đường, không ngờ Bảo Bảo lại nhận được điện thoại của mẹ Bảo. Phải biết bình thường đều là một tháng gọi điện cho Bảo Bảo một lần, cũng không biết tại sao mẹ Bảo lại đột nhiên gọi điện thoại.

“A lô, là cục cưng của mẹ ư?”

“Vâng, con đây, là mẹ yêu của con sao?”

“Đúng vậy.”

“Thế nào đột nhiên gọi điện thoại cho con?”

“Ai nha, đương nhiên là mẹ nhớ bảo bối của mẹ.”

Trong nháy mắt Bảo Bảo nổi hết cả da gà, Bảo Bảo có dự cảm, nhất định là mẹ Bảo có chuyện.

Quả nhiên...

“Bảo Bảo, con có thể về nhà hay không?”

“Sao đột nhiên lại muốn con về nhà?”

“Dù sao con cứ về đi đã, mẹ mặc kệ, nhất định ngày mai con phải trở lại!” Nói xong không đợi Bảo Bảo hỏi nữa, mẹ Bảo trực tiếp cúp điện thoại.

Bảo Bảo nhìn điện thoại di động, cảm thấy bất đắc dĩ.

Trái lại An Tịnh cũng hiểu đại khái chuyện gì xảy ra.

“Mẹ Bảo muốn em về nhà à?”

“Ừ... Ngày mai em có thể trở về chứ?”

Nháy mắt, hai mắt An Tịnh lóe sáng: “Dĩ nhiên có thể.”

“Thật ư!” Bảo Bảo rất kích động.

“Chỉ là... anh cũng muốn đi.”

Con rể ra mắt bố mẹ vợ.

Chương 27

“An Tịnh, anh thật sự muốn đi sao?”

“Ừ.”

Một phút đồng hồ sau...

“An Tịnh, anh không thể không đi cùng em được không?”

“Không thể.”

Một phút đồng hồ sau...

“An Tịnh ...”

“Không thể không thể không thể, anh đã nói là không thể. Anh đã nói như vậy mà em không nhận ra ư, anh nguyện ý trở về với em là vinh hạnh của em! Từ trên xe đến giờ vẫn còn hỏi, có thấy phiền không vậy?” An Tịnh thực sự nghĩ, nếu cô còn hỏi như thế nữa, anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô!

Bảo Bảo: “Nhưng...”

An Tịnh trừng mắt nhìn cô, Bảo Bảo rất biết điều cúi đầu xuống.

Cô thật sự không dám về nhà như vậy với An Tịnh, bây giờ hành lý hai người cùng để trong một va li, cứ như vậy mà về, không phải rõ ràng nói cho ba mẹ Bảo Bảo rằng họ đang ở chung ư. Ở chung, họ còn chưa kết hôn mà...

Nhìn sang An Tịnh bên cạnh một chút, Bảo Bảo quyết định vẫn nên nói với anh.

“An Tịnh , bằng không mấy ngày nữa anh lại trở về.”

Lần này An Tịnh thực sự tức giận! “Sao em lại hy vọng anh không đi? Cũng không phải lần đầu tiên anh đến nhà em!”

Bảo Bảo nghe thấy An Tịnh nói như vậy, biết bây giờ An Tịnh rất tức giận, nhưng bây giờ phải giải quyết vấn đề trước mắt này sao đây?
>_<

“An Tịnh! Anh hiểu lầm, không phải nguyên nhân này.”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì?!”

“Gì cái gì nữa, anh xem, đồ đạc chúng ta đều đặt cùng nhau, hơn nữa chúng ta lại cùng nhau trở về. Đây rõ ràng không phải là nói cho họ biết chúng ta sống chung ư? Chúng ta còn chưa kết hôn...” Nói điều này, Bảo Bảo càng cảm thấy uất ức, bần tâm cái này chứ sao.

Nghe Bảo Bảo nói như vậy, lúc này An Tịnh mới phản ứng được. Anh chỉ muốn có thể gặp được ba mẹ Bảo, hoàn toàn không chú ý đến chuyện này. Mặc dù với xã hội hiện giờ, sống chung cũng không tính là gì, nhưng nếu sống chung mà chưa kết hôn, ít nhiều bậc làm cha mẹ cũng không vui. Tuy nói anh và Bảo Bảo “yêu sớm”, ba mẹ Bảo Bảo ủng hộ. Nhưng bây giờ tính chất hoàn toàn khác nhau. Không chừng bọn họ còn có thể cho là anh quá mức lỗ mãng, hơn nữa, ủng hộ cũng là chuyện của ba năm trước. Thời gian đã qua lâu như vậy. Cho dù thế nào, lưu lại ấn tượng tốt cũng rất quan trọng. Nghĩ vậy, An Tịnh mới cảm thấy áy náy khi vừa nãy đã giận dữ với Bảo Bảo. Nhưng ai bảo cô không chịu nói sớm một chút chứ.

“Vậy anh định làm thế nào?”

Hai mắt Bảo Bảo sáng lên, đây là đồng ý? Vì vậy vội vàng nói: “Chỉ cần anh không xuất hiện cùng một ngày với em là có thể mà. Ngày mai hoặc ngày kia anh lại tới nhà em, như thế nào?” Gương mặt Bảo Bảo đầy mong đợi.

An Tịnh cũng nghĩ, cái yêu cầu này cũng không quá đáng, hơn nữa chính mình cũng biết rõ nhà cô ở đâu. Chẳng phải nhà cũ của anh và nhà Bảo Bảo ở cùng một chung cư ư? Chỉ là mấy năm rồi chưa trở về, hẳn nơi đó bụi bặm lên hết rồi. Suy nghĩ một lát, An Tịnh vẫn thấy ở khách sạn tốt hơn.

“Được rồi, anh đợi ở khách sạn, nếu có chuyện gì em cứ đến tìm anh.”

“Ừ.”

Chuyện rồi rắm như vậy cuối cùng cũng xong, tâm tình Bảo Bảo nhất thời tốt lên hẳn. o(∩_∩)o

Theo ước định, trước tiên Bảo Bảo và An Tịnh đến khách sạn thu xếp xong, sửa sang lại đồ đạc, sau đó Bảo Bảo trực tiếp về nhà.

Khi về đến nói, Bảo Bảo đã thấy ba Bảo đứng chờ ở cửa. Bảo Bảo vội vàng chạy tới.

“Ba mẹ Bảo, mẹ Bảo kiên quyết muốn con về, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Ba Bảo nhìn Bảo Bảo, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Thấy ba Bảo như vậy, Bảo Bảo lại càng thấy lạ. “Ba Bảo, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Bảo Bảo, trước theo ba vào nhà đã. Mẹ con còn đặc biệt dặn dò muốn ba đứng đây đón con.”

Còn chưa rõ nguyên nhân, Bảo Bảo cảm thấy hay là vào nhà trước rồi nói, khẳng định mẹ Bảo có chuyện gì đó, dù sao vào nhà đều sẽ biết.

Vừa vào cửa nhà, Bảo Bảo đã thấy vẻ mặt tươi cười như gió xuân của mẹ Bảo. Nụ cười này, Bảo Bảo thấy thật khó coi. Chẳng lẽ mẹ Bảo thực sự hạnh phúc một đồng tiền? Sao lại vui mừng đến thế?

“Ai nha, bảo bối của chúng ta đã trở lại rồi. Lâu không gặp con, thực sự là nhớ muốn chết rồi.” Mẹ Bảo lau mắt vốn không tồn tại giọt lệ nào.

Nghe nói như thế, toàn thân Bảo Bảo nổi lên một tầng da gà. Cô mới không tin điều mẹ Bảo nói là sự thật. Ban đầu chính là mẹ Bảo không thích cô không có việc gì mà chạy về nhà. Không ngờ bây giờ lại nói muốn cô về, sao có thể?!

“Đến đây, Bảo Bảo, con ngồi đây trước đã, mẹ đi nấu cơm. Hôm nay mẹ sẽ làm món cơm khoai tây con thích nhất nha.”

Mẹ Bảo càng nhiệt tình, Bảo Bảo càng hiếu kỳ. Phải là có chuyện tốt gì đó, nếu không sao mẹ Bảo lại vui mừng như thế. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Rốt cuộc nhìn đến thời gian ăn cơm, Bảo Bảo đã sớm không thể chờ đợi.

“Mẹ, mẹ kêu con về là vì có chuyện gì vậy?”

“Hắc hắc, muốn biết như vậy sao?”

“Vâng.” Bảo Bảo hiện vẻ tò mò.

“Vậy thì tốt, mẹ cho con biết là được.”

Bảo Bảo rất kích động, cuối cùng cũng có thể biết.

“Mẹ muốn con về là bởi vì...”

“Nói mau nói mau.”

“Bởi vì...”

Mẹ Bảo thiệt là, không ngờ vẫn thích trêu chọc cô : "Nói mau đi mẹ, mẹ mỹ lệ thiện lương trong sáng, mẹ độc nhất vô nhị không gì sánh bằng của con, không cần kéo dài như vậy nữa được không?"

“Khụ khụ, con đã sốt ruột như vậy, mẹ dịu dàng mỹ lệ trong sáng thiện lương tự nhiên không kéo dài nữa.”

“Mẹ nói, con không được kích động nha.”

“Vâng. Nói mau, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Vì... Xem mắt! o(∩_∩)o “

“Cái gì?!”

Chương 28

Mặc lễ phục nhỏ, thực nữ ngồi cùng mẹ Bảo trong quán cà phê, Bảo Bảo duy trì nụ cười không lộ răng, còn phải không ngừng gật đầu phụ họa.

Bảo Bảo cảm thấy, mặt của cô hoàn toàn cứng ngắc hết rồi. Còn có bộ quần áo cô đang mặc, Bảo Bảo thật muốn lệ rơi. (T_T) Nói là là bộ lễ phục nhỏ, quả đúng là nhỏ. Phía trên là áo ngực rồi, phía dưới cũng chỉ che đến bắp chân mà thôi. Lúc ngồi hai chân bảo Bảo luôn khép lại, hơi động một chút có thể nhìn thấy sạch sẽ. Hơn nữa mẹ Bảo còn bắt cô đi giày cao gót, là giày cao gót đó. Lần này mẹ Bảo còn không tiếc tiền cho Bảo Bảo đi thẩm mỹ viện làm đẹp từ đầu đến chân, tóc cũng làm lại.

Lúc ngồi trong quán cà phê, chỉ cần nghĩ tới An Tịnh là Bảo Bảo cảm thấy da đầu tê dại. Nếu An Tịnh mà biết được cô đi xem mắt, còn chuẩn bị tỉ mỉ như vậy... Bảo Bảo thật không dám nghĩ tiếp nữa. Nhưng khi nhìn thấy đối tượng hẹn hò trước mắt, Bảo Bảo lại cảm thấy nhức đầu, sau đó nghĩ tới cuộc đối thoại của cô và mẹ Bảo ngày hôm qua.

Mẹ Bảo nói: “Con cũng đã trưởng thành rồi, thậm chí ngay cả bạn trai cũng không có, nói ra thật mất mặt!”

Bảo Bảo lẩm nhẩm: Vậy mẹ cũng chớ nói ra.

Mẹ Bảo nói: “Mẹ biết con thích An Tịnh, nên mới chờ đợi nó, nhưng nhiều năm như vậy. Nó không liên lạc với con, hơn nữa cũng không biết có trở lại chăng, cho dù có, cũng không biết có vừa mắt con như trước nữa không.”

Bảo Bảo tiếp tục lẩm nhẩm: Ai nói con thích anh ấy, ai nói con chờ anh ấy, đó là không tìm ra đối tượng thích hợp mà thôi. Cứ bảo anh

ấy không vừa mắt con... con còn không thèm để anh ấy vào mắt đâu, anh chính là một chủ nô vô cùng độc ác.

Mẹ Bảo nói: “Cho nên, vì tốt cho con, mẹ đặc biệt tìm cho con một thí sinh làm chồng tương lai. Mẹ cũng không trông cậy vào chuyện con có thể tìm được người quá tốt, dù sao với điều kiện hiện tại của con là vậy, qua thôn không mờ tiệm này (*thành ngữ, ý nói không nên để tuột mất cơ hội), con nhất định phải nắm chặt!”

Cuối cùng Bảo Bảo cũng không nhịn được: “Mẹ, con không muốn đi...”

“Cái gì!” Mẹ Bảo lập tức đề cao giọng lên: “Con nói không đi thì không đi à, mẹ nói cho biết, con đừng giả bộ bệnh với mẹ, bệnh mẹ cũng sẽ xách con theo!”

“Nhưng...”

“Không có gì nhưng nhị gì hết!” Thái độ mẹ Bảo rất kiên quyết. “Nhìn con như vậy, không chừng người ta thấy đẹp mắt còn có thể kéo gần mối quan hệ. Đến lúc đó không được nói mấy câu vô nghĩa ra ngoài đấy.”

“...”

Phải biết ở trong nhà Bảo Bảo, người làm chủ thật ra vẫn là ba Bảo. Đây chính là kết quả bao Bảo dung túng đây, Bảo Bảo chợt nhận ra rằng, thật ra mẹ Bảo cũng giống như An Tịnh, đều thích bắt ép người khác... (T_T)

“Bảo Bảo, vậy chúng ta đi trước đây, tốt nhất con trao đổi tốt với cậu ấy nha.” Mẹ Bảo ghé vào bên tai Bảo Bảo lặng lẽ nói.

“Hả? Vâng.”

Mấy từ trước Bảo Bảo đều không nghe lọt, nghe mẹ Bảo nói vậy mới phục hồi tinh thần lại. Nhưng cô nhìn lại mới phát hiện, mẹ Bảo và bác gái đối diện đã đi hết rồi.

Nhìn chàng trai đối diện, bây giờ chỉ còn hai người bọn họ rồi. Bảo Bảo lập tức cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

An chàng đối diện có thể là muốn đánh vỡ không khí lúng túng này, vì vậy rất chủ động nói trước.

“Cô hẳn là bị buộc tới.”

“! ! !” Nhìn dáng vẻ Bảo Bảo, hiển nhiên đối phương đã hiểu. Vì vậy lại tiếp tục nói: “Cô không phải lo lắng, tôi cũng bị buộc tới. Chúng ta ở chỗ này ngồi một chút là được, mẹ tôi nói phải ngồi ở đây ít nhất một tiếng mới được ra ngoài.”

Bảo Bảo nghe đối phương nói vậy, trái lại yên tâm không ít. Vì vậy cũng lẳng lặng ngồi ở chỗ đó uống nước trái cây.

Mà lúc này An Tịnh đã đến cửa nhà Bảo Bảo, thật ra An Tịnh có thể nhìn một ngày cũng đã rất tốt rồi. Nhưng vẫn chỉ nhìn được đúng một ngày vẫn vội vàng chạy tới.

Nhấn chuông cửa, mở cửa chính là ba Bảo.

Ba Bảo thấy được An Tịnh, toàn thân ngây dại, đây chính là con rể tương lai năm đó nhắm tới. Bây giờ gặp lại, hoàn toàn chính là cổ phiếu tăng giá từng ngày. Sao cậu ta có thể tới nhà mình đây? Chẳng lẽ là vì Bảo Bảo?

“Bác trai, chào bác. o(∩_∩)o “

“À, từ...” Ba Bảo tiếp tục ngăn người tại đó.

“Bác trai...”

“A, nhìn bác này, đến đây, mau vào mau vào.” Ba Bảo vội vàng kéo An Tịnh vào.

An Tịnh rất lễ phép ngồi đó, nhìn chung quanh, tại sao không thấy Bảo Bảo đâu?

“Bác trai, Bảo Bảo đâu?”

“A, cháu nói Bảo Bảo à, Bảo Bảo đi xem m...” Nhận thấy được mình nói cái gì, ba Bảo lập tức bịt miệng.

Nhất thời An Tịnh thay đổi sắc mặt, là xem mắt?

Nghe anh nói như vậy, mẹ Bảo cũng có chút áp úng. “Đúng, đúng vậy, là cô cảm thấy Bảo Bảo cũng lớn như vậy... con gái dì Vương bên cạnh cũng lớn bằng Bảo Bảo, ngay cả đứa bé đều đã có. Nhưng mà chẳng phải vì cô không biết con trở lại hay sao? Gấp gáp quá nên... nên mới...”

“Hơn nữa, Bảo Bảo nhà cô, cô rất rõ ràng. Hẳn là từ lần đầu gặp mặt con đã coi trọng Bảo Bảo nhà cô rồi phải không? Bây giờ cũng không biết giữa hai con có kết quả gì hay không. Cũng không thể khiến Bảo Bảo nhà cô chờ đợi vô ích được, đúng không?”

An Tịnh gật đầu một cái, làm cha mẹ, nóng vội vì con cái cũng là điều dễ hiểu. Nhưng Bảo Bảo... Chờ anh, anh tuyệt đối phải cho cô một bài học nhớ kĩ !

“Bác trai bác gái, con đã biết, con có thể hiểu được lý do hai người làm vậy. Con có thể khẳng định, con yêu Bảo Bảo, cũng hy vọng tương lai hai chúng con có thể ở bên cạnh nhau. Lần này trở về cũng là xin phép hai người đồng ý để Bảo Bảo qua lại với con, con hy vọng, cô ấy có thể kết hôn với con.” Về mặt An Tịnh vô cùng thành khẩn.

Trong nháy mắt ba mẹ Bảo giống như nhạt được năm trăm vạn chi phiếu. An Tịnh đây là ra mắt bố mẹ vợ tương lai. Anh và Bảo Bảo, Bảo Bảo và anh...

Khó trách Bảo Bảo không muốn đi xem mắt, thì ra là có An Tịnh. Ai nha, thế nào không nói sớm chứ, lần này làm cho... (Tác giả: Mẹ Bảo, thật ra có nói cũng vô ích thôi...)

Biểu hiện của mẹ Bảo rất kích động: “Con... con... con là tới... Yêu cầu chúng ta đồng ý chuyện con... và Bảo Bảo... kết hôn ?!” Mẹ Bảo vất vả mới nói xong một câu.

“Đúng vậy, xin hai người đồng ý đem Bảo Bảo cho con chăm sóc, con sẽ đối tốt với cô ấy.”

Trời ơi, mẹ Bảo lại một lần nữa cảm thấy phần mộ tổ tiên nhà mình hiển linh rồi. Phong thủy phần mộ tổ tiên thật sự là quá tốt!

o(≥v≤)o~~

Trái với mẹ Bảo, ba Bảo trấn định hơn nhiều. Mặc dù cũng rất kích động, nhưng hiếm có cơ hội được ném thữ cảm giác làm bố vợ, nên ép buộc mình phải trấn định lại.

“Khụ khụ, An Tĩnh, con chắc chắn mình có thể chăm sóc Bảo Bảo nhà chúng ta thật tốt ư?”

“Dĩ nhiên, con thề.”

“Con phải biết, Bảo Bảo nhà chúng ta cũng không phải là người rất thông minh. Chúng ta không hi vọng nó có thể đại phú đại quý gì, chỉ cần sống bình an, vui vẻ là được.”

“Vâng, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt!”

Ba Bảo còn đang muốn nói tiếp, kết quả bị mẹ Bảo véo mạnh một cái. Vì vậy rất thức thời im miệng, ông còn chưa nói đã nghiền đầu. Nhớ năm đó ông gặp trưởng bối, bị răn dạy ước chừng mấy chục phút, sao đến lượt thẳng nhóc, cũng chỉ có mấy phút... Ba Bảo cảm thấy rất uất ức.

Mẹ Bảo đã sớm nghe đến không nhìn được, so sánh với đối tượng xem mắt hôm nay, An Tĩnh tốt hơn nhiều. Chủ yếu đã tiếp xúc qua từ rất sớm, nếu như sớm biết có An Tĩnh, nói gì đi nữa bà cũng sẽ không để cho Bảo Bảo đi xem mắt.

“Con đã nói vậy, vậy chúng ta liền giao Bảo Bảo cho con. Nhất định phải đối tốt với Bảo Bảo.”

“Vâng! Vậy bây giờ, ba mẹ, hai người có thể nói cho con biết địa điểm Bảo Bảo đi xem mắt được không?”

Nhìn nụ cười như gió xuân thán của An Tịnh, nghe một tiếng "ba mẹ" kia, ba mẹ Bảo hoàn toàn mê say, mẹ Bảo càng không hề nghĩ ngợi trực tiếp khai địa chỉ ra.

Nhìn đồng hồ, đã đến lúc đi "Bắt kẻ thông dân".

Bảo Bảo, lại không ngoan rồi. ~~

Chương 29

Bảo Bảo và người kia ngồi ở đó chưa nói câu gì. Dù sao qua lần này khả năng có thể gặp lại cũng không lớn. Nên tuy như vậy không được hợp phép cho lắm, hai người cũng không nhận thấy có điều gì không đúng.

Bên này, Bảo Bảo còn đang suy nghĩ sau khi về nhà nếu thật sự gặp An Tịnh thì phải nói với anh thế nào. Chẳng lẽ nói thật? Rằng cô bị mẹ Bảo ép? Dù bị buộc cũng không thể ra ngoài xem mắt được, còn biến thành như vậy nữa. Nếu anh nhìn thấy bộ dáng này của cô thì làm thế nào đây? Được rồi, được rồi. Bảo Bảo lắc đầu, không muốn tự mình làm khó mình như vậy nữa.

Bảo Bảo dứt khoát chuyển tầm mắt nhìn phong cảnh bên ngoài. Kết quả, không ngờ cô lại nhìn thấy An Tịnh! Bảo Bảo tê cứng, sau đó dùng sức dụi dụi mắt. Kết quả vẫn là An Tịnh, nhưng giờ thì An Tịnh đã đến bên cạnh rồi!

Lúc Bảo Bảo thấy An Tịnh, An Tịnh vẫn cười đến rục rờ, rục rờ làm cho người ta rụt rè. Bảo Bảo biết đây là dấu hiệu An Tịnh tức giận. Thật xong đời, tuyệt đối anh sẽ không bỏ qua cho cô. Bảo Bảo hoàn toàn kinh hoàng.

An Tịnh lại trực tiếp ngồi vào bên cạnh Bảo Bảo. Anh nhìn người Bảo Bảo đi xem mắt, bình tĩnh mà xem xét, thật ra ngoại hình vẫn không tồi, nhưng so sánh với anh mà nói vẫn so ra kém. An Tịnh lại nhìn Bảo Bảo một chút. Vốn anh còn cảm thấy không có gì, nhưng liếc một cái đã nhìn ra ngoại hình "lộng lẫy" của cô.

Quần áo thiếu vải như vậy cũng dám mặc ra ngoài! Tóc lại còn làm lại! Còn có da, có vẻ như tốt hơn hôm qua nhiều lắm! Cuối cùng, lại còn trang điểm! Sao lúc ở cùng với anh lại không thấy cô trang điểm

như vậy, vừa thấy đàn ông khác lại thành ra thế ! An Tịnh nổi giận. Nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn không giảm, trái lại lại càng chói mắt.

An Tịnh vòng một tay qua eo Bảo Bảo, sau đó dùng sức, tức khắc cả người Bảo Bảo bị kéo lại gần anh. Bảo Bảo vừa định giãy giụa, lại bị An Tịnh siết xuống. Nghĩ đến chuyện bây giờ anh rất tức giận, Bảo Bảo cảm thấy vẫn nên buông tha thì hơn. Thấy Bảo Bảo trở nên ngoan ngoãn, lúc này An Tịnh mới buông lỏng xuống.

“Bảo Bảo, sao em có thể ra ngoài xem mắt đây? Anh bảo đảm, lần sau em muốn anh làm việc nhà, anh tuyệt đối ngoan ngoãn đi làm, sẽ không bởi vì công việc mà chậm trễ, anh và em về nhà có được hay không?”

An Tịnh biểu hiện lo lắng, giọng nói lại nhẹ nhàng, giống như Bảo Bảo là kẻ bội tình bạc nghĩa. Những người bên cạnh nghe thấy An Tịnh nói như vậy, lần lượt từng ánh mắt bắt đầu bắn về phía Bảo Bảo. Có anh chồng đẹp trai như vậy cũng không biết mà quý trọng! Thậm chí còn thật sự có người chạy tới cổ tình gây sự với Bảo Bảo. So với việc nhà, đương nhiên công việc quan trọng hơn !

Bảo Bảo thật sự sắp nôn chết rồi, lúc nào thì An Tịnh ở nhà làm việc nhà chứ. Rõ ràng việc nhà hằng ngày đều là cô làm! Không ngờ bây giờ lại nói thế trước mặt bao nhiêu người!

Bảo Bảo bắt đầu trừng An Tịnh.

“Bảo Bảo, chúng ta trở về có được không? Đừng lộn xộn nữa có được không?”

Mọi người nghe thấy An Tịnh nói như vậy, lại nhìn sang Bảo Bảo, vẻ mặt càng thêm căm tức nhìn cô!

Lúc này Bảo Bảo còn muốn biện bạch, lại bị An Tịnh dùng sức ôm vào trong lòng. Nói với đối tượng xem mắt của cô: “Rất xin lỗi, thêm phiền toái cho anh rồi. Mấy ngày trước cô ấy vào tôi có chút xích

mích nên chạy đến đây, không ngờ tôi lại nghe được tin cô ấy lại chạy ra ngoài xem mắt nên mới vội vàng đến đây.”

Người nọ gật đầu một cái.

An Tịnh lại tiếp tục nói: “Vậy chúng tôi đi trước đây, thật xin lỗi.”

Nói xong, An Tịnh nhìn cũng không nhìn đối phương một lần, trực tiếp lôi Bảo Bảo đi.

An Tịnh trực tiếp ném cô vào trong xe, sau đó khóa toàn bộ cửa xe lại.

“Chu Bảo Bảo, em giỏi lắm, lại dám gạt anh lén lút ra ngoài xem mắt. CÒN ăn mặc thành như vậy!”

Bảo Bảo bị An Tịnh vừa hô như vậy, đầu nặng đến muốn đập vào nền rồi.

“Hôm qua anh đã nói với em, nếu có chuyện gì đều phải gọi điện thoại cho anh. CÒN em, lại để ngoài tai lời của anh có phải không! Rốt cuộc em có để lời anh nói trong lòng hay không hả, nếu không sao lại muốn sớm tìm người đàn ông khác?!”

“Nhưng... anh cũng không phải là người đàn ông của em...” Bảo Bảo nhỏ giọng nói.

An Tịnh nghe vậy càng tức giận hơn: “Em còn dám mạnh miệng!”

“Đây là sự thật...” Giọng Bảo Bảo lại nhỏ hơn nữa.

“Được, Chu Bảo Bảo, nhìn dáng vẻ em hiện giờ, có phải anh đối tốt với em quá phải không? Không ngờ những lời này cũng dám nói, hôm nay nhất định anh phải chấm dứt!”

An Tịnh đột nhiên khởi động xe.

“An, An Tịnh... Bình tĩnh! Giết người là phạm pháp! >_<”

An Tịnh liếc mắt, không tiếp tục để ý Bảo Bảo.

“Xuống xe!”

“Đây là đâu? Anh muốn giết người vớt xác có đúng hay không? >_<”
Bảo Bảo rất kiên quyết bắt lấy tay vịn trên xe không chịu buông.

Thấy Bảo Bảo như vậy An Tịnh không khỏi cảm thấy buồn cười, trái lại cơn giận vừa rồi giảm nhẹ đi đôi chút.

“Em xuống cho anh. Không cần nói mấy câu thoại vớ vẩn trên tiểu thuyết với phim truyền hình kia ! Anh không phải là kẻ ăn no rồi việc không có chuyện gì làm!”

“Thật? Vậy nếu em xuống, anh không được truy cứu chuyện hôm nay em đi xem mắt nữa.”

“Chu Bảo Bảo, em đừng được voi đòi tiên! Em mà nói một câu nữa, anh đảm bảo một tháng sau em đừng hòng đọc tiểu thuyết với xem phim truyền hình, em tin hay không?”

Bảo Bảo nghe vậy cả kinh, chuyện này còn trọng yếu hơn cả sinh mạng của cô. Tính mạng đáng quý, tiểu thuyết còn quý giá hơn. Không có tiểu thuyết và phim truyền hình, cô làm sao mà sống được. (T_T). Bảo Bảo không khỏi cảm thán một lần nữa: Tư Bản Chủ Nghĩa đều là Vampire cả!

Cảm thán xong, Bảo Bảo vẫn ngoan ngoãn theo An Tịnh xuống xe.

Vừa xuống xe Bảo Bảo liền sửng sốt, trước mắt cô chính là ba chữ to màu vàng óng – CỤC DÂN CHÍNH !

Sao An Tịnh lại muốn mang cô tới chỗ này?!

Bảo Bảo nghi ngờ nhìn An Tịnh .

An Tịnh không để ý đến cô, trực tiếp kéo cô vào.

Bởi vì không phải ngày nghỉ, nên cũng không có mấy người. Bọn họ rất nhanh lấy được giấy chứng nhận.

An Tịnh đưa một tấm trong đó cho Bảo Bảo: “Điền!”

Sau đó An Tịnh tự nhiên điền. Bảo Bảo vẫn ngẩn người tại đó, rốt cuộc An Tịnh muốn làm gì a.

An Tịnh điền xong, thấy Bảo Bảo còn ngẩn người tại đó, dứt khoát tự mình giúp cô điền .

“Ký tên đi.” An Tịnh lại đẩy sang trước mặt Bảo Bảo.

“Không phải chứ. An Tịnh, anh biết bây giờ mình đang làm gì không?”

“Kết hôn.”

“Anh biết mình kết hôn với ai không?”

“Em, Chu Bảo Bảo!”

Bảo Bảo lấy tay sờ trán An Tịnh: “Cũng không phát sốt, chẳng lẽ em làm anh tức đến chập mạch rồi?”

“...”

An Tịnh kéo tay Bảo Bảo xuống: “Đừng lộn xộn nữa! Nghiêm túc cho anh.”

Bảo Bảo cảm thấy chắc là mình đang nằm mơ, còn là cái vòng luẩn quẩn đó. Trong lòng cô lại bay đầy bong bóng hồng không giải thích được, nhưng cảm giác lại kỳ lạ không bình thường...

“Em không muốn, em mới không lấy kẻ bóc lột là anh!”

An Tịnh nghe thấy Bảo Bảo sảng khoái cự tuyệt như thế, sắc mặt lập tức tối đen. Nhưng nghĩ lại, lại cố gắng để mình bình tĩnh. Trước hết dù dẫu cô đồng ý cái đã, còn về sau... Hừm hừm~~~

“Kết hôn với anh có rất nhiều chỗ tốt.”

Bảo Bảo bày tỏ hoài nghi với những lời này.

“Sau này em có thể không cần làm việc nhà.” Khi tâm tình anh tốt mới được.

Bảo Bảo ngẩng đầu lên.

“Mỗi ngày anh đều có thể nấu cơm cho em ăn.” Trong tình huống anh nguyện ý.

Mắt Bảo Bảo sáng rực lên.

“Sau này em là vợ anh, anh sẽ không bắt ép em nữa.” Thật ra thì anh hoàn toàn không cảm thấy mình bắt ép cô lúc nào.

Bảo Bảo thẳng lưng.

“Ngược lại, nói không chừng em còn có thể áp bức anh nha. Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em không muốn báo thù ư?” Dù sao cũng không nói trước được, chuyện này căn bản là không thể nào.

Nghe được những lời này, Bảo Bảo trực tiếp giật lấy cây bút trong tay An Tịnh, sau đó soạt soạt soạt ký tên mình vào!

Thủ tục sau đó được gọi là vô cùng thuận lợi.

Cả quá trình Bảo Bảo đều cười ngây ngô, nghĩ tới cảnh tượng An Tịnh quỳ dưới chân cô.

An Tịnh cũng cười suốt, cố gắng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có kết quả.

Ra khỏi cục dân chính, ánh nắng bên ngoài vô cùng tươi sáng.

“Vợ yêu, chúng ta có thể về nhà rồi. o(∩_∩)o “

Heo Con Say Giấc
Đại Hủy
dtv-ebook.com

Chương 30

Chương 31

Khi không có thịt thì cảm thấy cho dù là nhìn một chút cũng thỏa mãn, nhưng, đợi đến lúc thịt bày ngay trước mặt, lại chỉ có thể nhìn, hơn nữa cái sản phẩm đấy đã được dính mác là của mình. Không ngờ An Tịnh của chúng ta đã đột phá ra khỏi ranh giới này, mỗi ngày đều thấy thịt đi qua đi lại trước mặt mình, còn phải nghe tiếng lòng xúi đi ăn thịt, nhưng lại ăn không được, trong lòng kêu gào bức tức!

Nhưng bức tức cũng chẳng có ích gì, máu chốt vẫn là phải nghĩ biện pháp ăn khối thịt kia mới được.

Đang lúc An Tịnh nghĩ biện pháp để ăn thịt, nhà anh đã có thêm một vị khách.

"Anh An o($\geq v \leq$)o~~"

An Tịnh và Bảo Bảo vừa mới ra khỏi thang máy đã nghe thấy một tiếng "anh An" ngọt ngào như vậy, ngay sau đó là một bóng người nhào tới. An Tịnh vốn có thể tránh, nhưng nghe thấy giọng nói này cũng biết là người nào, nếu cứ tránh ra như vậy, không chừng lát nữa sẽ âm ỉ một trận. Vì thế, chính là tình cảnh, An công tử của chúng ta bị người ta bổ nhào vào lòng.

"Anh An, anh An, anh An~~" Người vừa tới cường ôm An Tịnh không ngừng lặp đi lặp lại.

"Anh An, có nhớ em không, Thanh Thanh nhớ anh muốn chết đây này, ôi cái người này ~~" nói xong, liền trực tiếp chu môi lên đưa đến gần.

Lần này An Tịnh cũng không thể không phản kháng, bên cạnh còn có Bảo Bảo nữa, nếu cứ để cô ta hôn như vậy... An Tịnh lập tức

đưa tay ra ngăn lại, đáng thương cho một mỹ nhân, mặt cứ như vậy bị biến hình.

"Làm sao em biết mà đến đây?" An Tịnh hỏi cô ta.

"Là mẹ An bảo em tới, cô nói anh nhớ em, vì vậy em liền lập tức chạy tới! Như thế nào, cảm động không, cảm động không?" Nói xong vẻ mặt tràn đầy mong đợi nhìn An Tịnh.

An Tịnh bắt đầu dĩ vuốt đầu, mẹ anh thật đúng là, cái này rõ ràng chính là muốn anh không sống yên ổn được mà. Nhưng cứ tới đây như vậy, cũng không thể đuổi người đi mà không có lí do. Nếu không mẹ anh sẽ không bỏ qua cho anh, đến lúc đó lại tự đến đây thì thật phiền toái!

"Được rồi được rồi, chúng ta vào nhà trước đã?"

Nói xong giúp cô ta xách hành lí, lúc đang chuẩn bị đi vào mới phát hiện Bảo Bảo vẫn đứng tại chỗ. "Bảo Bảo? Nhanh vào đi."

Bảo Bảo sững sờ ở một bên bây giờ mới tỉnh táo, cũng vội đi vào. An Tịnh ôm cô, thiếu chút nữa. . .

Thanh Thanh này, tên đầy đủ là Ninh Thanh. Thật ra cô và An Tịnh chỉ là thanh mai trúc mã trên danh nghĩa mà thôi. Lúc nhỏ Ninh Thanh vẫn nói muốn gả cho An Tịnh, còn bây giờ, khụ khụ...

Vừa vào cửa Ninh Thanh hưng phấn kêu to, lúc ở chỗ này lúc ở chỗ kia, kêu la không chút ngừng nghỉ. Mà An Tịnh cũng đi theo, thỉnh thoảng dùng thái độ cương chiều giải thích một số món đồ cho cô biết.

Mà Bảo Bảo ở bên cạnh cảm thấy không được bình thường, cả người có chút không thoải mái, cụ thể như thế nào thì cô không nói rõ được, chỉ là nhìn An Tịnh như vậy cảm thấy rất nhức mắt, cô gái kia đẹp hơn cô nhiều, thân hình đẹp hơn cô không biết bao nhiêu, xem ra tuổi vẫn còn nhỏ hơn cô. Tại sao anh luôn hung dữ với cô, còn với cô gái kia thì vui vẻ đến vậy. Nhìn dáng vẻ chân chó kia, bản

thân cô có phi ngựa đuổi theo cũng không kịp! Thay mặt cả nhà khinh bỉ anh ta!

Rất rõ ràng, cô bạn này đang ghen, là một hũ dấm, tuyệt đối hơn cả dưa chua trong món mì thịt bò của Khang sư phụ. Chẳng qua đáng về bây giờ của cô, rốt cuộc là từ đâu mà có.

Đang lúc Bảo Bảo ngồi ở đó buồn bực, hai người kia cũng xem gần xong rồi.

"Anh An, nơi này của anh thật đẹp, em thích lắm, lần này nhất định em phải ở thêm vài ngày! Có phải anh nhất định rất vui có đúng không?"

→ _ → Vui mừng? An Tịnh liếc Bảo Bảo một cái, vui mừng cái lông ấy, để cô nhóc này ở trong nhà chính là một quả bom hẹn giờ! Nhưng anh lại không thể nói rõ ra được, chỉ có thể cười cười cho qua, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Nhưng điều này vào trong mắt Bảo Bảo và Ninh Thanh lại không giống nhau. Ninh Thanh đã sớm biết anh sẽ không từ chối, nhìn cũng biết đây là đang ứng phó với cô, dù sao đạt được mục đích là được. Mà trong mắt Bảo Bảo, An Tịnh rất vui lòng cho Ninh Thanh ở lại đây, xem kìa, còn cười tươi như vậy nữa! Lần này trong lòng Bảo Bảo càng không thoải mái.

Thấy Bảo Bảo lén tức giận, trong lòng An Tịnh thầm kêu lên một tiếng thoải mái, cô đang ghen, cái này không phải chứng minh trong lòng Bảo Bảo cũng có anh hay sao. Vừa nghĩ như vậy, lần này An Tịnh cười rất sảng khoái.

Ninh Thanh thấy Bảo Bảo bị mình "coi thường", đây mới là mục đích mẹ An cho cô đến đây.

"Anh An, chị này là ai vậy?"

"À, lại quên giới thiệu cho em rồi, cô ấy là..."

"Cô ấy là nữ giúp việc có đúng không?" Không đợi An Tịnh nói xong Ninh Thanh đã ngay lập tức châm chọc.

An Tịnh ngồi bên cạnh Bảo Bảo, mà Ninh Thanh ngồi đối diện bọn họ . Là ai cũng biết quan hệ của anh và Bảo Bảo không tầm thường, đây rõ ràng là cố ý. Đột nhiên, An Tịnh cảm thấy ngang hông có thêm một cái tay, vuốt ve hông của anh, sau đó nhéo một cái! Hít mạnh ~~ nhóc con này xuống tay thật ác mà, nơi đó nhất định bầm tím một mảng!

"Không phải, cô ấy là chị dâu của em." An Tịnh vội vàng trả lời, nếu không không biết còn phải bị nhéo thêm bao nhiêu cái nữa.

Ninh Thanh lập tức tỏ ra vô cùng kinh ngạc: " Anh An, anh không cần gạt em. Cô ấy, làm sao anh có thể thích loại người này?"

Nghe vậy Bảo Bảo nổi giận, cái gì mà "loại người này", cô là loại người như thế nào! Vì vậy tay Bảo Bảo lại đưa lên. Hết cách rồi, cho tới bây giờ Bảo Bảo không cãi nhau hay giận đối với em gái, cho dù không thích cũng chỉ không để ý đến thôi.

An Tịnh lập tức giữ chặt cái tay kia, sau đó vội vàng nói: "Tại sao anh lại không thể, chính là anh thích kiểu này đấy!"

"Nhưng rõ ràng trước kia anh nói anh thích em mà!" Ninh Thanh rất kiên định nói.

"Nhìn thấy cô ấy lại khác rồi!"

An Tịnh sắp khóc tới nơi rồi, nếu tiếp tục như vậy, không chừng Bảo Bảo tức giận sẽ không để ý đến anh nữa. Mặc dù anh thích Bảo Bảo ghen vì anh, nhưng cũng không thể trong một lúc mà ăn quá nhiều, như vậy sẽ nôn mất!

"Thanh Nhi, đã muộn rồi, hôm nay em cũng rất mệt rồi có đúng không? Đi nghỉ ngơi đi ?"

"Được, anh đi cùng em?" Nói xong, còn mập mờ cười với An Tịnh.

An Tịnh: "(T_T)" cũng đừng chơi đùa anh như vậy được không...

"Được rồi được rồi, cũng chỉ là đùa thôi, 'chị dâu' vẫn còn ở đây. Chị dâu chớ để ý nha, khi còn bé chúng em thường như vậy, em thích nhất có người ngồi ở đầu giường chờ em ngủ đó."

Đừng giận? Điều này cũng quá phách lối có được không! Bảo Bảo không nói gì, trực tiếp trở về phòng mình. Lúc đi còn nghe thấy phía sau truyền đến câu bình luận tại sao cô lại thiếu nhiệt tình như vậy...

Thiếu nhiệt tình cái lông ấy! Choáng nha, nếu không phải là cô ta còn là một nữ sinh, còn nhỏ hơn cô, cô đã sớm xông lên, xông lên đó... Phiền chết đi được! Nhất là An Tịnh, cũng giống vậy, người khác nói cô như vậy mà anh cũng không tức giận! Đã vậy, cô không để ý đến anh nữa, không phải còn có một Thanh Thanh sao, anh có Thanh Thanh kia là đủ rồi!

Nghĩ vậy nên Bảo Bảo đi ngủ thật sớm. Đến khi An Tịnh trở lại, đã thấy Bảo Bảo trải chăn ngủ dưới sàn nhà. Nhóc con này, thật sự gây sự với anh. Lắc đầu một cái, nhẹ nhàng ôm cô lên giường.

Kẻ phiền toái này, rốt cuộc thì đến khi nào mới có thể biến mất.
(T_T)

Chương 32

Sáng sớm tỉnh lại Bảo Bảo vẫn còn mơ mơ màng màng, nhìn sang An Tịnh bên cạnh, vừa định gọi anh dậy, bên ngoài đã truyền đến một loạt tiếng gõ cửa.

“Anh An, anh An, nhanh lên một chút..., anh đã đồng ý hôm nay dẫn Thanh Thanh đi chơi mà!” Ngoài cửa Ninh Thanh cố ý la lớn.

Nghe được giọng nói này, Bảo Bảo hoàn toàn tỉnh giấc. >_< Rõ ràng hôm qua còn chuẩn bị tức giận một trận với An Tịnh, không ngờ bây giờ lại ngủ cùng anh! Thật may là không làm anh tỉnh giấc, bằng không không biết lại có chuyện gì xảy ra. Nhưng suy đi nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, tối hôm qua rõ ràng là cô ngủ trên đất mà!

Bị người ngoài cửa quấy phá như vậy, An Tịnh cũng không còn ý định ngủ thêm. Ôm Bảo Bảo cọ xát mấy cái bèn chuẩn bị rời giường. Nhưng vừa mới giương mắt đã thấy ánh mắt mê mang của Bảo Bảo.

“Tối hôm qua không phải em ngủ ở phía dưới à, sao giờ lại lên giường?”

Bảo Bảo tê cứng, không phải anh ôm cô lên ư? “Em làm sao biết được.”

“A, anh biết rồi, nhất định là nửa đêm hôm qua em len lén bò lên. Không bỏ được anh còn muốn đi ngủ dưới đất, nhóc con ăn ở hai lòng.” Dường như tâm tình An Tịnh rất tốt, cười híp mắt nói, sau đó lập tức rời giường.

“Thanh Thanh, chờ một chút, anh ra ngay đây.” Nhìn ra ngoài cửa đáp một tiếng, anh đứng dậy làm vệ sinh cá nhân.

Lưu lại Bảo Bảo vẫn còn ngồi trên giường buồn bực, chẳng lẽ tối qua là cô lén bò lên thật? Gào khóc, quả thực cô thật không có cốt khí! Tại sao có thể như vậy (T_T). Trong cơ thể Bảo Bảo, tâm hồn yếu ớt đang lung lay trước gió.

Đợi đến khi Bảo Bảo rời giường, An Tịnh và cô nữ sinh Thanh Thanh kia đã sớm ra khỏi cửa. Trong nhà chỉ còn lại một mình Bảo Bảo. Đang chuẩn bị ăn điểm tâm, cô lại thấy tờ giấy nhắn trên bàn. Cơ bản nói là hôm nay bọn họ ra ngoài chơi, có thể tối mới quay về, cô không cần lo lắng, đèn cũng không cần bật, hơn nữa, tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà.

Bảo Bảo đọc xong tờ giấy nhắn thì trong lòng càng buồn bực. Muốn ra ngoài chơi thì ra đi chơi đi, cần gì phải nói với cô, ai lo lắng cho anh ta chứ! Hừ, bọn họ không phải là ra ngoài chơi ư, cô cũng có thể đi tìm người khác. Bình thường đều không cho phép một mình cô đi chơi với đàn ông khác, vậy mà bây giờ anh lại ra sức dẫn người phụ nữ khác đi chơi. Hừ, tại sao còn bắt cô phải ngoan ngoãn ở nhà?!

Nghĩ tới đây Bảo Bảo bèn bắt đầu hành động. Nhưng vừa mở ra điện thoại di động ra, không ngờ lại không tìm được người nào có thể đi chơi. Dằn lòng, Bảo Bảo vẫn gọi điện thoại cho Lâm Hân.

Thật ra ban đầu Bảo Bảo không muốn đi quấy rầy Lâm Hân, dù sao cũng mới mang thai không lâu, nghe trên tivi nói là giai đoạn nguy hiểm. Nếu cùng cô ấy ra ngoài, chẳng phải Mặc Đăng Phi còn không cho cô một trận. Nhưng bây giờ cô thật sự không có biện pháp, dứt khoát bất chấp tất cả, trực tiếp chạy đến chỗ cô ấy.

Lâm Hân nghe tin Bảo Bảo tới chơi, thật sự mừng đến chết rồi, gần đây cô bị Mặc Đăng Phi quản nghiêm, cái gì TV cái gì máy vi tính đều là mây trôi, ngay cả điện thoại cũng đổi thành loại chỉ có thể gọi điện thoại gửi nhắn tin mà thôi, cũng không biết tìm được loại máy đời cũ này ở đâu.

Lúc Lâm Hân mở cửa cũng chỉ thấy được một mình Bảo Bảo, lúc đầu còn tưởng An Tịnh đi theo phía sau, không ngờ Bảo Bảo cứ

như vậy trực tiếp kéo cô vào nhà.

“Bảo Bảo, An Tịnh nhà cậu không đi cùng ư?” Nói xong, còn cố gắng vươn cổ nhìn ra bên ngoài.

Bảo Bảo liếc cô một cái: “Bây giờ đâu rảnh mà theo mình chứ.”

Lâm Hân nghe xong lời này, lập tức nhạy cảm nắm được vị chua chát trong đó. Cô lập tức chấn phần. “Bảo Bảo, lời này của cậu là có ý gì?”

“Không có ý gì.” Bảo Bảo cầm lấy gối ôm bên cạnh, dùng sức dầy vò.

Lâm Hân vừa nhìn động tác này cũng biết nhất định là Bảo Bảo đã xảy ra chuyện gì không vui rồi. Còn nhớ rõ lần trước cô ấy như vậy là khi An Tịnh ra nước ngoài. Lâm Hân không khỏi cảm khái một tiếng, vậy lần này là vì cái gì chứ ?

“Bảo Bảo, chúng ta không phải chị em tốt ư, có chuyện gì không thể nói với chị đây.”

“Thật ra cũng không có gì, chính là An Tịnh...”

Lâm Hân vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên. Có chuyện, có JQ (gian tình)! “Bảo Bảo, cậu nói mau đi, nói, có phải An Tịnh làm chuyện gì có lỗi với cậu không?”

Nghe Lâm Hân nói như vậy, Bảo Bảo lập tức ngẩng đầu lên. Trên mặt viết bốn chữ to - “làm sao cậu biết!”

Lâm Hân lập tức kích động, là thật sao, là thật sao? An Tịnh cũng dám ngoại tình? Chẳng phải anh ta luôn mong muốn kết hôn với Bảo Bảo ư, còn chờ nhiều năm như vậy, sao trước kia lại không nghe nói qua.

“Bảo Bảo, nói mau nói mau, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Nhìn Lâm Hân kích động như vậy, nét mặt nóng vội đến thế, Bảo Bảo lập tức nói chuyện hai ngày nay xảy ra.

Chuyện này con liên quan đến mẹ An. Chẳng nhẽ là mẹ anh ta không thích Bảo Bảo, cho nên đặc biệt tìm một người đến gây ồn ào? Nhưng cũng không đúng, nếu như vậy, làm sao An Tịnh có thể nghe lời chứ. Còn nữa, Ninh Thanh đó là ai? Được rồi, với bộ óc bây giờ của cô Lâm cũng không đủ dùng... Nhưng khi nhìn đến ánh mắt mong đợi của Bảo Bảo, Lâm Hân rơi lệ... (T_T)

“Bảo Bảo, thật ra thì... cậu phải biết, người mang thai không thể dùng vào việc chiếm nhiều đầu óc, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé. Nếu bây giờ dùng quá mức, tương lai đứa trẻ không thông minh thì làm sao.”

Được rồi, thật ra thì chính cô cũng không hiểu, không phải đã nói vật hợp theo loài ư. So sánh với Bảo Bảo, thật ra chỉ số thông minh của Lâm Hân đúng là chỉ cao hơn một chút.

Lẽ ra lời như thế không có mấy người sẽ tin, nhưng Bảo Bảo tin. Cô vội vã bảo Lâm Hân không cần suy nghĩ nữa, cô rất quan tâm đến sinh linh trong bụng Lâm Hân. Tương lai cô vẫn là mẹ nuôi của đứa bé, nếu tương lai nói không thông minh, chẳng phải nó sẽ trách cô ư.

Nhưng nhìn nét mặt thất vọng của Bảo Bảo, Lâm Hân lại lập tức nói: “Nếu không chờ Mặc Mặc về, mình hỏi anh ấy một chút?”

Nghe Lâm Hân vừa nói như thế, Bảo Bảo lập tức sống lại. Mặc Đăng Phi thông minh như vậy, nhất định biết tại sao An Tịnh lại thay đổi kỳ lạ như thế. Trước kia anh không bao giờ để ý đến người phụ nữ khác. Nhưng mà, bây giờ cô lại muốn làm thế nào?

“Hân Hân, vậy bây giờ mình phải làm gì?”

Lâm Hân đảo tròn mắt, nói với Bảo Bảo: “Cậu cũng không cần để tâm đến thế chứ, chẳng phải cô ta chê cậu không đủ nhiệt tình ư, cậu cứ nhiệt tình cho cô ta nhìn. Về phần An Tịnh... Hừ hừ ~~”

Nói xong, hai người xúm lại rỉ tai nhau một phen.

Về phía An Tịnh, chuyện mình tự làm thì bản thân phải tự phụ trách, đúng không?

Chương 33

An Tịnh cảm thấy gần đây Bảo Bảo có gì đó không bình thường, rất không bình thường. Từ lần anh và Ninh Thanh ra ngoài chơi, thái độ của Bảo Bảo đối với bọn họ hoàn toàn xoay ngược. Bây giờ, Bảo Bảo quả thực là nhiệt tình quá đáng, thậm chí khiến An Tịnh cảm thấy đó không phải chỉ là nhiệt tình, chính là chân chó!

Thấy Bảo Bảo một bên lần lượt đưa trà nước, An Tịnh đột nhiên cảm thấy trong lòng bốc hỏa. Cô đúng là coi mình trở thành người giúp việc rồi hả? Ninh Thanh muốn cô làm gì thì cô làm cái đó, còn biểu hiện chân chó như vậy. Anh không biết tại sao cô lại làm vậy. Rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì?

Đừng xem bây giờ Bảo Bảo nhiệt tình, ngay cả khi hai người Bảo Bảo và An Tịnh đi chung với nhau, Bảo Bảo nhìn cũng không nhìn An Tịnh một cái, quả thật coi An Tịnh trở thành không khí. (Tác giả: thật ra tôi đây cảm thấy dùng từ “khinh thường hóa” thì tốt hơn, chính là quá đau đớn mới không dùng. →_→.)

An Tịnh vừa nghĩ tới mấy chuyện gần đây, hận không thể quay đầu lại từ đầu. Bây giờ lúc đi ngủ Bảo Bảo hoàn toàn cảnh giác, anh muốn lén bế cô về giường đều không làm được. Mỗi lần định ôm cô, đều bị mắt lạnh của cô đánh trở về.

Ban đầu Ninh Thanh cũng rất nghi ngờ, sao thái độ lại đột nhiên trở nên như vậy. Nhưng không được tự nhiên cũng chỉ là chuyện vài ngày, sau đó cũng không rối rắm nữa. Dù sao cô ta chỉ cần yên tâm thoải mái hưởng thụ là được, những thứ khác, chẳng phải là có anh An ư. Cũng chính vì nguyên nhân này, càng lúc càng dây dưa An Tịnh thêm chặt.

Cái này, hiện tại lại bắt đầu.

“Anh An, hôm qua anh dẫn em đi nhà hàng Hàn Quốc kia chẳng ngon tẹo nào, chúng ta đi ăn đồ Nhật đi, được không” Ninh Thanh nũng nịu kéo lấy tay An Tịnh.

An Tịnh liếc sang Bảo Bảo một cái, lại còn đứng đó cười híp mắt!
“Được, ngày mai anh tự mình làm cho anh ăn, được không?”

Bảo Bảo đứng một bên nghe nói như thế, trong lòng đã sớm đánh An Tịnh một trận thừa sống thiếu chết, đến ngay cả ba mẹ cũng không nhận ra. Nhưng nhớ tới lời Mặc Mặc nói với cô, Bảo Bảo lại cố gắng ép mình bình tĩnh lại. Thế giới tươi đẹp như thế, sao cô có thể nóng nảy được, như vậy là không tốt, không tốt ~~

Lúc này dĩ nhiên là ngư ông đắc lợi rồi. Ninh Thanh đã sớm vui đến không tìm được đông tây nam bắc. Đây là đãi ngộ ngay cả mẹ An cũng chưa chắc đã được hưởng, nhất định sẽ hâm mộ cô chết mất.

Nhìn hai người chuẩn bị ra ngoài ăn đồ ăn Nhật, Bảo Bảo như bong bóng xì hơi. Mới vừa rồi còn đứng thẳng tắp, giờ đã sớm chán chường ngã ngòai trên ghế salon. Đều do Mặc Đăng Phi, nghĩ cái chủ ý rách nát gì đó, khiến cô như tiểu thiếp đoạt tướng công của vợ cả vậy (Tác giả: Bảo Bảo, cô đúng là...). Ngày ngày diễn kịch, rõ ràng lời thoại rất ít, nhưng cứ tiếp tục nhiều ngày như vậy. Suy nghĩ một chút, Bảo Bảo lại lấy điện thoại di động ra.

“Họ Mặc, anh giấu Bảo Bảo nhà tôi đi đâu!” An Tịnh như gió vọt vào phòng làm việc của Mặc Đăng Phi, bắt lấy cổ áo anh, tức giận nói.

Trong mắt Mặc Đăng Phi lóe lên một tia tính toán, nhưng An Tịnh vốn giận dữ làm sao thấy được. “Bảo Bảo nhà cậu không thấy? Vậy cậu tới tìm anh làm gì? Còn không mau đi tìm?!” Mặc Đăng Phi giả bộ nóng lòng nói.

Lúc này mà An Tịnh tin tưởng Mặc Đăng Phi vậy anh chính là kẻ ngu! Chuyện như vậy tuyệt đối có liên quan tới anh ta, đoán chừng

ngay cả biểu hiện kỳ lạ của Bảo Bảo mấy ngày nay cũng không thoát khỏi liên quan.

Ánh mắt An Tịnh càng thêm tàn bạo. “Mặc Đăng Phi, có vài chuyện anh không thể nhúng tay vào.”

Mặc Đăng Phi bày tỏ rất vô tội: “Anh thật sự không biết cô ấy ở đâu.”

“Hừ~, tôi phi. Với trí thông minh của Bảo Bảo, tuyệt đối không nghĩ ra chuyện như vậy, cũng chỉ có Lâm Hân có thể thương lượng với cô, hưng Lâm Hân cũng chẳng thông minh hơn Bảo Bảo được bao nhiêu đâu!”

“Quả thật là vậy~” Mặc Đăng Phi rất tán đồng gật đầu một cái.

An Tịnh càng kéo chặt quần áo hơn. “Rốt cuộc anh có nói hay không!”

“Được rồi, hai đấng mày râu lôi lôi kéo kéo thế này, cậu cũng không sợ người khác hiểu lầm à.” Mặc Đăng Phi dùng sức giật lại áo mình từ tay An Tịnh ra.

“Được rồi, anh thừa nhận, chuyện này là anh bày kế. Nhưng bây giờ Bảo Bảo đang ở đâu, anh thực sự không biết. Nếu anh là cậu, bây giờ đã sớm chạy đi tìm người, nào có tâm tình chạy tới chất vấn kẻ cái gì cũng không biết như anh chứ.”

Có vẻ như Mặc Đăng Phi biết chuyện gì đó, rất nhiều chuyện chỉ có cái gì không biết mới dễ làm.

An Tịnh cố gắng kiềm chế nổi kích động muốn đánh Mặc Đăng Phi một trận, sau đó lập tức xông ra ngoài. Anh ta nói rất đúng, bây giờ tìm người mới là quan trọng nhất! Về phần món nợ này, anh nhớ kỹ.

Một lần An Tịnh về nhà tìm Bảo Bảo, kết quả người không tìm được trái lại lại thấy một tờ giấy.

★★★★★★★★★★★★

An Tịnh :

Xem gần đây anh không chào đón em. Mẹ nói: “Nếu người khác không muốn gặp con thì chính là con bị coi thường.” Em cảm thấy mẹ Bảo nói rất đúng, em mới không phải loại người thích bị coi thường đâu! Vì vậy em đi đây. Dù sao em đi rồi, anh nhất định sẽ vui vẻ, phải không. Cuối cùng anh cũng có thể bay nhảy với em gái Thanh Thanh rồi. Bây giờ không có em lượn qua lượn lại trước mắt nữa. Dù sao nhà này cũng là của hai người các người, muốn thế nào thì như thế đó đi. Không cần cảm kích em làm gì.

Mẹ nói: “Nếu người ta không chào đón con thì hãy tìm một người chào đón con.” Em cảm thấy bây giờ cần phải đi tìm người chào đón em. Em bị anh bắt nạt như vậy, lúc đầu anh còn nói sau khi kết hôn em có thể bắt nạt anh, nhưng bây giờ chút xíu cũng không chịu thực hiện. Nhà là em lau, bát là em rửa, là anh hay em bị người áp bức? Chủ tịch Mao đã nói: “Nơi nào có áp bức, nơi đó có đấu tranh.” Lời nói của Chủ tịch Mao chính là chân lý, chân lý thì phải thực tế hóa, vì vậy em thực hiện rồi.

Tóm lại chính là em muốn đi. Theo lời của anh chính là chuẩn bị hồng hạnh xuất tường. Nghĩ lại vẫn thấy kích thích. Anh cũng không cần tìm em (đoán chừng chắc là anh không tìm em đâu), em sẽ cố gắng để anh không tìm được. Nếu như có một ngày Chúa ban cho cơ hội em xuất hiện trước mặt anh, nhất định chính là lúc em đã có bánh bao và bánh bao con. Em chúc phúc cho anh và ninh Thanh, anh cũng phải chúc phúc cho em chứ nhỉ. (^__^)

Ký tên: Chu Bảo Bảo

Lúc An Tịnh thấy cái này, đầu óc trống rỗng. Tay không tự giác được buông lỏng, tờ giấy kia cứ như vậy nhẹ nhàng xuống. Ninh Thanh đứng một bên lập tức cảm thấy không đúng, sau khi xem xong nhất thời mồ hôi lạnh cả người. Không nghĩ đến Bảo Bảo lại có tư tưởng đấu tranh như vậy! Nhìn lại An Tịnh, lần này là hình như gây ra chuyện lớn rồi.

Suy nghĩ một chút, Ninh Thanh nhân lúc An Tịnh đứng ở chỗ đó lập tức chạy về phòng. Làm gì? Nói nhảm, đương nhiên là dọn dẹp hành lý chạy trốn chứ sao! Cô mới là đầu sỏ gây nên chuyện này đó!

Ngây người hồi lâu, sau khi lấy lại tinh thần, An Tịnh lập tức bứt bách mình tỉnh táo lại, tiếp đó thì có một màn kia.

Nhưng bây giờ, vấn đề quan trọng nhất là Bảo Bảo đang ở nơi nào.

Chương 34

Rốt cuộc cô phải đi đâu đây? Bảo Bảo vừa ra khỏi cửa đã gắng sức hỏi vấn đề này.

Tìm bạn? Cô biết Lâm Hân là lựa chọn đầu tiên, nhưng bây giờ không thể tìm cô ấy được.

Tìm ba mẹ? Thôi đi, tuyệt đối mẹ Bảo sẽ bán cô trước tiên.

Tìm bạn học? Cao trung có Lâm Hân, đại học lại không biết mấy người. Cho dù có, khả năng cũng không thể tìm mấy vị học trưởng kia được.

Đúng vậy! Chính là tìm bạn học! Bảo Bảo đột nhiên nghĩ tới bạn học Tiểu Bối bị cô bỏ quên đã lâu.

Không sai, chính là Tiểu Bối. Tên thật là Chân Bối. Đó là một trong những cậu bạn có mối quan hệ không tệ lúc Bảo Bảo còn ở nông thôn, bởi vì lúc sắp sinh cậu, mẹ cậu đang ở trên bãi biển nhặt vỏ ốc, sau đó sinh cậu còn phải chịu giày vò rất lâu. Vì vậy có cái tên này...

Nghĩ là làm, Bảo Bảo lập tức chạy tới bên xe.

Dọc theo đường đi, Bảo Bảo không ngừng nhớ lại quãng thời gian của mình khi còn bé, thời điểm đó cô hoàn toàn trấn áp người khác. Nhưng kể từ khi gặp An Tịnh, cô lại trở thành người bị bắt nạt. Lần này trở về, cô nhất định phải tìm lại được chính mình! Suy nghĩ một chút lại buồn bực, ban đầu cô sống bao nhiêu vui vẻ bao nhiêu thoải mái, bây giờ lại thế này đây...

Trong lúc bất chợt Bảo Bảo lại cẩn thận nhớ lại mấy đứa bé cùng nhau lớn lên, từng cùng nhau đào giun rồi lén thả vào chum nước

nhà người ta.

Đường về quê không xa, ngồi xe bốn giờ đã đến nơi. Lần này Bảo Bảo lại buồn ngủ rồi, nhưng khác biệt ở chỗ lần này không có ai cho cô dựa vai.

Chậc! Bảo Bảo dùng sức quơ quơ đầu, tại sao lại nghĩ đến An Tịnh. Mới ra ngoài bao lâu, không ngờ lại nhớ nhiều lần đến vậy, cô quả thực không có tiền đồ! Bảo Bảo dùng tay dấm dấm đầu, không được nhớ anh, không được nhớ anh, anh không muốn gặp cô còn gì, Chu Bảo Bảo, cô có thể có cốt khí chút hay không!

Mà toàn bộ người xung quanh dùng ánh mắt quái dị nhìn Bảo Bảo, cô bé này có phải bị bệnh hay không, sao cứ dấm vào đầu mình như vậy. Nhìn sức lực, đoán chừng còn không nhẹ, nếu cứ dấm nữa, không có bệnh cũng thành bệnh.

Sau khi Bảo Bảo đập đầu mình mười mấy lần, cuối cùng cũng có người nhảy ra chặn lại. "Ôi, đầu cô sao vậy? Có phải bị gì không, cô như vậy không chết cũng bị thương."

Bảo Bảo sửng sốt một chút, kỳ quái nhìn bác trai kia, lúc nào thì cô muốn chết chứ. "Bác à, cháu không có..."

Bảo Bảo lời còn chưa nói hết, bác trai kia đã lập tức nói:

"Cho nên ngay lập tức tôi đề cử cho cô sản phẩm thuốc ngủ này, không đau khổ, không tác dụng phụ, quan trọng nhất là chất lượng cao giá thành thấp, một chai chỉ chín tệ, đúng, cô không có nghe lầm, một chai chỉ cần chín tệ! Đi ngang qua ngàn vạn lần không được bỏ qua! Đây là giá cả đồ máu cở nào! Đây là giá hỷ lâu đó! Chỉ cần một viên, cam đoan cô sẽ ngủ một giấc thật dài, mưa rơi không tỉnh, mưa đá tới cũng không thức! Chỉ cần hai viên, bảo đảm cô ngủ thẳng đến thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn, vĩnh viễn không phiền não! Như thế nào, động lòng sao? Nếu còn không hành động, hôm nay chúng tôi còn có ưu đãi được biệt. Thuốc tốt như vậy lại được mua một tặng một. Trời ạ, tôi thực sự động lòng rồi!"

Nhìn bác trai một bên nước miếng bay tứ tung chào hàng, Bảo Bảo hiện đầy vạch đen, đồng thời lại không lịch sự thờ dài nghỉ, vị bác trai này có tài ăn nói tốt thật, người khác là nước bọt, ông trực tiếp dùng nước miếng, nước miếng thật nhiều.

Nhưng cũng là nhờ bác trai này, dọc đường Bảo Bảo đều không nhàm chán. Vì sao ? Nghe bài diễn ca này, đừng nói trên TV cũng cần liều mạng. Nếu như Bảo Bảo nói mấy lời này với bác trai, đoán chừng ông sẽ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó nắm lấy tay Bảo Bảo, lệ nóng doanh tròng cảm thán, cuối cùng cũng gặp được tri kỷ rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Bảo Bảo cảm thấy mới đó đã đến. Nhớ ngày hôm đó, Bảo Bảo cảm thấy mình ngồi trên xe mà tưởng như kéo dài cả một thế kỉ, bây giờ thì tốt rồi, thời gian chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt.

Nhà cũ của Bảo Bảo rất gần bờ biển, ngồi xe nửa giờ nữa là đến, một nửa số người trong thôn đều dựa vào việc đánh cá mà sống. Mà nửa còn lại kiếm sống bằng nghề làm vườn, bởi vì nơi đây hầu như không chia bốn mùa. Bởi vì chỗ này cách xa thành thị, ô nhiễm không khí không bay tới được đây, dù sao địa phương này vẫn còn trong lành. Dân phong còn chất phác, nếu không sao có thể sinh ra một Bảo Bảo có đầu óc trẻ con như vậy.

Xe vừa đến nơi Bảo Bảo đã trực tiếp đi xuống, vươn vươn cái lưng mỏi, ngồi xe thật quá mệt người. Nhìn một chút, cô lại phải cuốc bộ thêm một đoạn nữa. (T_T)

Những nơi giống chỗ này, chắc chắn xe không thể đưa đến cửa nhà, thường đều phải đi thêm một đoạn đường nữa.

Có thể nói Bảo Bảo đi mà tinh thần sáng láng, mặc dù bây giờ tạo hình của cô thật sự không đẹp mắt cho lắm.

Tay trái một con gà, tay phải một con vịt. A, không đúng, là tay trái một bao tay phải một bao, trên cổ còn treo một bao, sau lưng còn

mang một bao. Nói tóm lại, tạo hình rất dọa người. Nhưng Bảo Bảo không thèm để ý, dù sao cũng không thấy được mặt...

Đang lúc Bảo Bảo không biết mình đi được bao xa rồi, bên cạnh đột nhiên chạy qua một chiếc xe. Bởi vì không né kịp, Bảo Bảo bị trật chân một cái, ngã chổng vó.

Bọc của cô, cô khó khăn lắm mới mang được nó lên lưng~

Bảo Bảo ngồi trên đường, có tham vọng muốn biến trở lại người không chịu thua thiệt trước kia, bây giờ lại có người tự nguyện đưa tới cửa. Bảo Bảo quyết tâm lần này kiên quyết không thỏa hiệp!

Bảo Bảo vươn người bò từ dưới đất lên, đang chuẩn bị gõ cửa xe, kết quả cửa xe lại tự động mở ra. Từ trong đi ra một người đàn ông, là một người đàn ông vừa lịch sự lại trông có vẻ đẹp trai.

Thật ra thì đó là bởi vì Bảo Bảo đã thấy An Tịnh và Mặc Đằng Phi nhiều quá rồi, cho nên thẩm mỹ quan vận vẹo nghiêm trọng, ít nhất cũng gấp mười lần trước kia, cho nên trong mắt Bảo Bảo, có vẻ đẹp trai đã coi là rất tốt.

Người đàn ông kia vừa xuống xe đã không ngừng khom lưng nói lời xin lỗi với Bảo Bảo: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, không phải tôi cố ý, cô có sao không, có bị thương không? Bằng không chúng ta đi bệnh viện xem một chút, nếu có nội thương thì thật không tốt.” Người biểu hiện của người đàn ông kia rất nóng nảy, còn lôi kéo Bảo Bảo xoay vài vòng.

Bảo Bảo vốn đầy một bụng tức, lần này đều biến mất hết rồi, coi như còn cũng không tiện phát tác, đúng không?

Bảo Bảo bèn vội vàng lắc đầu khoát tay nói: “Không sao không sao, tôi không có chuyện gì đâu. Chính là vừa rồi anh làm hỏng đồ của tôi.” Bảo Bảo vẫn hơi buồn bã, đồ của cô.

Người đàn ông nhìn theo tầm mắt của cô, lập tức sợ hết hồn, nhiều đồ như vậy, thật sự trước mắt anh là cô gái nhỏ nhắn thoát nhìn như

nữ sinh này? Dụi dụi con mắt, ưm, những thứ đó vẫn còn ở trước mắt... Thì ra là thật. Người đàn ông không khỏi sinh ra cảm giác kính nể, thật là nhìn người không thể xem vẻ bề ngoài.

Nhìn đồng hồ, Bảo Bảo cũng không rảnh rồi đến nỗi hao phí thời gian với anh nữa, ở lâu thêm tí nữa là trời tối mất rồi.

Bảo Bảo chạy lại nhặt lên từng món đồ, sau đó giắt lên trên người. Cô bắt đầu bước từng bước dáng chim cánh cụt, lệch trái lệch phải, đong đưa trên đường.

Còn chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy âm thanh của người đàn ông từ phía sau: “Cô định đi đâu? Tôi đưa cô đi có được không? Coi như là nhận lỗi với cô.”

Anh mắt Bảo Bảo sáng lên, hô to một tiếng bèn chạy tới trước mặt người đàn ông kia. “Tôi muốn đi Chu thôn.”

Sau khi thấy động tác của Bảo Bảo, người đàn ông không khỏi hi một tiếng bật cười. “Vừa khéo, tôi thuận đường, lên đây đi.”

“Vạn tuế!” Bảo Bảo không chút do dự lên xe.

Chu thôn? Không sai, thôn này gọi là Chu thôn, trong thôn, hầu như một nửa trong đó đều họ Chu, vì vậy mới có cái tên này.

Chương 35

“Anh cũng đi Chu thôn ư?” Bảo Bảo cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, chính là không nghĩ ra.

“Ừ, tôi lớn lên ở nơi đó .”

“Ồ, giống tôi!” Bảo Bảo kinh ngạc trả lời, cô đã nói nhìn quen mắt rồi mà. Quả nhiên, trí nhớ của cô thật là tốt. Bảo Bảo không khỏi phiêu phiêu nghĩ.

Thật ra người đàn ông này cũng cảm thấy Bảo Bảo trông rất quen mắt. “Tôi họ Chân, tên Bối, cô tên gì ?”

“Chân Bối, thực xui xẻo, ha ha ha, tên cái người này là gì vậy chứ?”

Bạn học Chân Bối bày tỏ rất đắc dĩ, nhưng hết cách rồi, anh đã quen.

Chờ bạn học Chân Bối chuẩn bị nói tiếp, đột nhiên bị Bảo Bảo giữ chặt. Ngẩng đầu lên, Chân Bối vốn đang cảm thấy kỳ lạ, cảm của anh đã bị Bảo Bảo nắm lấy.

“Chắc chắc, quả thật là trai lớn 18 có khác, mới qua mấy năm, không ngờ đến tới cũng không nhận ra.” Nói xong, Bảo Bảo còn nắm lấy cằm anh lắc qua lắc lại. (Chiêu này là Bảo Bảo học được trên tivi, cảnh ác bá đùa giỡn phụ nhân đảng hoàng.)

Chân Bối nghi ngờ, nghe được lời này, có vẻ như cô biết anh, nhưng rốt cuộc cô là ai?

“Cô...”

“Tiểu Bối, nhanh như vậy đã quên tới rồi à? Bảo Bảo đây.”

Bảo Bảo? Chu Bảo Bảo! Không ngờ lại là cô! Trong đầu Bảo Bảo bắt đầu nhớ lại những chuyện cũ từ nhỏ đến lớn, nghĩ mà kinh ngạc, như một thước phim quay chậm vậy.

Còn nhớ rõ một năm kia. Mùa hè, đột nhiên Bảo Bảo ước được ăn nho nhà người ta. Những quả nho chỉ chít mọc thành chùm treo đầu cành, bởi vì chưa chín hẳn, quả nào cũng nho nhỏ, màu lục bích. Phải biết khắp vùng này chỉ trồng một gốc nho, nhà họ coi như bảo bối.

Ban đầu anh thà chết không theo, nhưng về sau thực sự không nhịn được lời khẩn cầu của Bảo Bảo, thôi thì chiều cô đi.

Cho dù anh không đi, Bảo Bảo cũng sẽ tìm người khác, đến lúc đó còn bị Bảo Bảo «tưởng nhớ», như vậy còn không bằng mình đi theo.

Sau này từng chùm nho lần lượt biến mất, một ngày nào đó bị người lớn phát hiện ra bị mất nhiều nho như vậy. Kết quả, không ngờ Bảo Bảo lại đổ toàn bộ chuyện này lên đầu anh! Phải biết rằng cũng bởi vì chuyện này, anh bị khấu trừ mấy tháng tiền tiêu vặt. Còn phải ăn roi trúc... Những chuyện như thế, quả thật là đếm không xuể, rõ ràng đều là Bảo Bảo làm, nhưng sau đó lại biến thành anh mới là đầu sỏ gây nên! (T_T)

Nhớ lúc Bảo Bảo rời đi, anh vừa vui mừng lại vừa khổ sở mất mát. Nhiều năm không gặp như vậy, không ngờ anh cũng không nhận ra cô. Nghĩ tới đây, trong lòng lại đắng chát. Bây giờ trong lòng Chân Bối thật sự là trăm mối ngổn ngang.

“Bảo Bảo, sao cậu lại trở lại?”

Nghe được Chân Bối hỏi như vậy, Bảo Bảo sửng sốt một chút.

“Cứ nghĩ cậu sẽ không trở về nữa...”

“Ách, nha... .”

Trầm mặc một hồi, Bảo Bảo cảm thấy bầu không khí có vẻ khác thường. "Tiểu Bối, cậu có biết vì sao tớ trở về không?"

Chân Bối thấy kỳ lạ, sao anh biết được chứ.

"Tớ về là muốn nương tựa cậu!" Bảo Bảo ôm lấy tay Chân Bối, nước mắt lưng tròng nói.

Một cái ôm, khiến từ đầu đến chân Chân Bối run lên. "Phì, tìm tớ để nương tựa?"

"Đúng vậy, tớ xích mích với người nhà, vì vậy mới chạy ra ngoài. Bây giờ không thể về, cho nên tớ chỉ biết đến tìm cậu, cậu sẽ thu lưu mình, đúng không." Bảo Bảo dùng ánh mắt mong đợi nhìn Chân Bối.

Cô và An Tịnh không phải đã kết hôn ư, đây cũng là coi như người nhà đi, nói như vậy cũng không sai. Bảo Bảo thật sự không muốn người khác biết An Tịnh .

Chân Bối bị ánh mắt này của Bảo Bảo nhấm vào, cũng bắt đầu không tự chủ được mà đỏ mặt. "Dĩ nhiên, sao tớ có thể không chấp nhận cậu được..." Những lời phía sau rất nhỏ, nhưng Bảo Bảo vẫn nghe được. Nói giỡn, thời khắc then chốt thế này sao cô có thể phân tâm được chứ.

"A a a, tớ biết ngay Tiểu Bối là tốt nhất, yêu cậu chết mất! o(≥v≤)o~~" Bảo Bảo hận không thể nhào tới hôn anh một cái.

Lần này, mặt Chân Bối lại càng đỏ. Cô nói, yêu anh đấy...

Ngồi xe, bọn họ rất nhanh đã đến đích – Chu Thôn.

Vừa xuống xe Bảo Bảo đã gào khóc hồi lâu, vẫn là Chân Bối che lấy miệng cô, kéo cô trở về. Còn phải không ngừng nói xin lỗi với người khác. Chân Bối không lịch sự cảm thán, loại cảm giác lúng túng này nhiều năm rồi chưa xuất hiện qua.

Bởi vì lúc rời đi, nhà cũ của Bảo Bảo đã cho người khác mượn rồi, nên bây giờ Bảo Bảo không thể nào về nhà, dù sao cô cũng không thể chạy tới trước nhà người ta đòi lại. Hơn nữa cô cũng không dám đi, nếu chuyện này đến tai ba mẹ Bảo, cô khẳng định không chịu nổi.

Cho nên, Bảo Bảo ở tại nhà Chân Bối.

An Tịnh không biết mình rốt cuộc đã tìm bao lâu, biết Bảo Bảo đi, An Tịnh đã sớm không hình dung được trong lòng là cảm xúc thế nào rồi. Bắt đầu là tức giận, càng về sau là lo lắng, rồi đến bây giờ là uất ức. An Tịnh cảm thụ, thấu hiểu được cảm giác lẫn lộn kia. Trước đây nghe người ta nói đến anh chẳng thèm ngó tới, nhưng chờ đến khi tự mình cảm thụ, anh mới biết, lòng lại đau đến mức này.

Anh hối hận, thực sự hối hận. Nếu như có một lần nữa, anh tuyệt đối sẽ không cho phép mẹ An thử dò xét, tuyệt đối sẽ không để mẹ An thò một chân vào, tuyệt đối sẽ không để Ninh Thanh tới nhà bọn họ, tuyệt đối sẽ không hồ đồ dung túng phối hợp với Ninh Thanh. Cho dù mẹ An có tức đến thế nào, cho dù Ninh Thanh có giận đến đâu, ít nhất Bảo Bảo vẫn còn đây. Dù phải coi chừng che chở vất vả đến đâu, cũng tốt hơn bây giờ, không tìm thấy người.

Nhìn ngôi nhà trống rỗng, An Tịnh không khỏi cười khổ một tiếng, đây cũng không phải là nhà.

Lần này Bảo Bảo đi rất hoàn toàn, tất cả quần áo, tất cả hình ảnh, tất cả mọi thứ, tất cả tất cả, không ngờ lại tàn nhẫn đến nỗi ngay cả một chút tưởng niệm cũng không lưu lại cho anh. Cho tới nay, anh có thể hy vọng Bảo Bảo có thể tận miệng nói với anh, nói anh không được đến gần Ninh Thanh, Nhưng cô tình nguyện mình tức giận, chạy trốn, cũng không chịu nói một câu như vậy với anh. Đúng là không thể không kể đến công lao của Mặc Đăng Phi, nhưng nếu Bảo Bảo không muốn, chuyện này sao có thể thành công! Chẳng lẽ, thật sự là anh đã sai lầm rồi sao?

An Tịnh tìm tất cả trạm xe, nhà ga, sân bay, không có người gặp qua Bảo Bảo. Tất cả người thân, bạn bè, anh đều đã liên lạc qua, nhưng

cũng không ai biết Bảo Bảo ở đâu.

Thật ra thì không tìm được Bảo Bảo ở trạm xe là do vận khí của An Tịnh không tốt. Lúc lên xe Bảo Bảo xách theo một đồng đồ lớn, đầu đã sớm bị bị kín, vốn không thể xem được mặt. Hơn nữa, mỗi ngày lượng người ra vào không phải là ít, ai nhớ được nhiều như vậy. Cho dù nhớ, không thấy rõ mặt cũng không dám xác định.

Hơn nữa cũng là An Tịnh nghĩ nhất định là Bảo Bảo sẽ trốn rất xa, những địa phương tương đối gần đều trực tiếp cho "pass" hết. Về phần người thân, Bảo Bảo liên lạc mới là lạ. Bạn bè, tư liệu An Tịnh cũng chỉ có từ sơ trung, mà ba mẹ Bảo, mặc dù còn nhớ rõ một số người, trong đó có Chân Bối, nhưng đối tượng tốt như vậy vẫn không nên nói với con rể, nếu không đến lúc đó con rể vụt một cái chạy mất thì làm thế nào! Vì vậy, cứ như thế, An Tịnh hoàn toàn "bí thống".

Chương 36

Bảo Bảo cảm thấy mình cần phải quyết tâm niêm phong quá khứ với An Tịnh, nhét chúng vào kén ứ, muốn như vậy, trước tiên phải vứt bỏ An Tịnh. Nếu đã quyết định vứt bỏ, dĩ nhiên không thể như vậy được. Được rồi, cô thừa nhận, nguyên nhân chủ yếu chính là chỉ cần cô vừa nghĩ đến An Tịnh thì lại xuất hiện bộ mặt của Ninh Thanh, Sau đó toàn thân liền không thoải mái.

Vì vậy, nhớ An Tịnh = An Tịnh + Ninh Thanh = Bảo Bảo không thoải mái. Nói cách khác, nhớ An Tịnh = Bảo Bảo không thoải mái.

Cho nên, vì mình có thể chơi vui vẻ, Bảo Bảo quyết định, vô cùng vui sướng ném anh sang một bên. Hừ, ai bảo trước kia anh đi ba năm mà không thềm liên lạc với cô. Bây giờ, điều cô làm là đúng, phải không?

Thật ra thì ở một phương diện khác, An Tịnh vẫn có chút độc tài. Anh thực sự là toàn tâm toàn ý suy tính về Bảo Bảo, nhưng khuyết điểm cũng là anh coi thường suy nghĩ của cô. Anh hiểu Bảo Bảo, chỉ ít là lúc ở trước mặt anh. Tự cho là hiểu, thực ra là tự tin quá mức. Mà Bảo Bảo bây giờ, hoàn toàn khác với bộ mặt trước mặt anh.

Nháy mắt, Bảo Bảo ở chỗ này đã hơn một tháng rồi.

Bảo Bảo cảm thấy, cuộc sống hoàn toàn khác với khi ở An Tịnh. Rất thoải mái rất tự tại, nhưng cuối cùng lại không hiểu sao, thiếu đi một phần ngọt ngào.

“Bảo Bảo, hôm nay tôi muốn lên núi hái chút thảo dược cho A Công. Cậu có đi với tớ không?” Người tới cười rục rờ như ánh mặt trời.

Thật giống như ánh mặt trời, Bảo Bảo thiếu chút nữa bị chói mắt, tay không tự chủ được mà che lại.

“Bảo Bảo, đã lâu cậu không lên núi, hôm nay có muốn đi cùng tớ nữa không?” Người tới lại lên trước một bước.

Bảo Bảo thở dài: “Tiểu Bối, cậu lại ngăn cản tớ phơi nắng rồi...” Bảo Bảo có chút buồn bã.

“Đến đây đi đến đây đi, ngày ngày ngồi ở chỗ này phơi nắng, cậu không sợ da đen hết ư? Nắng ăn đen như vậy thực sự sẽ thành heo rừng đó.” Chân Bối nghĩ đến cảnh tượng đen hoắc của Bảo Bảo, nhất thời cười lớn.

Bảo Bảo mặt đầy vạch đen: “Ban đầu là người nào xin tớ ở lại đây phơi nắng? Thật vất vả tớ mới thích, cậu lại muốn tớ đi làm cái khác.”

Nói câu này, Chân Bối cũng phải im lặng.

Lúc làm vườn, thiếu chút nữa làm chết hết hoa. Vì vậy anh để cho Bảo Bảo chăm sóc hoa xương rồng, vốn anh nghĩ, hẳn sẽ không làm chết hoa xương rồng. Đúng, không sai, là không làm chết hạn, mà tất cả đều chết chìm!

Không nuôi hoa được thì đánh cá, vì vậy anh mang Bảo Bảo đi đánh cá. Vốn nghĩ Bảo Bảo chỉ cần ngồi vậy là được rồi. Ai ngờ Bảo Bảo ăn không ngồi rồi suốt ngày, không làm được việc cũng thôi đi, kết quả phải để cô lên thuyền. Nửa giờ sau, bọn họ vẫn dao động ở mép nước như cũ, sau đó chèo tới chèo lui, thuyền cũng không thềm chịu dao động nửa phần. Thật vất vả mới đến nơi đánh cá, thả lưới nửa ngày cũng không thấy gì. Vừa vớt lên nhìn, một cái hố to hiện ra ngay trung tâm lưới cá. Cuối cùng mới biết là người nào đó cắt ra một khối làm vọt bắt bướm.

Ở đây có vô số sự kiện phát sinh. Cuối cùng Chân Bối không dám để Bảo Bảo làm bất cứ việc gì nữa. Anh tình nguyện Bảo Bảo ăn cơm trắng không trả tiền, cũng không cần cô ngày ngày tới giành công. Cuối cùng, Chân Bối thực sự không có biện pháp, bèn xin Bảo Bảo ngày ngày ra ngoài phơi nắng. Vì vậy, cứ như vậy, Bảo Bảo phơi nắng được nửa tháng rồi.

Sờ trán một cái, Bảo Bảo cảm thấy hôm nay đã phơi đủ rồi, theo Tiểu Bối vào núi chơi thích hơn nhiều.

“Đi thôi.” Bảo Bảo đứng dậy khỏi ghế, sau đó lôi kéo Chân Bối, hai người như một làn khói chạy thẳng vào trong núi.

Lưu lại mình A Công ở đó cảm thán, vẫn là tuổi trẻ thật tốt. Nhìn cảnh tượng hài hòa giữa hai người, trông cũng không tệ. Hy vọng tương lai còn phát triển hơn. Trong mắt A Công lóe lên ánh sáng nhạt.

Dọc theo đường đi, Bảo Bảo nhìn sang đông một tí, lại liếc sang tây một tý, một đường nhảy nhót, đập hư không ít cỡ dại còn thôi, còn ngắt lung tung ném sang Chân Bối. Thật may mấy thứ Bảo Bảo hái đều không có độc. Mà Chân Bối cũng vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng lại phát hiện một vài dược liệu, kinh hô gọi Bảo Bảo đến xem.

Tóm lại, bọn họ một đường chơi rất happy.

Lúc đi ngang qua một dòng suối nhỏ, Bảo Bảo không nhận được cảm thán. Đã bao nhiêu năm cô không tới bờ suối chơi, nhớ năm đó trộm trứng chim, bắt cá nhỏ, nướng chúng ăn là chuyện thường, nhưng là bây giờ đã rất lâu rồi không cảm thụ qua.

“Tiểu Bối, chúng ta tới đây nấu cơm dã ngoại có được không...” Bảo Bảo dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Chân Bối.

Nhìn sắc trời một chút, còn sớm. Mọi thứ cần làm đều từng làm rồi, thời gian vẫn đủ. Nghĩ đến cũng rất nhiều năm anh không cùng Bảo Bảo chơi đùa như vậy, Chân Bối bèn lập tức gật đầu.

Thấy Chân Bối đồng ý, Bảo Bảo kích động lập tức liền ôm lấy tay Chân Bối hô to vạn tuế, đầu còn cọ xát hai cái.

Đây là động tác đặc hữu giữa Bảo Bảo và Chân Bối, Bảo Bảo chỉ biết làm vậy với Chân Bối anh sẽ vui mừng, mà Chân Bối cũng ôm lấy Bảo Bảo như vậy.

Đều đồng ý, hai người lập tức phân công hợp tác.

Bảo Bảo chạy vào trong rừng cây nhặt nhánh cây, mà Chân Bối nhanh chóng lội suối bắt cá. Đến khi Bảo Bảo nhặt hết cành cây trở lại, Chân Bối đã sớm sơ chế cá sạch sẽ. Thấy ánh mắt sùng bái của Bảo Bảo, Chân Bối thấy hơi chóng mặt.

Rất nhanh đã đốt lửa, cá cũng nhanh chóng được nướng chín. Trước kia đều là một mình anh nướng, Bảo Bảo ngồi một bên điên cuồng ăn, lần này Chân Bối rất tự giác hai tay cầm cá nướng. Bảo Bảo cũng biết hành động này, chỉ có thể cười xấu hổ. Thật ra cô cũng rất muốn nướng, nhưng lần nào cũng cháy khét, thực chà đạp đồ ăn. Cuối cùng Chân Bối không có biện pháp gì, không thể làm gì hơn là ôm đồm toàn bộ công việc. Mà Bảo Bảo, mỗi lần chỉ cần cơm tới há miệng. Hơn nữa Bảo Bảo thực may mắn, kỹ thuật nướng cá của Chân Bối cả Chu thôn này không ai có thể địch lại.

Cá nhanh chóng được nướng chín. Màu vàng cánh gián, có chút sém, nhìn qua thật tươi ngon. Từ lúc Chân Bối nướng cá, Bảo Bảo đã không nhìn được mà chảy nước miếng, thức ăn ngon xuất hiện là không để ý gì khác nữa. Tay không ít lần bị phỏng, dù Chân Bối nhiều lần nhắc nhở nhưng Bảo Bảo vẫn vào tai nọ ra tai kia như cũ, hy sinh vì sự nghiệp ăn uống. Một con vừa nướng xong, chỉ năm phút sau đã xử lý sạch sẽ, ngay cả phần xương đầu cá cũng không bỏ qua. Thấy Bảo Bảo đưa tay ra, Chân Bối lập tức đưa tới một con khác.

Nhìn Bảo Bảo cuồng ăn cá, thỉnh thoảng trên mặt còn toát ra biểu tình hạnh phúc, một loại cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra. Sờ sờ đầu Bảo Bảo, cô nhóc này luôn có bộ dáng giống hệt con mèo nhỏ, thật đáng yêu ~ thật muốn vĩnh viễn được ngắm bộ dáng này của cô. Nghĩ đến đây, Chân Bối lén lấy điện thoại di động của mình ra, lặng lẽ chụp lại. Ừ, tấm hình này cũng không tệ lắm, lưu lại.

Lúc này, Chân Bối cười chẳng khác gì mèo trộm thịt.

Chương 37

“An Tịnh, đây là địa chỉ nhà cũ của bố mẹ, vốn cho người mới, con thay mặt bọn ta thu một tháng tiền mướn phòng nhà.”

Nhìn địa chỉ trong tay, An Tịnh biết, thu tiền thuê nhà cũng chỉ là lấy có, chẳng qua là bọn họ muốn anh đi giải sầu.

Kể từ sau khi biết Bảo Bảo mất tích, ba mẹ Bảo vốn cũng lo lắng qua. Nhưng bản thân Bảo Bảo biết võ Taekwondo, trình độ cũng rất cao, hơn nữa còn học thêm một số thể võ hỗn hợp khác, vấn đề an toàn hoàn toàn không cần lo lắng. Về phần có thể đói bụng hay không, theo hiểu biết của mẹ Bảo với Bảo Bảo, nhóc kia chính là đồ tham ăn. Nhớ ngày đó bà và ba Bảo đi công tác hơn nửa tháng, kết quả ngay cả chuột nhà bọn họ cũng chết đói, Bảo Bảo vẫn sống sót ngoan cường như cũ...

Sau lại thấy An Tịnh như vậy, ngược lại lòng mẹ Bảo lại nghiêng về phía con rể rồi. Bởi vì thực sự lo lắng cho An Tịnh, nên mới có ý nghĩ này.

An Tịnh cứ như vậy mơ mơ màng màng đạt được mục đích.

“A Bồi à, hôm nay các con đi nhặt mấy vỏ ốc xanh dương cho A Công được không. Không biết gần đây mẹ con bị làm sao, ngày ngày cứ bắt ba đi tìm cho bà. Nhìn bộ xương già này, nào có thời gian rồi rãnh đó chứ.” Nói xong, A Công còn bày ra bộ dáng yếu ớt đăm đăm bả vai của mình.

Chân Bồi và Bảo Bảo nhìn nhau cười. “A Công, người cứ yên tâm đi. Chúng con bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Nói xong, Bảo Bảo còn chào theo quân lễ.

“Tiểu Bối, mấy hôm nay cậu không cảm thấy A Công có vẻ hơi kỳ lạ à, sao tớ cứ cảm thấy mấy hôm nay ông ấy là lạ đây?”

“Đúng, đúng vậy, tớ lại không cảm thấy.” Ánh mắt Chân Bối có chút tránh né.

“Như vậy ư, có lẽ là cảm giác của tớ sai lầm rồi.” Bảo Bảo như có điều suy nghĩ nói.

Dĩ nhiên Chân Bối biết mấy ngày nay A Công trở nên kỳ lạ. Gần đây không có việc gì sẽ để cho anh và Bảo Bảo cùng nhau đi ra ngoài, làm chuyện gì luôn để hai người anh cùng đi. Coi như chậm lụt, anh cũng rõ ràng ý tứ của A Công. A Công đây là, đây là đang tác hợp cho anh và Bảo Bảo... Cũng đều nhờ Bảo Bảo chậm lụt, cho nên không tiếp tục truy vấn nữa, nếu không anh cũng không biết trả lời như thế nào. Nhưng ngay cả người chậm chạp như Bảo Bảo đều cảm thấy, thái độ của A Công có vẻ quá rõ ràng chẳng.

Đang lúc Bảo Bảo và Chân Bối đi nhặt vỏ ốc, An Tịnh tới.

An Tịnh trọ ở một khách sạn gần bờ biển.

Đứng ở phía trước cửa sổ, gió biển thổi, nghe tiếng sóng biển. An Tịnh trong lòng yên lặng nghĩ tới, Bảo Bảo rời khỏi anh đã hai tháng. Ngày tháng đã sớm không cách nào hình dung rồi. Hung hăng ngửa đầu, trong nháy mắt một ly Stuttgart dưới ánh mặt trời tỏa ra sắc vàng nhàn nhạt, biến mất. Buồn cười nhất chính là, anh lại càng uống càng tỉnh táo.

Tự giễu cười, xoay người, chuẩn bị rót một ly nữa. Đột nhiên, An Tịnh ngây dại. Thế giới giống như dừng lại trong nháy mắt, ly rượu trong tay không tự chủ được rơi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy. An Tịnh lập tức tỉnh táo lại, sau đó bất chấp tất cả vọt xuống dưới!

Cái đó...

Bảo Bảo!

An Tịnh giống như nổi điên chạy vọt xuống dưới, bởi vì không kịp đợi thang máy, anh trực tiếp chạy xuống bằng cầu thang bộ. An Tịnh không biết rốt cuộc anh đã đụng ngã bao nhiêu người, đụng lẫn bao nhiêu thứ. Trong đầu của anh chỉ có một suy nghĩ, nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa. Đó là Bảo Bảo, đó nhất định là Bảo Bảo! Cho dù ánh mắt có gạt người, tâm lại không gạt người, phần rung động trong lòng kia, là thực sự tồn tại. Một khắc kia, tim của anh dường như sắp nhảy ra ngoài, trong nháy mắt đó, tâm... giống như không phải là của anh nữa.

An Tịnh không ngừng tìm kiếm bên bờ biển, không đúng, không đúng, đều không phải! Bảo Bảo ở đâu? Rõ ràng anh nhìn thấy cô!

Chẳng lẽ là anh lại xuất hiện ảo giác? Không, lần này tuyệt đối không thể nào là ảo giác! Không có một lần ảo giác nào lại khiến anh cảm thấy chân thực đến thế. Đó rõ ràng chính là Bảo Bảo, Bảo Bảo của anh.

Lấy tay che ngực trái, giống như vậy có thể giảm bớt chút đau đớn. Thân thể không khỏi ngã xuống, rốt cuộc lúc nào anh mới có thể tìm được cô. Tại sao lại như vậy, cho anh hi vọng, rồi lại không ngừng khiến anh tuyệt vọng!

Bên kia, khi anh khụy xuống là lúc...

“Tiểu Bối, thực sự có vỏ ốc màu xanh dương chứ? Sao lại không tìm được chứ?” Bảo Bảo phiền não gãi gãi đầu, tìm khắp đã lâu, chính là không tìm được.

“Cậu ở nơi đây nhiều năm như vậy, có hay không cậu không còn rõ ràng?” Chân Bối không khỏi hỏi ngược lại.

Bảo Bảo rất buồn bực, “Tớ chính là không rõ ràng đấy, sao nào.”

“Được được rồi, là tớ ngốc, ngay cả điều này cũng không biết, đều là tớ sai, được chưa?”

“Hừ, vốn chính là lỗi của cậu!” Bảo Bảo kiêu ngạo trả lời.

Bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt Chân Bối lại càng trở nên cứng chiều hơn.

“Đổi bờ cát khác đi. Nơi này, cảm giác như có gì đó không đúng.”
Bảo Bảo khẽ nhún mày.

“Sao vậy?” Chân Bối ân cần hỏi han.

“Không có gì, chính là vừa rồi không khống chế được nhịp tim.
Giống như... Là anh ấy.” Chữ “anh ấy”, Bảo Bảo nói rất nhẹ.

“Bảo Bảo? Không thoải mái sao? Vậy chúng ta nhanh trở về thôi.”

“Ừ.”

Là cô suy nghĩ nhiều chẳng, tại sao anh có thể tìm tới chỗ này chứ.
Không đúng, anh ta mới không thèm tìm cô. Nhất định anh đang vui
vẻ ở chung một chỗ với Thanh Thanh! Nghĩ như vậy, lòng lại không
khỏi nhói đau.

Có lúc, bỏ lỡ, cũng chỉ là thoáng qua.

Chương 38

“Bảo Bảo, cậu đang làm gì đó?” Chân Bối giật mình nhìn Bảo Bảo.

“Ai nha, cậu còn đứng ở trong đó làm gì! Nhanh qua đây giúp tớ một tay!” Bảo Bảo nóng lòng gọi vào.

“A nha.” Chân Bối như mới tỉnh từ trong mộng, lập tức chạy tới.

Bảo Bảo lập tức kín đáo đưa “bảo bảo” cho Chân Bối. Mình thì vội vàng chạy tới một bên đi làm việc của mình.

Không sai, nơi này xuất hiện hai Bảo Bảo. Một gọi là “bảo bảo”, một là Bảo Bảo thật. Về “bảo bảo” kia, còn phải nói đến sáng hôm nay.

Lại nói sáng hôm nay Bảo Bảo rất vui vẻ bò dậy. Không biết vì sao, cô cảm thấy hôm nay đặc biệt tốt, tâm tình cũng đặc biệt tốt. Đang chuẩn bị ra cửa, muốn đi bờ biển xem xem có tìm thấy vỏ ốc màu xanh dương hay không, trước cửa xuất hiện một phụ nữ. Người phụ nữ này Bảo Bảo biết, chính là vợ của con trai bà lão cách vách. Không hiểu sao người phụ nữ kia lại mang khuôn mặt không yên lòng lẫn vội vã.

“Bảo Bảo, cô có thể chăm sóc đứa bé hộ tôi được không?” Người phụ nữ vừa nhìn thấy Bảo Bảo đã lập tức xông tới.

“Ách, hả?” Bảo Bảo có chút không biết rõ tình hình.

Người phụ nữ càng thêm vội vã. “Bảo Bảo, nhờ cô, nhìn mặt mũi mẹ tôi, cô có thể trông giùm tôi đứa bé một chút được không? Tôi thực sự không tìm được người mới tới làm phiền cô, nhờ cô, tôi thực sự có chuyện rất gấp. Cô yên tâm, chỉ cần chăm sóc bé giùm tôi một buổi sáng thôi, rất nhanh tôi sẽ trở về!” Người phụ nữ vừa nói vừa không ngừng khom lưng cầu xin Bảo Bảo.

Thấy Bảo Bảo vẫn ngơ ngác ngẩn người tại đó, người phụ nữ hoặc là không làm, hoặc đã làm thì phải làm cho xong, trực tiếp nhét đũa bé vào trong ngực Bảo Bảo, sau đó biến mất như gió.

Lưu lại Bảo Bảo hóa đá đứng đó~

Vì vậy, mới có một màn thế này.

“Tiểu Bối, nhanh, nhanh lên một chút, bé lại tè!” Bảo Bảo khóc không ra nước mắt lại chạy đi tìm quần áo thay, hôm nay đây là lần thứ mấy rồi.

“Bảo Bảo, mau lấy tã giấy ra. Ừm, rất tốt, bây giờ mặc quần áo cho bé.”

Bảo Bảo ở một bên thấy động tác thành thạo của Chân Bối, miệng hiện ra hình chữ O hoàn mỹ. Chậc chậc, thật quá hoàn mỹ rồi, tròn đến vậy.

“Bảo Bảo, ôm hài tử không phải ôm như vậy, phải ôm giống tở này, nếu không bé sẽ không thoải mái. Ừm, bây giờ bé khóc là bởi đói bụng, sữa bột vừa pha đâu rồi, mau lấy tới đây một ít.”

“A, ở chỗ này ở chỗ này.” Bảo Bảo vội vàng cầm tới.

“Ừm, tốt lắm. Bây giờ cục cưng ngoan ngoãn ăn cái gì, sau đó phải ngoan ngoãn ngủ nhé.” Chân bối nhẹ nhàng dung đưa “bảo bảo” trong tay. Quả nhiên, trải qua một thoáng, tiểu bảo bảo lập tức không khóc không lộn xộn nữa.

Bảo Bảo đứng bên cạnh nhìn, có thể nói là vô cùng hâm mộ, vô cùng ghen tỵ. Thật sự là quá đả kích người, hôm nay cô đỡ như vậy hết cả một buổi sáng, thẳng nhóc kia chính là không nể mặt cô, cố tình làm ầm ĩ. Bảo Bảo cảm thấy sức lực như bị rút kiệt, đầu cô tuyệt đối đã phình to ra hơn không ít! Trở về phải xem xem cái mũ cũ có đội vừa nữa không... (T_T)

Chân Bối thấy bộ dáng như đưa đám của Bảo Bảo, có chút không đành lòng.”Bảo Bảo , tớ dạy cậu cách ôm như thế nào.” Nói xong, đưa tiểu bảo bảo qua một chút.

Ánh mắt Bảo Bảo sáng lên, lập tức dè dặt tiến tới. Chân Bối thấy Bảo Bảo như vậy cũng yên tâm, sau đó rất chăm chỉ hướng dẫn cho Bảo Bảo phải bế “tiểu bảo bảo” như thế nào.

Kể từ khi không tìm được Bảo Bảo, An Tịnh càng ngày càng tiều tụy. Ở khách sạn thật sự không sống nổi, An Tịnh quyết định đi ra ngoài tử vận may một chút. Nếu trước đó anh xác định mình thực sự thấy qua Bảo Bảo, vậy thì thay vì đứng ở chỗ đó ôm cây đợi thỏ, còn không bằng đi ra xem một chút, có lẽ có kinh hỉ (*kinh ngạc + vui mừng) ngoài ý muốn cũng không chừng đấy chứ?

An Tịnh cũng không biết mình rốt cuộc muốn đi nơi nào, dù sao cứ đi dạo một vòng như vậy. Rốt cuộc lúc đi qua một cái sân, anh ngây ngẩn cả người, âm thanh kia... là của Bảo Bảo!

An Tịnh hít thở sâu mấy hơi, ổn định tâm thần. Khống chế bàn tay đang không ngừng run rẩy kia, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

Thật sự là Bảo Bảo! An Tịnh nỗ lực khống chế chính mình, bởi vì, ah còn nhìn thấy một người đàn ông và một đứa bé!

“Nếu như có một ngày em chủ động xuất hiện trước mặt anh, đó nhất định chính là ngày em có bánh bao lớn và bánh bao nhỏ.”

Bánh bao lớn bánh bao nhỏ, bánh bao lớn, bánh bao nhỏ ~

An Tịnh nổi giận, thật là “ba ngày không đánh lại dám nhảy lên đầu lật ngói”. Mới hai tháng không thấy, thậm chí đứa bé và cha nó đều đã có, vậy nếu anh chậm thêm mấy tháng nữa, có phải lại nhiều thêm mấy bánh bao nhỏ nữa không?!

Nhìn một màn vui vẻ hòa thuận trước mắt này, An Tịnh thật sự là không chịu nổi!

“Chu Bảo Bảo, ở đây chơi rất vui về nhĩ~” Lời này, chỉ cần người có lỗ tai đều biết châm chọc thật sâu trong đó.

Nghe được giọng nói này, tay Bảo Bảo run một cái, sữa bột vừa mới pha rơi vương vãi đầy đất.

“Đây chính là bánh bao của em? Cũng chả có gì đặc biệt~” Câu nói tràn đầy khiêu khích.

Chân Bối đứng một bên không giải thích được nhìn hai người kia, bọn họ... .

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Chân Bối, Bảo Bảo cảm thấy rất chột dạ. Sao An Tịnh lại ở chỗ này. Nhìn An Tịnh vừa chuẩn bị nói tiếp, Bảo Bảo kích động, nhất thời kích động, không ngờ cô lại kéo An Tịnh chạy đi!

Nhìn Bảo Bảo chạy đi cùng người kia, Chân Bối độ nhiên cảm thấy tim bóp nghẹn lại, đau, đau đến không cách nào hít thở.

An Tịnh giờ phút này thật không biết nên vui mừng hay tức giận. Vui mừng vì cuối cùng cũng đã tìm được Bảo Bảo, tức giận vì không ngờ Bảo Bảo lại không muốn anh xuất hiện trước mặt người đàn ông kia. Vì cái gì, vì cái gì? Nhất định là giữa Bảo Bảo và người đàn ông kia có vấn đề!

Chạy được một quãng, An Tịnh không nhịn được rút tay ra. “Chu Bảo Bảo, em đúng là có lá gan lớn. Không ngờ cũng học được trò bỏ nhà ra đi!”

Thấy An Tịnh tức giận, trong lòng Bảo Bảo phát lạnh, lần này anh thực sự sẽ không bỏ qua cho cô. (T_T)

Thấy Bảo Bảo im lặng không lên tiếng, An Tịnh càng thêm tức giận. Bình phục tâm tình của mình một chút, An Tịnh trực tiếp kéo Bảo Bảo trở về khách sạn.

Đến khách sạn, An Tịnh trực tiếp kéo Bảo Bảo nằm sấp lên đùi mình.

Một tay giữ lấy Bảo Bảo, một cái tay khác không ngừng nâng lên hạ xuống đánh vào mông cô, không chút lưu tình.

“Em cô nhóc này còn có tâm hay không, anh không muốn gặp em?”

“Thực cảm kích, em nguyện ý để anh và Ninh Thanh ở cùng nhau?”

“Muốn tìm chân lý thực sự, cho nên phản kháng anh?”

“Hồng hạnh xuất tường? Rất kích thích?”

“Tìm bánh bao sinh bánh bao nhỏ?”

...

Một lần cuối cùng quả thực là huyền diệu, Bảo Bảo không ngừng phản kháng An Tịnh, bắt đầu dĩ chính là vô dụng. Có lúc Bảo Bảo cũng rất buồn bực kia mà, rõ ràng mình rất lợi hại kia mà, sao rơi vào trong tay An Tịnh lại không phản kháng được đây? Bảo Bảo không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này. Bởi vì trừng phạt phía sau diễn ra càng lúc càng mãnh liệt.

“An Tịnh, em sai lầm rồi, em sai lầm rồi, đừng đánh.” Bảo Bảo đau đến nước mắt tràn ra.

An Tịnh được nghe thấy Bảo Bảo kêu đau bỗng mềm lòng, nhưng nếu bây giờ không dọn dẹp cô nhóc này cho tốt, nói không chừng sau này lại bỏ anh mà chạy. Cho nên, lần này An Tịnh kiên quyết không được mềm lòng.

“An Tịnh, chồng yêu, em thực sự xin lỗi, anh muốn trừng phạt em thế nào cũng được, đừng đánh có được không.” Lần này Bảo Bảo gào thét càng khoa trương hơn, không có biện pháp, lần này đánh đau như vậy, nếu cứ tiếp tục, cô khẳng định đến ngòi cũng không ngòi được! Thực ra bây giờ Bảo Bảo còn không biết mình đang nói cái gì nữa, bây giờ cô chỉ muốn An Tịnh thả cô ra được được.

Nghe thấy giọng nói nũng nịu của Bảo Bảo, An Tịnh đã sớm mềm nhũn, nhất là nghe thấy câu phía sau, cho nên An Tịnh không đánh cô!

Bởi vì, “Em nói tùy anh xử phạt, nếu đã vậy... cứ lấy thịt bồi thường đi.”

Chương 39

An Tịnh không đợi Bảo Bảo trả lời, bởi vì điều này đã không còn quan trọng.

An Tịnh một phen ôm ngang lấy Bảo Bảo, trực tiếp ném cô lên trên giường. An Tịnh đứng lên hoạt động gân cốt một chút, đánh người cũng cần có hơi sức. Sau đó lại càng cần thể lực nữa mà, nghĩ được như vậy, An Tịnh mỉm cười âm hiểm.

Bảo Bảo bị ném lên giường lập tức quay lại, vừa hay nhìn thấy nụ cười âm hiểm của người nào đó. Cô không khỏi rung mình một cái, sao cô lại có dự đoán sẽ có chuyện không tốt xảy ra đây?

Quả nhiên...

“An Tịnh, anh làm gì thế?!” Bảo Bảo còn chưa kịp tỉnh táo đã bị An Tịnh bổ nhào về phía trước.

“Làm gì? Dạy dỗ vợ yêu là đạo lý thế gian.” Miệng nói, tay cũng không rảnh rồi.

“Gào khóc, Ngao... An Tịnh! Bỏ móng vuốt của anh xuống! Không phải là anh giảng đạo lý với em ư?!” Bảo Bảo giùng giàng tránh khỏi tay An Tịnh.

“Đúng vậy, không phải anh đang dạy đây ư, chắc, không nên lộn xộn!”

An Tịnh trực tiếp ấn chặt hai tay Bảo Bảo lên đỉnh đầu, một tay giữ chặt, một tay khác bắt đầu cởi quần áo. Ai nha, áo gì mà kỳ lạ vậy, thật quá đáng ghét! An Tịnh dứt khoát xé ra, vì vậy, quần áo trên người Bảo Bảo, tiêu...

“A!!! An Tịnh, anh có bệnh đúng không! Thả em!” Bảo Bảo có thể nói là gào khóc thảm thiết.

An Tịnh rất may mắn bây giờ không phải là buổi tối, bằng không cô cần phải khai mọi chuyện ra. Nhìn Bảo Bảo vẫn đang gào khóc, An Tịnh cảm thấy chặn miệng cô là điều cần thiết.

Hương vị đặc trưng của An Tịnh chui vào lỗ mũi Bảo Bảo, mới vừa còn giấy giũa không ngừng, trong nháy mắt Bảo Bảo đã dừng mọi động tác. Cô chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, vốn không còn kịp phản ứng đã bị An Tịnh dễ dàng cạy hàm răng chưa từng bị ai khai phá ra, khi An Tịnh đưa đầu lưỡi vào trong miệng Bảo Bảo thì cô rõ ràng cảm thấy toàn thân mình khẽ run lên. Con người bị trong nháy mắt phóng đại, cả người lập tức cương cứng. Bây giờ là tình huống thế nào?

Có vẻ như An Tịnh rất hài lòng với bộ dáng bây giờ của Bảo Bảo, động tác không khởi tăng nhanh .

Hàm răng An Tịnh nhẹ nhàng quét qua thịt non trong môi Bảo Bảo, đầu lưỡi anh nhẹ nhàng ma sát với đầu lưỡi cô, không ngừng xâm nhập, dây dưa. Bảo Bảo dần dần mềm thành bọt nước.

Hai người càng ngày càng hưng phấn, An Tịnh cảm thấy cần phải tiến vào chủ đề chính.

An Tịnh từ từ rời khỏi miệng cô, sau đó bắt đầu từng chút từng chút thâm nhập xuống phía dưới. Những nơi đôi môi quét qua đều hiện một mảnh ấn kí, tay An Tịnh cũng không nhàn rỗi, không ngừng an ủi Bảo Bảo, dĩ nhiên, không thể không lưu lại dấu tích. Ít nhất những chỗ không nên sờ đều bị anh sờ soạng.

Mà Bảo Bảo thở hổn hển, đầu đã sớm nổ tung, bây giờ chỉ biết bản thân đang rất khó chịu.

“An Tịnh , thật khó chịu...” Bảo Bảo nóng nảy vặn vẹo uốn éo.

“Ngoan, một lát nữa thôi.” Bảo Bảo khó chịu, An Tịnh càng khó chịu, nhất là bị Bảo Bảo không ngừng cựa quậy như vậy, An Tịnh thật sự là không nhìn được rồi.

Nhìn mấy mảnh quần áo chường mắt còn sót lại, An Tịnh cảm thấy vẫn tên xé toang thì hơn, dễ dàng, ít tốn sức, mau lẹ.

Vì vậy, theo một tiếng “xoạc”, Bảo Bảo trần truồng...

An Tịnh rất hài lòng với thành quả của mình. Ừ, không tệ, đây đều là của anh, sau này chỉ có mình anh mới có thể nhìn, chỉ anh mới có thể ăn.

An Tịnh cảm thấy đã đến lúc thực hiện bước tiếp theo.

“Bảo Bảo, em rất khó chịu... phải không?”

“Ừm...” Bảo Bảo lại không an phận uốn éo người.

Hít sâu, An Tịnh miễn cưỡng nhìn xuống sự vọng động của mình.
“Vậy để anh cho em thoải mái, có được không?”

“Ừm.” Bảo Bảo gật đầu một cái, bây giờ quả thực rất khó chịu.

Nghe thấy Bảo Bảo nói như vậy, An Tịnh tạm thời thở ra một hơi. Kiểm chế thân thể đã sớm kích động đến phát run, An Tịnh thận trọng tới gần...

Vì vậy, An Tịnh liền tiến vào. Khoảnh khắc ấy, Bảo Bảo đã tỉnh táo. Vì vậy, một tiếng hét “kinh thiên động địa” chợt xuất hiện.

“Ồ ô, An... An Tịnh! Anh đi ra ngoài cho em!” Bảo Bảo liều mạng đẩy đầu An Tịnh, Bảo Bảo không nhìn được nói tục, thật là CMN đau! Cảm giác lâng lâng trước đó đã sớm không cánh mà bay tới nơi quái quỷ nào đó.

Bảo Bảo đau, An Tịnh cũng đau. Không vào được lại không ra được, khuôn mặt An Tịnh hoàn toàn vặn vẹo. “Chu Bảo Bảo, em thả lỏng ra cho anh. Nếu em dám buông tay còn không bằng trực tiếp

giết anh!” An Tịnh cắn răng nghiêng lợi nói. Không khỏi tiến vào thêm chút nữa.

Nhưng Bảo Bảo thật sự rất đau, cả người dường như bị xé rách.
“Tiếp tục như vậy em sẽ chết mất!”

An Tịnh không thể không nhin lại sự vọng động của bản thân, bắt đầu từ từ an ủi Bảo Bảo. “Bảo Bảo, em buông lỏng, anh thoát ra có được không? Bây giờ em như vậy, anh thật sự không nhúc nhích được.”

Bảo Bảo nghe được lời An Tịnh nói, đã được an ủi rất nhiều, cũng bắt đầu thực hiện theo lời An Tịnh. Dần dần, rốt cuộc Bảo Bảo cũng buông lỏng .

Đến lúc Bảo Bảo cho rằng cuối cùng mình có thể được giải thoát, không ngờ An Tịnh động một cái tiến vào!

Ngao ~ đau a đau~ thật CMN đau ~

An Tịnh xấu, An Tịnh thối, rõ ràng nói sẽ ra ngoài! Bây giờ Bảo Bảo rào rào chảy nước mắt, sớm biết như vậy, còn không bằng đánh chết An Tịnh! (T_T)

“An Tịnh, nói chuyện với anh không đáng tin gì hết!” Bảo Bảo phẫn nộ gào thét nói.

“Anh không giữ chữ tín lúc nào.” An Tịnh chột thối lui, “Đây không phải là đi ra ư.”

Đang lúc Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm, An Tịnh lại một phát tiến vào. “Anh đã thực hiện lời hứa của mình, bây giờ em đến lượt em.”

Bảo Bảo rùng mình một cái, tại sao cô lại có dự cảm xấu. “Lời hứa... lời hứa nào?”

An Tịnh khẽ cười một tiếng, “Đương nhiên là mặc anh xử trí chứ sao.”

Nhìn trời một chút, ừm, còn nhiều thời gian...

Chương 40

Từ khi trời sáng đến khi trời tối, rồi lại từ khi trời tối đến lúc trời sáng.

Mơ mơ màng màng, Bảo Bảo tỉnh. Vừa mở mắt ra, ưmh, đây không phải là ở nhà. Đang chuẩn bị bò dậy, Bảo Bảo phát hiện một chuyện rất sợ hãi. Không ngờ cô lại không nhúc nhích được, toàn thân giống như không còn tri giác, nhưng dùng quá sức lại đau muốn chết.

Nhẹ nhàng kéo chân ra, Bảo Bảo lại bị dọa sợ. Toàn thân cô cao thấp lại có rất nhiều mảnh xanh tím, nhất là ngang hông. Bảo Bảo nhẹ nhàng ấn tay vào, Ô ~ đau ~ nước mắt Bảo Bảo òa một cái vỡ òa.

Bảo Bảo cố gắng nâng mình ngồi dậy, sau đó bắt đầu nhớ lại chuyện hôm qua.

Ngày hôm qua cô gặp phải An Tịnh, sau đó cùng An Tịnh tới khách sạn, sau đó bị An Tịnh đánh, sau đó cô cầu xin tha thứ, nữa sau đó, cô rất bị kích bị người ta ăn sạch rồi! Bắt đầu cô còn điếm được bao nhiêu lần, nhưng sau đó mình lại không chịu nổi ngủ thiếp đi, An Tịnh vẫn tiếp tục. Vì vậy, Bảo Bảo lại rất bị tráng quên mất cuối cùng cô bị ăn bao nhiêu lần, dù sao vẫn là rất nhiều!

“Đã tỉnh rồi à? Muốn đi tắm hay không?” An Tịnh ôm lấy Bảo Bảo từ sau lưng, tâm tình rất tốt nói.

An Tịnh mới vừa đi tắm, toàn thân còn tỏa ra mùi thơm ngát của sữa tắm. Ôm Bảo Bảo, An Tịnh rất ung dung dựa đầu vào vai cô. Đôi môi như có như không ma sát người cô.

Khoảnh khắc Bảo Bảo bị An Tịnh ôm không khỏi run lên. Vừa rồi mãi mê suy nghĩ, không ngờ lại bỏ quên An Tịnh. (T_T)

“An, An Tịnh, anh buông em ra có được không. Anh không buông em ra làm sao em đi tắm...” Bảo Bảo vui đầu ở trong chăn, nhỏ giọng nói.

“Phốc~” An Tịnh thấy bộ dáng đà điểu của Bảo Bảo, thật sự không ngờ cô cũng có bộ dáng thẹn thùng này. Đúng là khó có được, vậy anh có nên thừa cơ kiểm cho mình chút phúc lợi không nhỉ?

“Bảo Bảo, có phải em nên sửa xưng hô với anh hay không?”

Hô hấp của An Tịnh phun đến trên vai Bảo Bảo, cảm giác thật nhột. “An Tịnh, anh có thể buông em ra trước được không?” Bây giờ Bảo Bảo rất dễ nổi nóng, độ đỏ mặt cũng không kém Quan công.

“Ừm, buông ra, tốt, vậy trước tiên em phải đổi xưng hô với anh đã.” Ừ, làn da Bảo Bảo thật là tốt, phải ăn đậu hũ một chút.

“Được được, em gọi anh là gì đó được chưa, Anh mau buông em ra...” Bây giờ Bảo Bảo hận không thể có cái động dưới mặt đất để chui vào.

“Ừm, vậy gọi một tiếng ‘ông xã’ trước xem nào.” Mỗi lần Lâm Hân gọi Mặc Đăng Phi, ánh mắt dương dương tự đắc kia cứ hả hê nhìn anh, lần nào cũng khiến anh tức nghẹn một cục.

“Được được được, ông xã.”

“Quá qua loa.”

“Ông ~ xã ~”

“Quá giả dối.”

“Ông xã—”

“Không có tình cảm.”

Bảo Bảo nổi giận: “An Tịnh, anh có tật xấu đúng không. Chuyện ngày hôm qua em còn chưa tìm anh tính sổ, anh lại còn như vậy!”

“Tốt lắm tốt lắm, nhanh đi tắm đi, xem em kìa, bắn chết đi được.”
Nói xong, An Tịnh còn làm nét mặt ghét bỏ.

“→_→ đây là người nào làm!”

“Hả? Là anh làm, cho nên... anh sẽ phụ trách!”

“A, An Tịnh anh lại muốn làm gì! Mau buông em xuống!” Bảo Bảo dùng sức níu lấy cái chân. Cả người cô trống trơn. Vậy mà không ngờ anh cứ như vậy bế cô lên.

“Giúp em tắm.” Nói xong bèn giật cái chân trong tay cô ra.

“A a a, An Tịnh anh nhắm mắt lại cho em!”

Kể từ khi hôm qua Bảo Bảo và An Tịnh chạy đi, Chân Bối đã cảm thấy mình như lọt vào trong hầm băng. Lúc đầu còn may, nhưng sau đó anh lại không nhìn được nữa. Trời đã tối rồi, sao Bảo Bảo còn không có trở lại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Chân Bối không có cách nào khống chế mình, chỉ có thể lo lắng, sau đó không ngừng đi ra tìm gọi điện thoại. Anh biết, Bảo Bảo ở cùng với người đàn ông kia. Giữa bọn họ nhất định có gì đó, nhưng, nếu là anh hiểu lầm thì sao? Chân Bối chỉ có thể không ngừng tự nhủ trong lòng như vậy.

Sau khi đưa Bảo Bảo vào phòng tắm, An Tịnh đi ra, không hiểu tại sao, chính là tự nhiên cô cảm thấy không thoải mái, giờ đây Bảo Bảo cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

Đang lúc An Tịnh chuẩn bị nhặt quần áo dưới đất lên, anh phát hiện điện thoại di động của Bảo Bảo không ngừng rung. Nhất thời ánh mắt An Tịnh đen lại, trực giác nói cho anh biết, nhất định có vấn đề.

An Tịnh cầm điện thoại di động của Bảo Bảo lên. Phía trên hiện tên là “Tiểu Bối”, đây là người nào? Nhìn lại lịch sử cuộc gọi, An Tịnh có chút kinh ngạc, không ngờ lại hơn một trăm cuộc gọi nhớ. Nhìn lại điện thoại di động không ngừng rung, ánh mắt An Tịnh trở nên sắc

bén. Lý do anh không tìm được Bảo Bảo, vậy nhất định là anh ta biết rõ chuyện này.

An Tịnh nhấn nút trả lời.

Chân Bối không biết mình rốt cuộc gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, anh chỉ biết mình cần phải tìm được Bảo Bảo. Dù chỉ cần được một lần nghe giọng nói của cô cũng tốt rồi... Không đúng, hành lý còn ở đây, cô nhất định sẽ trở về, nhất định...

Một khắc nhắc lên điện thoại kia, Chân Bối thiếu chút nữa kích động làm rơi điện thoại. “A lô, là Bảo Bảo ư? Mình là Chân Bối.”

Là nam? Trong đầu An Tịnh lập tức hiện lên hình ảnh người đàn ông đã gặp hôm qua.

“A lô, Bảo Bảo? Có nghe máy không? Bây giờ cậu đang ở đâu? Tại sao hôm qua lại không về nhà?”

Nhà? Hừ, chỉ có thể là cô ở cùng anh mới gọi là nhà.

“Bảo Bảo? Bảo Bảo?!” Thật lâu không được đáp lại, Chân Bối bắt đầu bắt đầu nôn nóng.

“Chúng ta phải nghiêm túc nói chuyện thôi.”

“Cái gì?”

“Về Bảo Bảo.”

“Ách, được...”

Chương 41

Trong quán cà phê, hai người đàn ông ngồi mặt đối mặt. Một người tinh thần sáng láng, mà người còn lại trông lại khá tiêu tụy.

An Tịnh nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, “Anh và Bảo Bảo có quan hệ gì?”

Khẽ mỉm cười, Chân Bối trả lời: “Tôi cho là Bảo Bảo đã nói với anh rồi.”

An Tịnh cau mày. “Bây giờ cô ấy đang ngủ, có thể là do hôm qua quá mệt mỏi.” Nghĩ tới đây, An Tịnh nở nụ cười.

Tay Chân Bối cầm cái ly nắm thật chặt, hơi trắng bệch. Bọn họ... ngày hôm qua...

An Tịnh thấy được động tác này, đây là đang tức giận? Anh ta có tư cách này?

“Hành lý của cô ấy, làm phiền anh đưa đến cho tôi.” Rõ ràng là thỉnh cầu, giọng điệu An Tịnh lại càng giống như ra lệnh.

“Bảo Bảo nói, cô giận đối với người nhà mới chạy đến. Anh... là ai?” Chân Bối ngẩng đầu lên, nhìn thẳng An Tịnh.

Người nhà? Ừm, không tệ. Nếu để anh nghe được cô nói là một ai khác, tuyệt đối anh sẽ không tha thứ cho cô!

“Tôi là chồng cô ấy.” An Tịnh cũng thẳng hần trả lời, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Tim Chân Bối giống như chìm vào đáy cốc.

—— Mình tới tìm cậu nương tựa!

—— Bây giờ không nhà để về, cho nên mình chỉ muốn đến chỗ cậu.

—— Mình biết Tiểu Bối là tốt nhất mà, yêu cậu chết mất!

Còn có...

Tám hình kia...

“Các người... quen nhau đã lâu rồi sao?” Chân Bối trầm thấp hỏi.

“Bắt đầu từ cao trung.”

Cao trung? A~... đó không phải là từ khi Bảo Bảo dọn nhà ư, thì ra bọn họ đã quen nhau từ sớm như vậy.

“Tôi và Bảo Bảo là thanh mai trúc mã.” Chân Bối nhấp một ngụm cà phê, chậm rãi nói.

“Từ vườn trẻ, chúng tôi đã là bạn rồi. Đi học ở chung một chỗ, ăn cơm ở chung một chỗ, sau khi tan học cũng ở cùng nhau. Khi đó tôi chính là người hầu nhỏ của cô ấy.”

Ánh mặt An Tịnh tối sầm lại.

“Khi còn bé Bảo Bảo rất kháu khỉnh, cô luôn gây họa, sau đó lại không chịu gánh hậu quả, mỗi lần đều là tôi chịu tội thay cô ấy.”

Sao lại không biết cô có bộ mặt này, thường ngày toàn là bộ dáng chân chó.

“Khi còn bé chơi trò gia đình, cô ấy luôn làm cha, còn tôi làm mẹ, còn nói con của chúng tôi phải gọi là “Bảo Bối”, là kết hợp tên hai người chúng tôi.

Chu Bảo Bảo... Trở về phải dọn dẹp em!

“Mấy tháng trước cô ấy trở lại, nói là cãi nhau với người nhà. Tôi cho rằng...”

“Anh cho rằng mình có cơ hội?” An Tịnh thật sự là không nhin nổi.

“Cô ấy đã là phụ nữ có gia đình, xin về sau đừng tới quấy rầy chúng tôi nữa. Tôi hy vọng chuyện tình giống như hôm qua sẽ không tiếp tục xảy ra, tôi không nghĩ có người đàn ông nào lại hy vọng nhìn thấy vợ mình có hành động thất thường với người đàn ông khác như vậy. Dĩ nhiên, không thấy mặt tốt nhất, tôi sẽ không yêu cầu Bảo Bảo làm mấy chuyện đó. Nhưng tôi tin tưởng anh sẽ giữ khoảng cách với cô ấy.

Đôi môi Chân Bối đã bắt đầu trắng bệch, ban đầu anh còn có xúc động muốn chia rẽ họ, bây giờ nhìn lại, thật là không tự lượng sức mình.

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Tôi cần phải trở về, hành lý làm phiền anh chuyển phát tới đây. Chuyện trước kia, tôi sẽ không để ý, hy vọng anh cũng không để trong lòng. Không ai sống mãi với quá khứ, ít nhất Bảo Bảo không biết chuyện này.”

An Tịnh tức giận đằng đặng trở về khách sạn.

An Tịnh vừa về tới phòng bèn bắt đầu dọn dẹp hành lý, rời khỏi nơi này trước, về nhà lại trừng trị cô!

Ngồi trên xe, không biết vì sao sao Bảo Bảo cảm thấy hết sức đè nén.

“An Tịnh, sao chúng ta lại vội vàng rời đi như vậy?”

Trả lời chính là An Tịnh liếc mắt nhìn cô một cái.

“An Tịnh ... Hành lý của em vẫn còn ở trong nhà Tiểu Bối đấy.”

Tiểu Bối?

Bảo Bối.

Trong đầu An Tịnh lập tức hiện lên hai chữ này. “Sao nào, không bỏ được Tiểu Bối nhà em à?” Những từ này thật sự vị chua mười phần.

“Đúng vậy, Tiểu Bối là bạn chơi với em từ nhỏ đến lớn. Lần này tới đây cũng là cậu ấy chăm sóc em, cứ rời đi mà không nói một tiếng như vậy thực sự không lễ phép lắm.” Đáng tiếc chính là, vị chua rõ ràng như vậy Bảo Bảo lại không nhận thấy được, còn vô tâm vô phẩy nói.

Chu Bảo Bảo, da mặt em thật dày! An Tịnh cố gắng nhìn xuống xe kích động ném cô xuống xe. Bình tĩnh ~ bình tĩnh ~ An Tịnh không khỏi nhún ga tăng tốc độ.

“A a a, An Tịnh, anh chậm một chút!” Bảo Bảo nắm lấy tay vịn há miệng hét to, đúng là gặp người chết mà ~(T_T)

Trở về nhà, An Tịnh lập tức ném Bảo Bảo lên giường.

Bảo Bảo thấy An Tịnh không ngừng cởi quần áo, sợ đến không ngừng lui về phía sau.

Anh lại muốn làm gì... .

“An, An Tịnh, xúc động là ma quỷ...”

An Tịnh không thèm ngó đến cô.

“An Tịnh, em sai lầm rồi (T_T)...”

Nghe thấy Bảo Bảo nhận lỗi, An Tịnh dừng một chút, “Nói, sai ở chỗ nào?”

Cô sai là sai hôm qua không nên để anh đánh cô, không nên để anh làm cho chóng mặt, sau đó một ngụm ăn hết!

Nhìn Bảo Bảo hồi lâu không nói được lời nào, An Tịnh cảm thấy, vẫn là dùng hành động thân thể tương đối khá. Không biết lỗi không sao, trừng phạt đúng chỗ là được.

Vì vậy, anh cởi hết quần áo bản thân. Thế nên, quần áo Bảo Bảo cũng mất.

Nhìn An Tịnh đè ở trên người cô, Bảo Bảo cảm thấy lý trí của mình sắp biến mất. Cô đây là làm sao, làm sao???

Giằng co nửa ngày, nhìn An Tịnh thoả mãn nằm một bên. Trong đầu Bảo Bảo bèn hiện lên bốn chữ - mặt người dạ thú!

Đúng! Cho tới bây giờ anh đều là một cầm thú! Sao trước kia cô lại ngu ngốc không phát hiện ra chứ? Orz.. (*biểu tượng quỳ dập đầu xuống đất). Tên cầm thú này che giấu quá sâu rồi.

Kéo kéo chần, Bảo Bảo nghĩ, lần sau, lần sau nhất định sẽ không để anh được như ý! Nhất định!!!

Chương 42

Bảo Bảo nháy mắt nhìn trần nhà, ba ngày rồi, đã ba ngày rồi. Thậm chí cô còn không xuống giường!

Quả nhiên, lần sau rồi lần sau, vẫn là lần sau.

“Bảo Bảo, rời giường. Em đã ngủ bao nhiêu ngày rồi, không đứng lên sẽ thực sự thành heo đó.” An Tịnh ngồi ở bên giường nhìn Bảo Bảo.

Bảo Bảo: →_→

An Tịnh tự động bỏ quên ánh mắt sắc như dao của cô, thấy nhiều nên miễn dịch rồi.”Nhanh lên một chút, chúng ta còn phải lên máy bay.”

Bảo Bảo: o(╯╰)o

An Tịnh cảm thấy buồn cười, nhóc con này còn đang tức giận hả. Hình như đúng là anh có phần quá mức.

“Em không muốn tự mình rời giường chính là hy vọng anh giúp anh đứng lên ư?” An Tịnh cúi đầu, tiến đến gần bên tai Bảo Bảo nhẹ nhàng thở ra nói.

Bảo Bảo lập tức rùng mình, An Tịnh thôi, rõ ràng biết cô sợ nhất là không chịu đựng được người khác hà hơi bên tai mình, anh lại còn cố tình hà hơi. Kể sị thà chết chứ không thể chịu nhục! Bảo Bảo kiên định kéo chặn, cô không tin anh sẽ kéo ra.

Trong mắt An Tịnh thoáng qua một tia u quang. “Thì ra em muốn anh phục vụ à, sao không nói sớm.” An Tịnh bắt đầu nảy sinh hứng thú kéo chặn Bảo Bảo.

Kéo hồi lâu, hai người vẫn kiên trì tiếp tục. Nhìn đồng hồ, An Tịnh hơi thả tay. Đột nhiên thấy sức lực biến mất, Bảo Bảo dương dương hă hê nghĩ, cô thắng rồi! \(^o^)/

Nhưng, truyền đến từ sau lưng là tiếng bước chân An Tịnh. Anh muốn đi? Bảo Bảo cảm thấy An Tịnh sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

“Bảo Bảo, em đã không muốn dậy, vậy anh giúp em chọn quần áo trước.”

Bảo Bảo nghe vậy cả kinh, tại sao lại có dự cảm xấu.

“Bảo Bảo, em mặc nội y màu gì? Ừm, cái màu hồng này không tệ, chỉ là có hơi ngây thơ...” An Tịnh một mình lẩm nhẩm.

“Áo ngoài đều đã chuẩn bị đầy đủ cho em rồi, ừm, lần sao anh dẫn em đi mua cái này.” An Tịnh lại hào hứng bưng bưng nói.

Cô sai lầm rồi, thật ra kẻ sĩ có thể chịu nhục. (T_T)

Bây giờ Bảo Bảo chỉ cảm thấy lệ rơi đầy mặt. Sao cô có thể nói An Tịnh là cảm thú được chứ, đó chẳng phải là vũ nhục cảm thú ư, rõ ràng chính là không bằng cảm thú!

Bảo Bảo chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói với An Tịnh: “Không cần. Em, dậy!”

An Tịnh hă hê cười.

Trên máy bay, Bảo Bảo vẫn còn mơ màng. Ngoài quần áo là cô tự mặc, rằng là cô tự đánh, còn mặt đều là An Tịnh lau giúp. Sau đó, dọc đường đi cô không ngừng ngủ gật, đến sân bay mới hơi tỉnh táo lại đôi chút. Nhưng thật ra cũng không khác gì lúc ngủ, chỉ hơn ở chỗ biết đi đường mà thôi.

Vốn An Tịnh cũng muốn ôm cô, nhưng Bảo Bảo cảm thấy như vậy thực sự quá gây chú ý... Sau đó mới kiên trì một hơi như vậy. Bây giờ vừa lên máy bay, Bảo Bảo lại bắt đầu ngủ.

An Tịnh bất đắc dĩ thở dài. Cô đều nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy rồi, làm sao vẫn mệt như vậy, tố chất thân thể quá kém. An Tịnh quyết định, mỗi ngày gia tăng thêm một giờ vận động!

Thật ra anh cũng không nghĩ đến, Bảo Bảo lại là người tứ chi phát triển nhưng không phải là người thông minh. Ban đầu thân thể có thể nói là tốt hơn người bình thường. Nói là nghỉ ngơi nhiều ngày, nhưng hầu như tối nào cũng không được ngủ. Đương nhiên anh là người thỏa mãn, mà cô lại là người bị chèn ép.

Sau mấy tiếng, cuối cùng Bảo Bảo cũng cảm thấy có chút tinh thần. Sau đó từ từ mở mắt.

Ừm, nơi này là... trên máy bay!

Bên ngoài đen kịt, thỉnh thoảng còn có một hai máy bay nhỏ xẹt ngang qua. “An Tịnh, đây là đi đâu?” Bảo Bảo mới vừa tỉnh ngủ không chỉ không muốn rời giường, hơn nữa còn ngoan hơn thường ngày rất nhiều.

An Tịnh vẫn bị Bảo Bảo tựa vào vai như trước kia... “Nước Pháp.”

“Nha...” Bảo Bảo dụi dụi mắt. Chuẩn bị đuổi người một cái, đưa đến một nửa đột nhiên mới phản ứng được. “Nước Pháp? Chúng ta đi đâu cơ!” Muốn Chu Bảo Bảo cô từ nhỏ đến lớn đến thành phố L cũng không đi ra ngoài mấy lần. Ngay cả đến thủ đô cũng đếm trên đầu ngón tay, lần này không ngờ trực tiếp nhảy ra nước ngoài, tin tức này, quá kinh ngạc!

“Em cảm thấy thế nào? →_→”

“Em... em làm sao biết.” Bảo Bảo cảm thấy không giải thích được.

“Chẳng phải tối qua đã nói với em rồi ư?”

“Ngày hôm qua...”

Bảo Bảo bắt đầu nhớ lại chuyện tình tối hôm qua. Tổng kết lại chỉ có thể dùng ba chữ khái quát – cấm trẻ nhỏ!

Lắc lắc đầu, hình như đúng là có chuyện này.

“Anh hỏi em có đi hay không còn gì.” An Tịnh cố gắng khiến Bảo Bảo nhớ lại.

Hình như là có...

“Nhớ ra chưa? Anh đã sớm nói với em, mới được bao lâu chứ, em lại không nhớ.” An Tịnh khinh bỉ nhìn Bảo Bảo.

Bảo Bảo đánh mắt qua, đây là do người nào làm hại! Vốn chóng mặt, nào còn nhớ nhiều chuyện như vậy. Rõ ràng hôm nay có nhiều thời gian để nói, anh lại cố tình chọn vào thời điểm kia, chính là anh cố ý! Bảo Bảo tức giận bấu môi.

An Tịnh thấy Bảo Bảo như vậy nhất thời tâm tình rất tốt. Thấy Bảo Bảo càng lúc chu miệng càng cao, trực tiếp tới gần.

“Chụt~”

An Tịnh hôn một cái rất vang dội. Lập tức khuôn mặt Bảo Bảo đỏ rực như trái cà chua. Giữa chốn đông người, tại sao có thể như vậy được chứ! Bảo Bảo chỉ có thể cúi đầu càng thấp. >_<

An Tịnh cười càng vui vẻ.

Nước Pháp rất cởi mở, đến lúc đó cô phải làm sao bây giờ.

Nhưng là... “An Tịnh, tại sao lại muốn đi Pháp?”

An Tịnh quỷ dị cười một tiếng: “Chẳng phải đi rồi sẽ biết ư.”

Chương 43

Bọn họ bốn giờ chiều lên máy bay, tới nước Pháp đã gần chín giờ.

Vừa xuống máy bay Bảo Bảo đã bám theo An Tịnh thật chặt, một tay còn níu lấy tay áo anh. Người nơi này nói câu gì cô cũng nghe không hiểu... Bảo Bảo hoàn toàn không hiểu lấy một câu. Cho dù có người nói tiếng Anh, nhưng mặc cô cố gắng lắng tai nghe, vẫn chỉ miễn cưỡng hiểu được một hai từ đơn mà thôi. Bảo Bảo lần đầu tiên có xúc động muốn lấy bằng thi tốt nghiệp trung học ra, quyết tâm sau khi trở về nhất định phải bổ sung bằng tiếng Anh, chẳng may lần sau lạc mất thì làm thế nào.

Thật ra đại đa số các sân bay đều dùng tiếng Anh. Nhưng sau khi tốt nghiệp, Bảo Bảo đã sớm trả lại chúng cho thầy cô. Hơn nữa, giáo dục trong thi cử của Trung Quốc coi trọng thành tích, nếu quả thực muốn học tốt tiếng Anh, vẫn phải đi tìm giáo viên chuyên môn tới dạy, sở dĩ có chuyện này là vì người dạy viết mà không biết dạy nói có cả một đồng lớn.

Nhìn bàn tay vẫn níu lấy ống tay áo mình, khóe miệng An Tịnh không khỏi cong lên.

Ngồi trên xe, Bảo Bảo lo lắng ôm chặt lấy cánh tay An Tịnh. "Rốt cuộc chúng ta đi đâu?"

"Em xem đi." An Tịnh chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Dù là Bảo Bảo có ngu ngốc đến đâu cũng biết, là Tháp Eiffel!

Như vậy, nơi này là Paris?

"An Tịnh, chúng ta tới Paris làm gì?"

An Tịnh vẫn như cũ liếc mắt một cái: “Rất nhanh rồi em sẽ biết.”

Quả thật không lâu sau, bọn họ đã nhanh chóng tới đích.

Vừa xuống xe đã có một người phụ nữ nhiệt tình vọt tới. Sau đó xông vào ôm lấy An Tịnh. Có vẻ như đặc biệt kích động và vui mừng. Bảo Bảo thấy kỳ lạ, đây là người nào chứ?

An Tịnh bị ôm lấy không nhìn được liếc mắt, có cần mỗi lần gặp mặt đều như vậy không?

“Thân ái, cuối cùng đã tới. Người ta chờ đến nỗi tan nát cõi lòng!”

An Tịnh dùng sức mãi, cuối cùng cũng được giải thoát. “Người tan nát cõi lòng thì không thể đứng trước mặt như vậy được.”

“Ai nha, làm sao có thể nói như vậy?” Người phụ nữ không ngần ngại mỉm cười.

Nụ cười này, Bảo Bảo cảm thấy chỉ có thể dùng bốn chữ: phong hoa tuyết đại để hình dung. Thật là xinh đẹp ưu nhã. Không biết vì sao, mặc dù biểu hiện giữa “cô” và An Tịnh rất thân mật, nhưng cô hoàn toàn không có địch ý như khi Ninh Thanh thân cận với An Tịnh.

“Lần này tới đây là giới thiệu cho em một người.”

“Người nào? Đây là em gái nhỏ đó ư?” Người phụ nữ tò mò quan sát Bảo Bảo.

Bảo Bảo bị nhìn lập tức đỏ mặt. NGAO...OOO ~ mỹ nữ đang nhìn cô đấy.

An Tịnh thấy không ngờ Bảo Bảo lại đỏ mặt, bộ mặt lập tức đầy vạch đen, thật đúng là...

Người phụ nữ thấy Bảo Bảo nét mặt ngượng ngùng của Bảo Bảo, lập tức hai mắt tỏa sáng, đứa bé này thật giống búp bê.

Người phụ nữ bỏ lại An Tịnh đi tới chỗ Bảo Bảo. Véo lấy hai má cô, ừm, cảm giác thật tuyệt. "Xin chào, không biết An Tịnh có nói qua với nhóc chưa, người ta là... người ta là..." "Cô" cố ý không nói ra.

Bảo Bảo không khỏi tiếp tục đề tài. "Chị là chị gái anh ấy?"

Người phụ nữ nghe thấy Bảo Bảo nói vậy, nụ cười càng thêm rực rỡ. Ấn tượng tốt về Bảo Bảo vụt lên với tốc độ ánh sáng. Quả nhiên, phụ nữ đều thích người khác khen mình trẻ tuổi, nhất là với mấy người có tuổi như ai đó... —. —|||

An Tịnh lập tức tăng thêm vô số vạch đen, mắt nhìn kiểu gì vậy?

"Mẹ, đừng đùa nữa." An Tịnh bắt đầu dĩ lên tiếng làm rõ.

Đầu óc Bảo Bảo lập tức cương cứng. Mẹ? Đây là mẹ An Tịnh mà không phải chị gái? Gạt người! Rõ ràng nhìn rất trẻ mà. "An Tịnh, anh gạt người, mẹ làm sao lại còn trẻ như vậy." Bảo Bảo không thể tin.

Người phụ nữ càng cười lớn hơn. "Cô" nói với Bảo Bảo: "Vợ nó à, người ta thực sự là mẹ An Tịnh đấy."

Bảo Bảo lặng yên rồi, sau đó lại nghĩ đến mẹ Bảo, lại nhìn nhìn sang mẹ An. Bảo Bảo ngộ ra rằng, giữa người và người quả nhiên là khác biệt rất lớn. Bảo Bảo cô như vậy nghĩ vậy quả thực là phải xin lỗi mẹ Bảo.

"Được rồi được rồi, hai người trở về cùng mẹ trước đã." Mẹ An nhiệt tình chào hỏi.

Mới vừa vào cửa đã nghe một tràng tiếng bước chân vang vọng, theo một tiếng "anh An" ngọt ngào, Ninh Thanh trực tiếp chạy nhào từ trên cầu thang xuống. Bởi vì sự kiện lần trước, An Tịnh khí thế hào hùng nhanh chóng tránh ra. Ninh Thanh lão đảo một cái trực tiếp đâm đầu vào chính giữa sa lon.

Bảo Bảo vừa nghe đến giọng Ninh Thanh liền buồn bực, sao cô ta cũng ở đây. Rốt cuộc giữa họ là mối quan hệ gì. Nhưng thấy An Tịnh tự động tránh ra, Bảo Bảo vẫn rất vui. Không tệ, biểu hiện tốt hơn lần trước nhiều!

Ninh Thanh bò dậy từ ghế salon, xoa lỗ mũi oán trách nói: “Anh An, sao anh lại có thể tránh em chứ?”

“→_→ Em nói đi?”

Ninh Thanh vừa nghe giọng điệu này đã lạnh run, lại nhìn ánh mắt của An Tịnh, quả nhiên, mũi tên vèo vèo. Trong lòng Ninh Thanh lập tức lạnh cóng. Mặc dù An Tịnh vẫn đối với cô không tệ, cô cũng không sợ An Tịnh. Nhưng vậy cũng là có lý do, quan trọng nhất là bởi vì cho tới bây giờ cô đều biết chừng mực, luôn dừng lại đúng lúc, không chạm đến ranh giới cuối cùng của anh. Nhưng lần này cô thực sự đã đâm đầu vào cái vách đá này rồi. Orz... Sao trước đây cô lại có thể ăn no rửng mỡ đi làm chuyện này được chứ.

“Anh An~” Ninh Thanh níu lấy tay áo An Tịnh không ngừng cố gắng.

An Tịnh phát tay một cái, trực tiếp giáng cho Ninh Thanh một câu. “Có thời gian ở chỗ này nói chuyện phiếm với anh, còn không bằng nắm chặt thời gian đi thu thập hành lý.”

Sao lại có dự cảm xấu? “Tại, tại sao?”

An Tịnh không trả lời, mà nở nụ cười yếu ớt ý vị sâu xa.

“An Tịnh, xem con kia, vừa mới trở về đã bắt nạt Thanh Thanh rồi. Vất vả lắm nó mới đến nhà chúng ta một chuyến, bị con hù chạy mất thì làm thế nào! Mẹ An thấy tình huống không tốt bèn lập tức đứng ra.

An Tịnh liếc mẹ An một cái, kéo Bảo Bảo tới trước mặt mẹ An. “Vợ của con chẳng phải là cô ấy hù chạy ư.” Nói xong lại chế giễu nhìn Ninh Thanh.

Ninh Thanh biết, lần này cô thực sự chọc phải hổ lửa rồi.

“Ừm, cũng đúng... vậy... Thanh Thanh đi nha. Vợ nó à, chúng ta bồi dưỡng tình cảm đi!” Mẹ An nhiệt tình lôi Bảo Bảo đi.

Ninh Thanh tê cứng, mẹ An cứ như vậy vứt bỏ cô rồi hả? Thật quá vô nhân tính! Ban đầu rõ ràng không phải cô muốn đi! Nếu không có mẹ An châm ngòi thổi gió, cô mới không đắc tội An Tịnh! Được rồi, cô cũng thừa nhận, mình có chút xiu cố ý... thật... chỉ chút xiu mà thôi!

“Anh An...”

“Yên tâm, cho dù lần này em cầu xin An đại gia cũng vô ích.” Nói xong, An Tịnh không quay đầu lại rời đi.

Chương 44

“Vợ nó à, mẹ cho nhóc xem hình!” Mẹ An rất hưng phấn dắt Bảo Bảo lên một căn phòng ở tầng trên.

“Hình? Của ai?”

“Đương nhiên là An Tịnh nhà mình, khi còn bé ấy~ nhóc không biết đâu, An Tịnh nhà mình khi còn bé thật sự là vô cùng khả ái!”

Cô biết...

“Chỗ này đều là ảnh của nó khi còn bé!” Mẹ An ném cho Bảo Bảo một tập album thật dày.

Nhìn tình hình này, bên trong sẽ không phải là tập hình An Tịnh còn bé giả gái chứ? Bảo Bảo rất tà ác ảo tưởng. Cho dù không phải, cầm về nhà PS một cái cũng được, nhỉ.

Nhưng vừa mở, Bảo Bảo hoàn toàn bị khiếp sợ. Thật là quá kinh ngạc!

“Trước kia mẹ rất thích mấy loài động vật nhỏ, ...như mèo chẳng hạn, nhưng Ba An đều không cho mẹ nuôi! Hết cách rồi, mẹ không thể làm gì khác hơn là đi mua thật nhiều loại quần áo kiểu này cho nó mặc, đáng yêu không, thực sự là còn dễ nhìn hơn cả động vật!” Mẹ An hả hê nói.

Đây là đang cosplay? Mẹ An quả thực quá thời thượng rồi. ●▽●

“A, nhóc mau nhìn tấm này!” Mẹ An kích động chỉ vào một tấm hình phía trên. “Tấm này là tấm hình trước kia mẹ thích nhất! Sau An Tịnh trưởng thành lại lên cầm đi, may mà mẹ dành trước giữ lại!”

Trong hình An Tịnh chỉ đeo hai lỗ tai mèo nhỏ và một cái đuôi, mặc vào trông rất có xu hướng England. Tuy đơn giản, nhưng chính là vô cùng đẹp mắt.

Ừm, những tấm còn lại đầy đủ loại hình! Bảo Bảo cảm thấy nước miếng sắp chảy ra! Điều này khiến ở ấn tượng về bộ mặt phía sau vỏ ngoài bình thân của An Tịnh của Bảo Bảo lại sâu thêm một tầng. Bảo Bảo cảm thấy, An Tịnh trước kia vẫn khả ái hơn nhiều. Đáng về bây giờ, tính khí thú vị muốn chết!

“Nhưng đáng tiếc, lớn lên nó lại không chịu để mẹ chụp hình, mẹ vợ vét rất nhiều quần áo đẹp cũng vô dụng!” Mẹ An tỏ vẻ buồn bã.

Đột nhiên, mẹ An chợt ngẩng đầu, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm vào Bảo Bảo, liều mạng quan sát. Bảo Bảo bị nhìn, trong lòng nhộn nhạo.

“Mẹ An, sao, sao vậy?”

“Bảo Bảo, nhóc nhẩn tâm để mẹ khổ sở ư?”

“Cái gì?”

“Mẹ biết nhất định nhóc không đành lòng! Cho nên, đến đây đi!”

Ở nơi nào ngây người mấy giờ cũng không nghỉ ngơi một chút Bảo Bảo không nhìn được nghĩ đến, An Tịnh BT (*biến thái) cũng không phải là không có đạo lý. Bởi vì từ nhỏ có mẹ An ở bên cạnh hun đúc. Sức ảnh hưởng vô cùng lớn! Từ khi cô đứng đây, mẹ An không ngừng bài cô thay quần áo, không ngừng muốn cô tới chụp hình.

Vốn mẹ An chỉ muốn chụp vài tấm. Nhưng càng chụp lại càng hài lòng, càng chụp càng kích động. Cho nên thời gian chụp hình của Bảo Bảo bắt đầu thẳng cấp lên cao.

Bảo Bảo cũng không biết tại sao, không ngờ mẹ An lại lôi ra một bộ giả mèo cho cô, còn bắt ép cô mặc. Vốn cô đã cự tuyệt, nhưng mẹ

An làm bộ đau lòng, cô đành đồng ý. Được rồi, là cô không có cốt khí.

“Hơi ngồi chồm hồm xuống một chút. Tốt, đưa tay nâng cằm, miệng cong lên một chút. Đúng đúng, chính là như vậy!” Mẹ An tiếp tục ấn nút, tâm tình dâng trào, quả thực rất đáng yêu, không kém An Tịnh chút nào! Mẹ An kích động lao về phía Bảo Bảo hôn liên tiếp mấy cái

Gào khóc, mẹ An hôn cô, Bảo Bảo cảm thấy thật thẹn thùng...

Cũng không biết giằng co bao lâu, dù sao Bảo Bảo cảm thấy mình mệt mỏi sắp gục. Nhưng mẹ An vẫn hào hứng bưng bưng chọn đồ cho cô. Trong lúc bất chợt, Bảo Bảo chợt nhận ra rằng cô rất nhớ An Tịnh .

Hai người dường như còn có chút tâm ý tương thông, vừa nghĩ tới Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện rồi.

“Mẹ, ra ăn cơm.” Chơi đã hết buổi trưa rồi, An Tịnh thấy mẹ An hẳn nên biết đủ. Dĩ nhiên, dù là chơi không đủ cũng thế. Anh có thể để mẹ An chiếm đoạt Bảo Bảo cả một buổi cũng đã tốt lắm rồi.

Mẹ An mới không để mắt tới An Tịnh, thật vất vả mới có một cô vợ đáng yêu cho mình chơi đã nghiền, mẹ An mới không dễ dàng buông tha như vậy! Tên An Tịnh tên kia, đều là cùng gen với cha nó, đức hạnh thế kia thì sao để ý tới nó được.

Dĩ nhiên mẹ An thỏa mãn, nhưng lúc đó Bảo Bảo cũng sắp chết đói, dựa theo yêu cầu của mẹ An mà đã có mấy trăm poss. Tiếp tục như vậy nữa sẽ gặp người chết đấy! Bây giờ nghe giọng nói của An Tịnh, Bảo Bảo thật cảm thấy giống như tiếng trời. Lần đầu tiên cô lại thấy An Tịnh lại hùng vĩ như vậy, tráng lệ... (cô đã đói đến nói cũng không mạch lạc...)

“An Tịnh !” Bảo Bảo phi ngay ra ngoài, đến mẹ An cũng không kịp cản.

Cứ như vậy dùng một cái An Tịnh bị Bảo Bảo nhào tới, vừa định dạy dỗ cô đôi câu, lúc ngẩng đầu lên liền giật mình. Vốn ngoại hình của Bảo Bảo chính là thuộc kiểu đáng yêu, nếu như nói trước kia chưa biểu đạt hết, vậy bây giờ bộ quần áo đang mặc này trực tiếp đẩy sự đáng yêu này của Bảo Bảo đến tột cùng. Tim An Tịnh bắt đầu thành thịch thịch thịch lỗi nhịp.

Bảo Bảo thấy An Tịnh mơ mơ màng màng, vẻ mặt khó hiểu, không phải là anh bị cô bổ nhào đến ngu ngốc rồi chứ, không thể nào.

“An Tịnh, anh làm sao vậy?” Bảo Bảo ôm đầu An Tịnh lắc lắc.

Bởi vì vấn đề góc độ, bởi vì vấn đề trang phục, hai mắt An Tịnh dán chặt vào chỗ no đủ nào đó. Vì vậy, Bảo Bảo lại càng khó hiểu. Đến cùng là anh bị sao vậy?

Không có chuyện gì, chính là người nào đó...

“An Tịnh, không phải anh nói muốn đi ăn cơm sao? Mau đi đi.” Không nghĩ ra cũng không suy nghĩ nữa, Bảo Bảo cảm thấy lấp đầy bụng của mình trước tương đối quan trọng hơn.

Bị Bảo Bảo trực tiếp bỏ qua, An Tịnh mới tỉnh táo lại. Lập tức vô cùng tức giận: “Chu Bảo Bảo, em nhanh thay bộ quần áo này cho anh!”

Chương 45

Bảo Bảo vừa xuống lầu đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, lập tức ném vắn đề của An Tịnh ra sau đầu. Bảo Bảo thấy được cái đùi gà thật to trên bàn, vọt tới nhét vào trong miệng.

Ừm, thật sự là quá ngon! Bảo Bảo lập tức cảm động đến lệ nóng doanh tròng, ngày nào cũng có đồ ăn ngon thì quá hạnh phúc ~~

Đang lúc Bảo Bảo ăn ngon nghiền, cô phát hiện ra ngồi bên cạnh là một người đàn ông. Bảo Bảo chỉ liếc qua một cái lại chuyển tâm ăn, “An Tịnh, sao anh đi xuống nhanh vậy, còn thay cả quần áo nữa.” Bảo Bảo thật cảm thán với tốc độ kinh người của An Tịnh.

An Tịnh? Người đàn ông khẽ mỉm cười: “Ăn chậm một chút, như vậy rất dễ ghen.”

“Ừm, thay xong quần áo thậm chí giọng nói cũng thay đổi.” Tốc độ của Bảo Bảo vẫn như cũ, miệng vẫn không nhịn được nói.

“Chu Bảo Bảo, rửa tay chưa?! Không ngờ cứ như thế chạy tới ăn!” Nơi cầu thang truyền đến giọng nói thờ hờn hờn của An Tịnh.

“An Tịnh, sao anh lại ở đây, vừa rồi không phải vẫn còn ở...” Bảo Bảo sững sờ quay đầu lại, người vừa rồi không phải An Tịnh!

Nhưng, ngoại hình hai người thật là giống! Tuy vậy người đàn ông nhìn giống An Tịnh xem ra có mùi vị thành thực sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành, mặc dù thoát nhìn giống An Tịnh, nhưng hai người hoàn toàn không cùng phong cách. Bảo Bảo nghiêng đầu khó hiểu nhìn người đàn ông kia.

An Tịnh đi tới vỗ vào đầu Bảo Bảo một cái, “Nhìn cái gì, đó là ba anh.”

Bảo Bảo lập tức tỉnh ngộ, “Chẳng trách em thấy ngoại hình hai người lại giống nhau đến vậy.”

An Tịnh liếc Bảo Bảo một cái, nhìn đùi gà cỡ bự vẫn bị cô chộp trong tay như cũ. “Vậy đến cùng là em đã rửa cái móng heo này hay chưa.”

“Rửa một chút rồi.” Bảo Bảo lấy lòng đưa một tay khác tới trước mặt An Tịnh.

“Khụ khụ~” Ba An nhẹ nhàng ho khan.

Lúc này Bảo Bảo mới phát hiện ra bên cạnh có người vừa bị cô bỏ quên. Orz... Đây chính là bố chồng trong truyền thuyết? Một chút cũng không giống chân gà bự trong tay cô, cô thực sự không mặt mũi gặp người ㄟ_ㄟ

Bảo Bảo rất đả điều vui mặt vào trong ngực An Tịnh. An Tịnh lập tức biết cô đang suy nghĩ gì, đến nỗi vậy à, không phải là người chuyên ném anh đi ư, bình thường cũng không ít lần như vậy. Nghĩ thì nghĩ, An Tịnh vẫn dẫn Bảo Bảo tới chỗ ngồi.

“Ba.”

“Đây là...”

“Vợ con, mẹ của con con.”

Hai mắt An Ba lập tức tỏa ánh sáng nhìn bụng Bảo Bảo.

Nghe thấy An Tịnh nói như vậy, đùi gà bự trong tay Bảo Bảo thiếu chút nữa rơi mất, cái gì vậy chứ. Dưới cái nhìn nhiệt tình chăm chú của ba An, Bảo Bảo không khỏi co chặt bụng

“Co bụng lại như vậy sẽ đè ép đứa bé.” Ba An nhú mày.

“Không phải, con vốn không...”

“Nhanh.” An Tịnh thấy vậy, không nhịn được ngăn Bảo Bảo.

“Còn không có mà...” Ba An cảm thấy hơi thất vọng.

Lúc này mẹ An cũng tới.”An Tịnh, mẹ còn nhiều hình chưa có chụp! Mới mượn một lát mà con đã tới đòi người rồi.” Mẹ An thấy An Tịnh, không nhịn được oán trách.

An Tịnh liếc cô một cái, thay đổi nói: “Không phải một lát, là hơn nửa ngày. Không thấy cô ấy đều bị đói thành như vậy rồi ư.”

Vì vậy, chân gà bự trong tay Bảo Bảo lại một lần nữa nhận được cái nhìn chăm chú của mọi người.

Bảo Bảo rơi lệ rồi, trong lòng đã tự mắng mình vô số lần, may thực tham ăn!

“Bọn nó cũng không phải là chỉ ở lại một ngày, nhanh ăn cơm đi.”

Mẹ An nghĩ cũng phải, đây là vợ nó. Về sau có rất nhiều cơ hội, trong lòng nhất thời lâng lâng.

Lần này cuối cùng Bảo Bảo cũng ngoan, học mọi người ăn uống rất thùy mị. Chẳng qua, thực ra lúc này giả trang thực nữ cũng không có ích gì. Được rồi, ít nhất là trong lòng cô có thể an ủi một chút.

Thấy Bảo Bảo ăn gần xong, An Tịnh vuốt đầu cô: “Ăn no chưa?”

Bảo Bảo gật đầu.

“Buổi chiều còn muốn đi chơi đâu không?”

Bảo Bảo lắc đầu một cái, ăn no lại cảm thấy muốn ngủ.

“Đi tắm trước đã.” An Tịnh dắt Bảo Bảo, “Chúng ta đi lên trước.”

Không đợi câu trả lời của mấy người còn lại, An Tịnh trực tiếp mang Bảo Bảo đi.

Mẹ An giật mình nhìn bóng lưng rời đi của An Tịnh và Bảo Bảo. Cái đó... thẳng nhóc tính khí thối và anh chàng ôn hòa khi nãy đều là

con trai bà?! Đừng nói là mẹ An, chính là ba An cũng cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù trước mặt bọn họ anh sẽ kiềm chế tính cách một chút, nhưng chỉ khá hơn người ngoài một chút mà thôi. Mẹ An không ngờ An Tịnh còn có một mặt ôn hòa như vậy. Quả nhiên là trai lớn 18, càng lớn càng xa mẹ. Nghĩ tới đây, mẹ An hưng hăng trợn mắt nhìn ba An một cái. Nhớ ngày đó quan hệ giữa bà và An Tịnh vẫn đủ tốt, chính là ông làm hỏng đấy!

Ba An nhận lấy ánh mắt tức giận của mẹ An, cảm thấy rất vô tội, điều này không thể toàn trách ông được. Ông thừa nhận ban đầu đưa An Tịnh đến nhà bà nội là có nguyên nhân riêng ở trong, nhưng nhân tố quan trọng nhất vẫn là vì bà mà, nếu không phải ngày ngày An Tịnh bị bà quăn lầy như vậy, An Tịnh cũng không muốn đi đâu. Ông chỉ thuận theo mong muốn của nó mà thôi.

Bảo Bảo vừa ngã xuống giường cô đã ngủ mất rồi. Vốn ở trên máy bay cũng rất mệt mỏi, bây giờ lại giăng co một buổi chiều, cũng khó trách sẽ mệt thành như vậy. Nghĩ đến biểu hiện của Bảo Bảo hôm nay, An Tịnh cảm thấy rất vui mừng. Không tệ, còn biết khiêm tốn trước mặt bà mẹ chồng một chút, mặc dù không hiệu quả gì...

Nhìn Bảo Bảo bần thủ, nếu hôm nay cô không tắm, An Tịnh cảm giác mình thật sự không có biện pháp ngủ cùng cô. Suy nghĩ một chút, An Tịnh quyết định hay là cứ tắm trước cho cô thì tốt hơn, như vậy cô cũng thoải mái hơn một chút, cùng lắm thì anh nhẹ tay một chút, không làm cô tỉnh là được rồi. Nhưng mà, nhìn cô ngủ như vậy, đoán chừng dù anh muốn cô tỉnh cũng khó

Chương 46

Bảo Bảo tỉnh lại lần nữa đã sang ngày hôm sau, mặc dù buổi tối ngủ khá sớm, nhưng vẫn dậy rất muộn .

Bảo Bảo là bị tiếng chim hót và ánh mặt trời cứu tỉnh, ngủ nhiều giờ như vậy, Bảo Bảo cảm thấy toàn thân cao thấp đều tràn đầy sức sống!

Thấy An Tịnh vẫn ngủ say bên cạnh, trong lòng Bảo Bảo đột nhiên sinh ra ý nghĩ tà ác. Cô nhẹ nhàng cầm đuôi tóc lên, sau đó nhẹ nhàng chuyển động trên cổ An Tịnh, miệng vẫn không quên thổi hai cái. An Tịnh sợ ngửa nhất, phần cổ cực kỳ nhạy cảm. Đây là rất lâu Bảo Bảo mới phát hiện được, sau khi biết còn kích động thật lâu, sau đó lại thỉnh thoảng tới quấy rầy An Tịnh .

Lúc Bảo Bảo dậy An Tịnh đã tỉnh rồi, vừa định mở mắt đã phát hiện Bảo Bảo tươi cười hết sức không bình thường, vì vậy bèn muốn xem cô định làm gì. Quả nhiên là không có chuyện tốt. An Tịnh cũng không mơ hồ, lập tức ngồi dậy.

An Tịnh nhìn chằm chằm Bảo Bảo, cắn răng nghiêng lợi: “Chu Bảo Bảo, anh có nói em được phép đụng vào cổ anh à.”

Bảo Bảo rất vô tội nháy mắt to: “Có không?”

“Em cứ nói đi?”

“Không có.”

“Em chắc chắn?” An Tịnh nhếch miệng mỉm cười tà mị.

“Em.. dĩ nhiên là em chắc chắn.” Thật ra khi Bảo Bảo nhìn thấy An Tịnh cười như vậy cũng đã hối hận, nhưng không phải con vịt

thường chết vì mạnh miệng ư.

An Tịnh vừa kéo, Bảo Bảo đã trực tiếp nhào vào trong ngực anh. An Tịnh từ từ cúi đầu xuống, lấy tay vén một ít tóc Bảo Bảo, đưa tới bên mũi ngửi một cái, hoàn hảo, hôm qua anh gội thật sạch sẽ.

“Bảo Bảo, bây giờ tinh thần em rất tốt.”

Trực giác nói cho Bảo Bảo, bây giờ phải nói không.

“Không có, không có, làm sao lại thế chứ. Ai nha, sao em lại bắt đầu chóng rồi, nhất định là ngày hôm qua không nghỉ ngơi tốt, không được, em phải nghỉ ngơi nữa.” Nói xong Bảo Bảo bèn ngã mình xuống, còn cố ý phát ra tiếng ngáy nhỏ.

“Em ngủ sẽ không đánh ngáy .”

Âm thanh lập tức dừng lại.

An Tịnh khẽ mỉm cười, “Bảo Bảo, không có ích lợi gì đâu.”

Hơn nữa, ở nơi này hai người chơi rất vui, lại có người đang đứng trong nước sôi lửa bỏng. Vị này, chính là Ninh Thanh của chúng ta.

Nhìn thực sĩ nghe nói là mới tốt nghiệp đại học Harvard trước mặt, hơn nữa tiền lương hàng năm hơn mấy triệu, không có ham mê bất lương... Một kẻ hói đầu, không sai, chính là một kẻ hói đầu! Thật ra thì hói đầu cũng không đáng sợ, đáng sợ là sau khi hói đầu rồi còn như vậy!

Ninh Thanh thề, quả thật không phải là cô kỳ thị anh ta. Nói anh ta nhất thời xúc động cũng thôi đi, còn phải rẽ tóc ra hai bên. Vì thế kiểu đầu được gọi là vô cùng mỏng lung. Những thứ này Ninh Thanh còn có thể chịu được, đây không phải vấn đề chỉ là già đi mấy tuổi mà thôi.

Khiến cô không thể chịu đựng được chính là anh ta mắc bệnh rụng tóc! Nhìn anh ta rút ra một sợi tóc từ miếng bánh ngọt trong miệng,

lại cẩn thận cất lại. Ninh Thanh cảm thấy dạ dày sôi trào. Muốn khiến người ta buồn nôn cũng không cần như vậy chứ!

Ngày hôm qua thì xem mắt với một nam sinh thanh tú, vốn cho rằng lương tâm An Tịnh trỗi dậy, kết quả ngồi được nửa giờ thì có một anh chàng lạ mặt đi vào. Xông lên dội cho cô một ly nước, sau đó rất khí phách kéo đối tượng hẹn hò của cô đi.

Ngày hôm trước là một bác sĩ, kéo cô đi xem phim điện ảnh. Bạn nói xem, anh ta xem gì chả được, cố tình lại thích phim kẻ giết người điên cuồng bằng cách cư xử sống. Trong khi có một cô gái đang ở bên cạnh, có ai giải thích được không? Cô thật sự chẳng muốn biết lý do là gì, thật...

Ninh Thanh cảm thấy, cứ như vậy cô hoàn toàn có thể viết sách được, đặt tên là “Huyết án xem mắt”, “Kẻ điên đã bức tôi như thế nào?”.

Khụt khịt cái mũi, Ninh Thanh lại một lần nữa không nhìn được sám hối: cô sai lầm rồi, cô thật sự sai lầm rồi. Lúc đấy nhất định là đầu óc cô bị nước vào mới có thể nghe lời mẹ A chạy đi giày vò An Tịnh. Xem đi, báo ứng luôn tới nhanh như vậy. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ báo ứng kiếp này là như thế nào. Cô cũng từng nghĩ tới sẽ phản kháng chạy trốn, nhưng vừa nghĩ tới thủ đoạn của An Tịnh lại tự động yên lặng. Không sai, bây giờ đã rất thảm, nhưng trốn sẽ chết thảm hại hơn! Thủ đoạn của An Tịnh, quả thực khiến người ta giận sôi. Bây giờ tìm mấy cực phẩm này tới giày vò cô đã là rất khá rồi. Chuyện cho tới bây giờ, trong đầu Ninh Thanh lại một câu nói: thà đắc tội phụ nữ, chớ đắc tội với bụng đen!

Nha... thật sự là không chịu nổi nữa! Ninh Thanh cắn răng, tát cả răng, dậm chân gọi điện thoại cho An Tịnh.

“Anh à... anh... anh ơì...”

An Tịnh mới vừa nhận được điện thoại đã nghe thấy một hồi tiếng gào từ bên trong, anh ơì cái gì, còn tưởng con cái nhà ai chết đấy.

Màng nhĩ thiếu chút nữa bị đánh thủng, An Tịnh lập tức để điện thoại ra xa.

“Anh, anh, anh có ở đó không? Thanh Thanh đây.” Ninh Thanh cầm điện thoại thận trọng hỏi.

“Như thế nào, gần đây trôi qua rất ‘phong phú’ chứ.” Nghe được sự uất ức trong lời nói của Ninh Thanh, tâm tình An Tịnh lập tức lên cao, rất tốt, đặc biệt tốt.

“Đúng vậy, tất cả đều là “nhờ hồng phúc của lão nhân gia”. ” Ninh Thanh nghiêng chặt răng.

“Biết là tốt rồi, không cần quá cảm kích anh. Giữ ở trong lòng là được.” An Tịnh khách khí nói.

Ninh Thanh thật sự là hận không thể nuốt cả hàm răng nuốt vào bụng tự giết mình. Choáng nha, vô sỉ lại tăng thêm một cảnh giới .

“Anh à, anh bỏ qua cho em được không? Em thề về sau em sẽ không bao giờ làm như vậy nữa! Nếu cứ tiếp diễn như vậy thì em sẽ chết mất, em đảm bảo kiếp sau vì anh mà làm trâu làm ngựa, làm nô tỳ, làm tùy tùng, suy đi nghĩ lại...”

“Trung văn không tốt thì đừng dùng thành ngữ linh tinh, mất mặt.” An Tịnh cắt đứt lời nói của Ninh Thanh, nói nhảm thế nào mà nhiều như vậy.

“Anh... người sáng không nói lời tối. Nói đi, phải như thế nào anh mới bằng lòng tha thứ cho em. Cứ như vậy anh phải xuống dưới lòng đất tìm em đó, là dưới lòng đất đó!”

“Em chắc chắn?”

“Chắc chắn!” Ninh Thanh trả lời khẳng khái, rất có phong phạm tráng sĩ một đi không trở lại.

“Vậy thì kiên trì nửa tháng nữa thôi.” Cười nhẹ, An Tịnh cúp điện thoại.

Nghe tiếng vang tút tút tút trong điện thoại, Ninh Thanh hóa đá, trời nổi gió, gió xói mòn tảng đá này mất rồi.

Chương 47

“Bảo Bảo, muốn trở về ư?” An Tịnh nhìn Bảo Bảo đang vui vẻ chơi máy tính, bất thành lình nói ra một câu như vậy.

Nghe có thể đi về, không ngờ Bảo Bảo vụt một cái lập tức chạy đến trước mặt An Tịnh. “Anh nói thật?”

Bình thường gọi tại sao không trả lời, không ngờ hôm nay ngay câu đầu tiên đã đáp. Thật muốn đi về như vậy? Hình như ở đây chưa được bao lâu mà.

“Chúng ta mới ở nửa tháng mà thôi.”

“Em hiểu biết, nhưng là...” Bảo Bảo ấp úng, hồi lâu cũng không nói tiếp về sau.

“Tự em đi nói với mẹ An đi.”

Nghe thấy An Tịnh không hỏi tới nữa, Bảo Bảo lập tức chạy mất. Có thể trở về rồi, có thể trở về đó. Ở chỗ này đã một thời gian, cô đã sớm phiền chết rồi!

“Mẹ An, nói cho mẹ biết một tin tức tốt!” Bảo Bảo vui sướng nhảy đến trước mặt mẹ An.

“Sao vậy, sao vậy?” Mẹ An đỡ Bảo Bảo thiếu chút nữa thì ngã xuống, có chuyện gì quan trọng? Gấp thành như vậy.

“Mẹ An, em là tới nói cho mẹ biết một tin tức tốt đây!” Bởi vì chạy quá gấp, bây giờ Bảo Bảo có chút thở không nổi.

“Hả? Tin tức tốt gì?” Mẹ An khó hiểu nhìn Bảo Bảo, chẳng lẽ là cô mang thai? Hai mắt mẹ An tỏa sáng nhìn bụng Bảo Bảo.

Thật vất vả điều chỉnh lại nhịp thở, trái lại Bảo Bảo không chú ý đến ánh mắt sáng loáng của mẹ An. "Mẹ An, mẹ có thể không cần phải nhìn mặt thối của An Tịnh nữa rồi! Vui mừng không?"

Mẹ An vẫn canh cánh trong lòng đối với cái mặt thối đối với khuôn mặt thối của An Tịnh, đã từng oán trách không chỉ một lần với Bảo Bảo. "Con nói, nói gì? 0. 0" Mẹ An kích động, chẳng lẽ Bảo Bảo không chỉ hòa tan nó bằng nhiệt tình của bản thân? Đây chính là sức mạnh của ái tình?

Dắt Bảo Bảo, mẹ An trực tiếp vọt tới trước mặt An Tịnh.

Mẹ An gắng sức nhìn chăm chăm An Tịnh, ánh mắt kia, làm cho cả người An Tịnh ớn lạnh. "Sao vậy"

Mẹ An kích động nắm lấy cằm An Tịnh.

An Tịnh một tay vuốt ve cái tay này, "Con nói rồi, không cho phép đụng vào mặt con."

Mẹ An nhìn thẳng con vất vả nuôi mấy chục năm bày ra bộ mặt thối ngày ngày như một kia, chẳng phải vẫn một dạng như trước kia ư. Mẹ An khó hiểu nhìn Bảo Bảo.

"Ha ha, ha ha." Bảo Bảo mỉm cười xấu hổ, "Mẹ An, không phải con còn chưa nói hết ư."

"Còn có cái gì nữa?"

"Chính là ngày mai... ngày mai chúng con..."

"Ngày mai bọn con trở về Trung Quốc." An Tịnh liếc Bảo Bảo một cái, thật không có tiền đồ. Nói một câu khó khăn đến vậy à?

Trong nháy mắt mẹ An có loại cảm giác bị sét đánh. "Các người đây là muốn vứt bỏ mẹ, để mẹ cô đơn ở đây đúng không?"

"Ba con không phải là người?"

Mẹ An lập tức im miệng.

“Hai ngày nữa tới phiên mẹ thôi.”

Nghe được câu này, trong nháy mắt hai mắt mẹ An sáng lên, giống như nhận được ân huệ rất lớn.

“Chúng con muốn cử hành hôn lễ.”

Lần này không chỉ mẹ An, Bảo Bảo cũng bị khiếp sợ.

An Tịnh thấy dáng vẻ trợn mắt hốc mồm của Bảo Bảo, khóe miệng không khỏi khẽ cong lên. “Thế nào, không muốn cử hành hôn lễ hả?”

Đầu Bảo Bảo lập tức dao động như trống bỏi.

“Thì ra là mẹ không muốn như vậy, vậy vị trí thu quà tặng không cần thiết chuẩn bị cho mẹ rồi.” An Tịnh làm bộ như tiếc hận nói.

“Không được! Nhất định phải làm!” Mẹ An đột nhiên như cần phải thuốc lắc. Trong đầu hừng hực lửa, không ngờ hôm nay mới nói cho bà biết, nó có còn là con trai bà nữa không vậy, phải hay không đây. Mẹ An hận không thể dùng sức thắt cổ An Tịnh, ra sức giày xéo.

“Không được, hôm nay mẹ phải đi!” Nói xong, mẹ An cũng dùng tốc độ nhanh chưa từng có biến mất.

“An Tịnh , hôn lễ...”

“Yên tâm.” An Tịnh vỗ nhẹ nhẹ đầu Bảo Bảo.

“Ngày mai chúng ta sẽ không về.”

“O. O tại sao?”

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật trước!”

Đang lúc mẹ An "phóng tên lửa" bay trở về Trung Quốc, An Tịnh rất có lương tâm mang theo Bảo Bảo chạy mất. Đây là vì tốt cho bọn họ, cho bọn họ nhiều thời gian chuẩn bị chứ sao.

Ánh mặt trời, bờ cát, biển rộng... Bây giờ, tất cả chúng đang chân thật ngay trước mắt Bảo Bảo.

Không tệ, bây giờ hai người bọn họ đang ở Hawai.

Bảo Bảo buồn bã ngồi trên bờ cát vừa uống nước trái cây bên cạnh, hai mắt còn thỉnh thoảng ngắm An Tịnh .

Thật ra Bảo Bảo rất muốn cùng mọi người chơi nước. Nhưng là, cô ngại đi! Điều là bởi vì An Tịnh! Không cho cô mặc đồ tắm! Còn nói cái gì mà với vốc người Washboard của cô, đừng tự tìm mất mặt. Mặc dù vốc người của cô không phải coi là đặc biệt tốt, nhưng ít nhất cũng không có thịt dư!

Thật vất vả thuyết phục An Tịnh, nha lại muốn cô mặc bộ đồ lặn ngay cả chân cũng không lộ. Đây không phải là khi dễ người sao! Cuối cùng, cuối cùng vẫn tìm ra một bộ đồ bơi váy hoa nhí, nhưng mặc nó, cô thật sự là ngượng ngùng nữa đứng ở nơi đó mặt. Bảo Bảo liền buồn bực, rõ ràng anh cũng mặc giống mấy người đàn ông kia, tại sao cô lại phải ăn mặc "Đặc biệt" như vậy!

Bảo Bảo nhìn những người đàn ông trên bờ cát, một chút cảm giác cũng không có, có sáu múi, tám múi, lại còn có mấy người... ba múi đấy! Trong nháy mắt Bảo Bảo dâng lên vô hạn sùng bái với người nọ, loại vốc người này cũng dám mặc đồ bơi, điều này cần bao nhiêu dũng khí vậy! ●▽●

Nhìn An Tịnh bên cạnh, tiêu chuẩn 6 múi, còn rất bền chắc. Tám múi không có chút nào đẹp mắt. Bảo Bảo nghĩ, không biết có ai mười hai múi không?

Mặc dù không có cảm giác gì với trai đẹp, trái lại gặp được không ít mỹ nữ, nước lạ phong tình ~ từng người một, vốc người tiêu chuẩn

hình chữ S, Bảo Bảo nhìn mà nước miếng cũng rào rào chảy đầy đất.

Mà đôi thành bên kia, mẹ Bảo và mẹ An đang tích cực chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ. Mẹ An thì muốn cho tất cả mọi người biết con trai của bà kết hôn, mẹ Bảo thì muốn thu lại tất cả chi phí kết hôn bằng tiền mừng và quà tặng. Vì vậy, tuy tính chất bất đồng nhưng về bản chất thì hai người có mục tiêu giống nhau ...

Hừ hừ ~

Chương 48

Đợi đến khi Bảo Bảo và An Tịnh hoàn thành tuần trăng mật, cũng đã qua hơn nửa tháng. Trong lúc mẹ An tới vô số lần điện thoại đều bị An Tịnh ngăn cản, dù sao thời gian vẫn còn sớm, An Tịnh vẫn muốn kéo dài.

Mới vừa xuống máy bay đã xuất hiện một nhóm người, Bảo Bảo và An Tịnh bị vây quanh đẩy lên xe. Không ngờ mẹ An lại đang ngồi trước mặt. Mới vừa rồi, Bảo Bảo còn tưởng rằng cô và An Tịnh bị xã hội đen vây công đấy.

“Mẹ đã nói rồi, trễ nhất các con cũng phải trở lại từ ngày hôm qua, trở lại từ ngày hôm qua! Hôm nay chính là ngày cử hành hôn lễ, các con còn dám hôm nay mới trở lại!”

Xe chạy vội trên đường, mẹ An còn đặc biệt phóng xe tốc độ cao trở về trung tâm thành phố. Bởi vì tốc độ quá nhanh rồi, Bảo Bảo vẫn còn bị An Tịnh kéo.

“Không phải đã trở lại rồi ư.”

Nghe được câu nói của An Tịnh, mẹ An lập tức nổi giận, đây là nó kết hôn đó, có được hay không, không ngờ lại chẳng có chút gấp gáp nào! “Con có coi trọng Bảo Bảo hay không! Hôm nay là ngày thành hôn của hai con đó! Cả đời chỉ kết hôn một lần! Con có biết hôn lễ quan trọng bao nhiêu với người phụ nữ không hả?!” Mẹ An nói đồng dục, lòng đầy căm phẫn.

“Bảo Bảo, em cảm thấy rất quan trọng?” An Tịnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu Bảo Bảo đầu, giọng nói truyền đến từ trên đầu cô.

“Không quan trọng không quan trọng, tuyệt đối không quan trọng!” Bảo Bảo rất thức thời chạy theo An Tịnh.

“Bảo Bảo! Con!”

“Khụ khụ, mẹ à, chẳng phải dù gì bọn con cũng ở cùng nhau ư, chỉ cần hai người ở bên nhau là được rồi” Bảo Bảo cười khoa trương, thật may là còn kịp, nếu không cô tuyệt đối sẽ khi dễ An Tịnh cả đời!

Mẹ An chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Bảo Bảo, thật không có cốt khí! Đời này, không chừng lại bị ép tới gắt gao. Nói cái gì cũng vô ích, phải nhanh chóng chạy tới hội trường mới quan trọng.

Bầu trời xanh thẳm , một chiếc xe con nhanh chóng xẹt qua.

“Sao lại trễ như thế? Hôn lễ chuẩn bị bắt đầu! Mau mau, hai người các con nhanh đi thay lễ phục đi, còn nửa giờ nữa!” Cửa xe vừa mở ra, Bảo Bảo và An Tịnh vừa bị đẩy vào phòng hóa trang, vừa bị thợ trang điểm nhấn vào chỗ trang điểm, vừa không ngừng chọn lễ phục.

Bảo Bảo vẫn ngơ ngác, tựa như đứa trẻ bị bọn họ xoay quanh. Tất cả đều nhanh chóng tiến hành, không hề chậm trễ.

Còn có mười lăm phút...

“Tốt lắm tốt lắm, trang điểm xong rồi, các người nhanh đi thay lễ phục!” Vung tay lên, Bảo Bảo bị ném vào phòng thay quần áo.

Bên trong có một tấm gương thật to. Bảo Bảo mê mẩn nhìn người trong gương. Đây chính là cô? Thì ra cô cũng có thể thay đổi, trở nên rất đẹp, rất đẹp đó. Lấy tay vỗ vỗ gương mặt hồng hồng, Bảo Bảo cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

“Bảo Bảo, nhanh lên một chút! Còn mười phút!” Mẹ Bảo ở ngoài cửa lo lắng hô, sắp không kịp rồi!

Lắc lắc đầu, Bảo Bảo cảm thấy tỉnh táo rất nhiều. Cảm giác tốt hơn một chút rồi, Bảo Bảo lập tức mặc quần áo.

Nhưng, khi Bảo Bảo thật vất vả chuẩn bị kéo khóa kéo, Bảo Bảo phát hiện ra một chuyện rất sợ hãi. Không ngờ, không ngờ... cô

không kéo lên được! Thờì khắc mấu chốtt cũng không nên như vậy chứ, Bảo Bảo nóng nảy.

Hít sâu, được, từ từ, lập tức, chỉ thiếu chút nữa! Còn lại không được! Vốn không thể kéo lên thêm được nữa! Làm thế nào, làm thế nào? An Tịnh, đúng, tìm An Tịnh. “An Tịnh, anh có thể đi vào một chút hay không?” Bảo Bảo đổ mặt hướng về phía ngoài cửa hô to.

“Bảo Bảo, sao vậy, An Tịnh đang thử lễ phục đấy. Chậc, đều sắp kết hôn rồi sao còn vẫn còn như thế chứ. Từ từ đã! Sẽ cho con ba mươi giây, còn không mau tiến vào cho mẹ!” Mẹ Bảo nhanh chóng dậm chân.

“Sao vậy ạ?” Thay xong quần áo, An Tịnh đi ra từ một phòng thay đồ khác.

“Bảo Bảo vẫn còn ở bên trong, muốn con đi vào.”

An Tịnh ngẩn người, cô lại xảy ra chuyện gì?

Không có nói câu gì nữa, An Tịnh đi vào phòng thay quần áo của Bảo Bảo.

“Lại đang làm cái gì?”

Đập vào mi mắt ấy là lụa trắng đầy đát, từng tầng từng tầng che lấp, mơ hồ lộ ra vài dải màu hồng. An Tịnh dừng bước. Tầm mắt từ từ dờn lên, chỗ eo được một vòng kim băng nối liền một tầng, xếp ly với nhau, màu hồng xen kẽ. Ở vai thêu một đóa bách hợp màu trắng, hàm súc lại lộ vẻ nhiệt tình.

Ánh mắt hai người dần dần giao lại với nhau, trong mắt Bảo Bảo còn đọng lệ. Bảo Bảo uất ức nhìn An Tịnh. An Tịnh thấy nước mắt Bảo Bảo, lập tức thu hồi thần thái.

“Sao thế, tất cả mọi người đang chờ em đấy.”

“An, An Tịnh.” Bảo Bảo cúi đầu, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Sao?” Chân mày An Tịnh hơi nhíu lại.

“Em... em mặc không được.” Máy chữ phía sau, hầu như hoàn toàn mất tăm.

“Đến cùng em muốn nói cái gì?” Chân mày An Tịnh càng nhíu chặt hơn.

“Em nói em không mặc lên được!” Bảo Bảo không nhịn được hướng hét lớn với An Tịnh.

“Mặc, mặc không đi được?” Vòng quanh Bảo Bảo một vòng, An Tịnh không thể không cho ra một kết luận: “Bảo Bảo, em béo lên rồi.”

“T_T Em biết rồi, bây giờ phải làm sao đây?”

Khóe miệng An Tịnh xuất hiện nụ cười quỷ dị, sau đó nhẹ nhàng nói: “Bảo Bảo, chúng ta trốn thôi.”

“Trốn? Bây giờ?” Bảo Bảo không thể tin nhìn An Tịnh.

“Em biết lầu dưới có bao nhiêu người không?”

Bảo Bảo lắc đầu.

“Bạn Đại học, bạn Cao trung, bạn Sơ trung, Tiểu học, còn kém mỗi vườn trẻ của chúng ta nữa thôi. Còn có giáo viên, bạn bè, thân thích...”

“Làm sao có thể!” Bảo Bảo mới không tin đâu, chính cô cũng không biết mình có nhiều bạn đến vậy đấy.

“Có mẹ An thì có thể.”

“Vậy ban đầu anh còn để mẹ An tới giúp đỡ!”

“Chắc chắn sẽ có một ngày như thế.” An Tịnh quá hiểu rõ mẹ An, cho dù lần này không để bà nhúng tay, bà cũng có thể vì bọn họ

mà cử hành hôn lễ một lần nữa, vậy sao không để bà làm luôn lần này cho đã nghiễn?

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Bảo Bảo, An Tịnh khẽ thở dài. “Em xem mình bây giờ này, dù sao cũng mặc không nổi rồi. Còn không bằng chạy trốn cùng anh.”

Bảo Bảo nhìn áo cưới còn giắt trên người mình, cắn răng, sau đó đáp: “Được rồi...”

Thật ra thì chủ yếu nhất vẫn là cô sợ phiền toái, An Tịnh sẽ không lừa cô. Nếu anh đã nói như vậy, phía dưới kia nhất định là có không ít người. Đến lúc đó mệt mỏi gần chết còn không nói, rất có thể cô còn bị bêu xấu. Hơn nữa bây giờ cái váy cưới này thực sự không mặc nổi, nếu đã vậy, còn không bằng...

An Tịnh kéo tay Bảo Bảo đi ra ngoài, liều mạng. Mà người đứng một bên còn ở đó tò mò, sao chú rể lại chạy trốn, chẳng lẽ không thích cô dâu nên mới chạy trốn với người tình? Dĩ nhiên, những phỏng đoán này hoàn toàn đình chỉ khi mẹ An hét lên với An Tịnh.

Bởi vì mẹ An nói: “An Tịnh , mau để Bảo Bảo xuống cho mẹ!”

Chương 49: Ngoại Truyện 1

Đây là chuyện một tháng sau khi Bảo Bảo và An Tịnh đào hôn.

Chạy ra khỏi lễ đường, Bảo Bảo mới biết thì ra An Tịnh đã sớm có dự mưu. Mới ra khách sạn cô đã bị anh nhét vào một chiếc xe. An Tịnh ngồi lên xe đã lao như bay, sau đó cô lại bị nhét lên máy bay.

Lúc ấy toàn thân cô vẫn còn đờ đẫn, hôn lễ của cô... cứ như vậy?

Mặc dù trong lòng có chút buồn bực, nhưng dù sao cũng là quyết định của mình. Cứ như vậy lại cùng An Tịnh một đường dạo chơi. Bảo Bảo cũng nhớ không rõ bọn họ rốt cuộc đi qua bao nhiêu địa phương. Dù sao luôn cảm thấy trong khoảng thời gian này bọn họ đã đi hết cả quãng đời.

Hôm đó thời tiết rất tốt, Bảo Bảo kéo An Tịnh ra ngoài dạo phố. Nơi này có một phố quà vặt, Bảo Bảo thấy thèm đã lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội! Đến lúc đó, Bảo Bảo chạy vào phố quà vặt. Bảo Bảo quyết định nhất định hôm nay phải ăn hết tất cả các món!

Kết quả rất bi tráng, cô bị An Tịnh đưa vào bệnh viện...

An Tịnh có thể nói là vô cùng tức giận, cổ tình lại đau lòng gần chết. Đã nói không cho phép ăn nhiều như vậy, còn gắng sức ăn như thế, cô cho rằng mình thực sự là heo à?! Ngay cả áo cưới còn không mặc được, giờ còn không biết khiếm tổn một chút!

An Tịnh vừa tức vừa giận, ngược lại lại không có ý tốt biến Bảo Bảo trở thành kẻ không hiểu chuyện. “An Tịnh, em bảo đảm sẽ không bao giờ ăn đồ bậy bạ nữa.” Níu lấy tay áo An Tịnh, Bảo Bảo nhỏ giọng nói.

An Tịnh liếc cô một cái, lạnh lùng nói: “Sẽ không? Chu Bảo Bảo, mỗi lần em đều nói như vậy.”

Lần này An Tịnh giận thật! Bình thường nháo thì nháo, nếu khiến An Tịnh giận thật thì nhất định Bảo Bảo không chịu nổi. Bảo Bảo nóng nảy, không biết làm thế nào. “An Tịnh, em thề sau này nhất định em sẽ nghe lời của anh. Còn nghe lời hơn bây giờ!”

Lần này, An Tịnh nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của An Tịnh, trong lòng Bảo Bảo không khỏi căng thẳng. Không khí giống như hạ xuống 0 độ, Bảo Bảo cảm thấy mình sắp không thở được.

Lúc này cửa bị đẩy ra, bác sĩ đi vào.

“Là An tiên sinh và An phu nhân sao?”

“Vâng.” Gật đầu, An Tịnh đứng lên.

“Mang thai phải cẩn thận một chút, tại sao có thể để phụ nữ có thai ăn nhiều đồ ăn cay nóng như vậy? An phu nhân không việc gì, nhưng em bé lại cáu kỉnh đấy.”

Nghi ngờ, mang thai? ! Bảo Bảo không thể tin vuốt bụng của mình, nơi này, có đứa bé của cô và An Tịnh? Trong lúc bất chợt, Bảo Bảo giống như cảm nhận được nhịp tim của đứa bé. Thành thích – thành thích – thành thích, trong nháy mắt đó, Bảo Bảo cảm thấy mình cứ như vậy, rõ ràng cảm nhận được sự hiện hữu của bé.

“Bác sĩ, bác sĩ nói là, vợ tôi, cô ấy... mang thai?” Không thể tin còn có An Tịnh.

“Anh đang chất vấn về kĩ thuật chẩn đoán của bệnh viện của chúng tôi? Em bé đã được hai tháng, bé rất khỏe mạnh. Nếu không phải hôm nay mẹ bé quá mức, em bé cũng sẽ không phát giận.” Bác sĩ buồn cười nhìn anh chàng rất nhanh sẽ trở thành cha, bọn họ hẳn là

không biết chuyện hoài thai. Hầu như tất cả cha mẹ khi nghe được tin tức này đều có bộ dáng đó.

“Bảo Bảo, chúng ta về nhà!”

An Tịnh về nhà đã lập tức báo với ba mẹ Bảo chuyện Bảo Bảo mang thai, vì vậy địa vị của Bảo Bảo lập tức tăng lên (thật ra địa vị của cô vẫn luôn rất cao). Gấu trúc quốc bảo tính là gì, bây giờ tuyệt đối cô còn tốt hơn cả gấu trúc, cả ngày chỉ cần cơm tới há mồm. Nhìn cân điện tử lên con số, Bảo Bảo ưu thương. Trở lại một tháng, thể trọng tăng mười cân (10 cân Trung Quốc = 5kg), hai tháng là 20 cân (10kg), ba tháng 30 cân (15kg)... Bảo Bảo lắc lắc đầu, cái này quá kinh khủng! Cô còn có bảy tháng phải trải qua!

Đang lúc Bảo Bảo quyết định ăn ít một chút để mình không quá mập, cô hoa lệ bắt đầu nôn nghén rồi. Nôn nghén tới, lần này thì không phải là mình không ăn, mà vốn là ăn không vô! Một ngày hay hai ngày cũng may, ba ngày bốn ngày thì miễn cưỡng, nhưng khi Bảo Bảo nôn nghén suốt một tháng, Bảo Bảo lệ rơi.

Vuốt “tiểu bảo” trong bụng Bảo Bảo, trong lòng Bảo Bảo một hồi sôi trào.

“Tiểu bảo”, con không thể để mẹ con yên được hả?

Cũng không biết không phải Bảo Bảo cầu nguyện có tác dụng hay không, dù sao rốt cuộc Bảo Bảo cũng hết nôn rồi. Nhưng là phân biệt đối tượng. Ngoại trừ An Tịnh, tất cả đều có thể. Nói cách khác, bây giờ Bảo Bảo, chỉ cần thấy An Tịnh lại muốn nôn...

An Tịnh được gọi là căn răng nghiền lợi, được lắm, còn chưa sinh ra đã chiếm cứ mẹ nó rồi, anh cũng không tin, chỉ cần nhìn anh là muốn nôn!

Sự thật chứng minh, thật sự là nhìn thấy anh Bảo Bảo đã thấy buồn nôn. Thấy Bảo Bảo nằm ở trên nắp bồn cầu không đứng lên nổi, An Tịnh thật sự không dám thử lại. Tiểu tử, trước hết để nhóc chiếm cứ

mẹ nhóc, chờ nhóc đi ra xem ba làm thế nào thu thập nhóc. Giống như nghĩ tới việc gì hay, An Tịnh mỉm cười âm hiểm.

Thời gian trôi qua được gọi là rất nhanh, Bảo Bảo nôn nghén cũng chậm chậm kết thúc, vì vậy lại khôi phục cuộc sống hạnh phúc như heo ban đầu. Ăn cơm, ngủ, khi dễ An Tịnh.

Thời điểm mang thai, Bảo Bảo không ít lần làm khó An Tịnh. Có lúc nhìn thấy cũng rất đau lòng. Nhưng không có biện pháp, chính là không nhận được...

Cho nên, thời điểm nửa đêm hai ba giờ sáng bò dậy mua đồ hay dậy làm đồ ăn khuya... An Tịnh cũng làm không ít, việc nhà... An Tịnh cũng làm không ít, sau khi về nhà, mỗi ngày xoa bóp cho cô, Bảo Bảo đã sớm cảm động không còn biết trời trăng gì nữa. Đợi đến lúc Bảo Bảo sắp sinh, An Tịnh cũng gầy đi trông thấy, thật ra thì Bảo Bảo thực sự hoài nghi có phải thịt anh chuyển hết lên người cô hay không.

Đợi đến khi Bảo Bảo sinh em bé, một hồi giày vò, giá thế kia, tuyệt đối không thua kém mẹ Bảo năm đó. Bảo Bảo nằm đó gào khóc kêu đau, An Tịnh vẫn ở bên cạnh bắt lấy tay cô. Khi đó An Tịnh thật sự muốn dứt khoát không sinh! Không, biết thế lúc trước không nên muốn đưa bé, như vậy Bảo Bảo cũng không khổ sở như vậy. Dù sao cuối cùng chính là sau cơn hành hạ, Tiểu Bảo ra đời!

Tiểu Bảo ra đời, An Tịnh cũng không liếc mắt nhìn, bởi vì Bảo Bảo sinh xong đã bất tỉnh. An Tịnh một lòng bất ổn bám theo. Cho đến khi thầy thuốc liên tục bảo đảm với anh, đảm bảo Bảo Bảo không có việc gì anh mới yên tâm lại, lúc này mới có tâm trạng đi xem con trai “bảo bối” một chút.

Nhìn cậu nhóc, An Tịnh thầm nói trong lòng: Nhóc con, nợ mới nợ cũ ba sẽ tính cùng một lượt.

Chương 50: Ngoại Truyện 2

Tiểu Bảo đã ra đời được một tuần lễ, mà Bảo Bảo cũng đã sớm vút An Tịnh tới Trảo Oa quốc. Đối với sự tồn tại của An Tịnh quả thực làm như không thấy. Hết cách rồi, không phải cô không nhìn anh, mà là cô vốn không có thời gian chú ý đến anh.

Mặc dù Tiểu Bảo rất biết điều, nhưng vẫn còn là trẻ mới sinh, chuyện gì cũng không tránh khỏi phiền toái. Bảo Bảo lại là một tay mới, đừng nói chú ý tới An Tịnh, ngay cả mình cô cũng không lo được. Thực ra mẹ An và mẹ Bảo đều muốn đến giúp cô, nhưng Bảo Bảo lại muốn cố gắng tự mình chăm sóc bé. Cô cho rằng phải ở cạnh Bảo Bảo từ nhỏ, lớn lên mới có thể thân cận với mẹ, cho dù bây giờ bé chưa ý thức được gì...

Cho dù thế nào, trong khoảng thời gian này An Tịnh trôi qua phi thường bi tráng. Từ khi gặp Bảo Bảo cũng chưa từng biệt khuất như vậy. An Tịnh oán niệm nhìn Tiểu Bảo trong ngực Bảo Bảo.

“Bảo Bảo, chúng ta nên đặt tên chữ cho nó.” Thật sự là không chịu nổi loại bỏ rơi này của Bảo Bảo, An Tịnh cảm thấy hay là mình chủ động xuất kích tương đối khá.

Quả nhiên, nghe được chuyện này, Bảo Bảo lập tức hăng hái. “Ồi không, em quả thực thật vội đến hồ đồ rồi, chúng mình còn chưa đặt tên chữ cho con đâu. Trước kia mẹ An và mẹ Bảo chẳng phải đã lấy thật nhiều tên ư, chúng ta cứ chọn một trong số đó là được.”

Đã bao lâu rồi cô mới chính thức nói với anh một câu như vậy, hay là bởi vì thằng nhóc thối kia. Bây giờ anh cứ thấy trong lòng là lạ, sao anh lại cảm thấy anh đang ăn dấm của chính con trai mình thế này.

“Không cần, anh vừa nghĩ tới một cái tên.”

“Tên gì?” Thật ra thì Bảo Bảo cũng tương đối hi vọng tự mình đặt tên.

Cuối cùng thì khoe miệng An Tịnh cũng một lần nữa hiện lên nét cười: “An Khê, như thế nào.”

“An Tức (*yên giấc ngàn thu*)! An Tịnh, anh thực sự không hiểu hậu, tại sao có thể đặt tên này cho Tiểu Bảo!” Bảo Bảo ôm Tiểu Bảo cảm tức nhìn An Tịnh.

(*) An Tức: 安息 - "Tức": yên giấc ngàn thu

An Khê: 安溪 - "Khê": suối

Editor: Đọc chỗ này không nhìn được cười sặc sụa

An Tịnh liếc mắt, “Anh nói là tam thủy Khê, suối, không phải “Tức”, yên nghỉ.” Sợ Bảo Bảo còn không hiểu, An Tịnh tùy tiện cầm trang giấy viết một chữ “Khê” thật to.

Biết không phải là từ đó, Bảo Bảo thoáng bình tĩnh một chút, nhưng đọc lên lại thấy gì đó không đúng! “An Tịnh, tại sao lại muốn gọi An Khê chứ?”

“Anh là chữ ‘Tịnh’, nhị thủy, nó là con anh, phải tam thủy mới đúng.”

Bảo Bảo gật đầu bày tỏ đã hiểu, nhưng tại sao nhất định phải gọi An Khê?”An Tịnh, anh không phải cảm thấy, An Khê An Khê, nghe rất giống yên nghỉ ư? Thật là khó nghe chết đi được...”

“Đó là vì em nghĩ sai lệch. Khê, suối, là nước suối, sạch sẽ thuần khiết, hơn nữa vĩnh viễn không dừng lại, đây cũng là một loại tượng trưng cho tinh thần. Vĩnh bất ngôn khí.” Trời mới biết, anh sẽ nghĩ như vậy? Nói giỡn, làm sao có thể! Thật ra thì đơn giản chính là ý tại mặt chữ, nhưng là người bình thường ai sẽ suy nghĩ nhiều như vậy a. Dĩ nhiên, có thể cũng có chút ý tứ ở bên trong, dù sao cũng là con trai anh, đúng không?

Bảo Bảo bưng tỉnh hiểu ra, thì ra là An Tịnh là vì tốt cho Tiểu Bảo. Không ngờ cô lại trách nhầm An Tịnh! Bảo Bảo cảm thấy có chút ngượng ngùng, “An Tịnh, thật xin lỗi... Vừa rồi em không nên như vậy.”

An Tịnh liếc mắt nhìn Bảo Bảo, sau đó nói: “Anh đã quen rồi.”

Lần này Bảo Bảo cảm thấy càng khó xử, gần đây có vẻ như, có vẻ như cô có chút coi nhẹ An Tịnh.

“An Tịnh, đó là con trai anh...”

“Anh biết, em muốn treo tường cũng không có người nhận.”

“...” Bảo Bảo cảm giác mình bị đả kích.

Được rồi, ai bảo lỗi là do cô chứ. Thôi, cô đại nhân đại lượng, không cần so đo với anh. Làm xong công tác tư tưởng cho mình, Bảo Bảo tiếp tục chân chó lấy lòng An Tịnh. “An Tịnh, sau này Tiểu Bảo sẽ gọi An Khê vậy.”

Nghe thấy Bảo Bảo đồng ý, trong lòng An Tịnh nhất thời hồi hộp. Không tệ, lời của anh vẫn có trọng lượng chứ sao. Mặc dù trong lòng thật vui mừng, nhưng An Tịnh không hề biểu hiện ra chút nào. Ngược lại lại một bộ mặt “Đây là đương nhiên.” Bảo Bảo lại buồn bực, sao cô lại cảm thấy hình như mình đã làm cái gì không đúng vậy chứ?

Với bộ óc này của Bảo Bảo, khi An Tịnh nói ra An Khê mà nghĩ đến nghĩ ngợi đã là rất tốt rồi. Nếu lại trông cậy vào cô đầu óc có thể linh quang một chút, trừ phi mổ đầu cô, khai thông một thời gian mới được.

Sau đó, An Tịnh rất tốc độ khai tên An Khê vào sổ hộ khẩu. Vì vậy, bé trai còn bọc trong tã lót của chúng ta hoa hoa lệ lệ bị ba nó đặt cho cái tên là An Khê rồi. Chuyện này dẫn đến hậu quả là sau này, lần nào An Khê cũng lấy chuyện cái tên ra để uy hiếp Bảo Bảo, dĩ nhiên, đây là chuyện của rất lâu, rất lâu sau.

Có người nói, con gái là người tình của cha từ kiếp trước, con trai là người tình kiếp trước của mẹ. An Tịnh cảm thấy những lời này chính là chân lý. Nếu không phải nhìn thấy con trai còn nhỏ, An Tịnh làm sao có thể tha thứ cho chuyện con trai anh một ngày 24 giờ cứ quần quýt lấy Bảo Bảo không buông. Ngay cả anh cũng không chen chân vào được, Thực quá đáng!

“An Tịnh, ăn dấm con trai mình rồi hả?” Ba An đùa giỡn nhìn An Tịnh, nhìn ánh mắt phun lửa của An Tịnh nhắm vào bảo bối trong ngực Bảo Bảo, là hâm mộ, là ghen tỵ? Hay là hai cái đều có.

An Tịnh lạnh lùng nhìn ba An một cái, cũng không nói lời nào. Chính là anh ghen đấy, sao nào, có ai quy định không được ăn dấm với con mình chứ.

“An Tịnh, lúc con vừa mới sinh, ba đối xử với con chỉ có hơn chứ không kém nha.” Vỗ vỗ vai An Tịnh, ba An tiếp tục nói: “Khoảng thời gian đó trong mắt mẹ con, trong lòng mẹ con cũng chỉ có con, ba vẫn luôn ở bên cạnh mẹ con còn hỏi ba sao ba lại ở đó. Sau khi hỏi xong lại không coi ai ra gì tiếp tục chăm sóc con.”

An Tịnh đồng tình nhìn ba An, tối thiểu Bảo Bảo bây giờ lúc không nhìn anh cũng không triệt để như thế. A phi phi phi, cái này thì có cái gì hay mà kiêu ngạo!

“Con biết ba đã giải quyết như thế nào không?” Trên khuôn mặt ba An hiện lên tia giảo hoạt.

“Giải quyết như thế nào?” An Tịnh biết tính mẹ An, cố chấp, mấy chục con bò găng sức cũng không kéo về được. Nếu ngay cả mẹ An cũng có thể giải quyết xong xuôi, với Bảo Bảo lại càng dễ dàng xử lý.

“Đối với con thật tốt, đối với con tốt đến nỗi bỏ qua mẹ con.”

Chương 51: Ngoại Truyện 3: “Heo, Anh Yêu Em.”

Anh ăn dấm An Khê, chẳng lẽ không thể để Bảo Bảo cũng ăn dấm ư? Ba An chính là muốn nói điều này. Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình An Tịnh lập tức tốt hẳn. Chỉ cần Bảo Bảo còn có cảm tình với anh, nhất định cô sẽ có cảm giác. Hừ, ai bảo cô đối với anh như vậy, về phần thằng nhóc thối kia, trước tiên cứ mặc kệ đã.

Thi hành dựa theo kế hoạch, có thể nói An Tịnh đối với An Khê vô cùng tốt. Bảo Bảo nghiêm trọng hoài nghi An Tịnh hẳn là bị người ngoài hành tinh bám vào người hoặc bị xe đụng nên đổi tính? Không đúng, cô không thấy thân thể An Tịnh có vấn đề gì mà.

Bảo Bảo cảm thấy An Tịnh gần đây rất khác thường, quá khác thường. Nếu như trước kia, An Tịnh đối với An Khê không mặn không nhạt, có thể nói là không hề có nhiều chú ý. Nhưng bây giờ lại khác, không có chuyện gì lại ôm An Khê, ngoài chuyện cho bé bú sữa anh không thể làm thay, những chuyện khác hầu như đều được anh xử lý, ngủ, thay quần áo, thay tã,.. bây giờ Bảo Bảo mới biết, thì ra An Tịnh còn có đặc tính cha hiền!

Một hai ngày Bảo Bảo còn hoài nghi An Tịnh, nhưng sau đó lại chậm chậm quen thuộc, càng về sau lại càng cảm thấy không được bình thường. Bởi vì không ngờ Bảo Bảo phát hiện An Tịnh không để ý tới cô nữa! Trước kia có rất ít khi không để ý đến cô, bây giờ lại là rất ít khi để ý đến cô. Đại đa số thời gian đều là cô ở đó nói chuyện với An Tịnh, thật ra chính là cô tự độc thoại. Thời điểm An Tịnh có tâm tình tốt mới có thể đáp lại cô một hai từ.

Thấy An Khê bị An Tịnh chọc thật vui mừng, Bảo Bảo không bình tĩnh. Không phải nói con trai với mẹ thân thiết nhiều hơn ư, sao bây giờ lại trái ngược như thế?

Thật ra lúc vừa mới bắt đầu An Tịnh cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng thật may là học không ít lớp làm mẹ dạy con. Mặc dù thực chiến và diễn tập khác nhau không, nhưng cũng may sự khác biệt cũng không lớn, anh có thể ứng phó. Một thời gian sau, An Tịnh đột nhiên cảm thấy thật ra thì An Khê cũng không đáng ghét như vậy, Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt oán phụ của Bảo Bảo, tâm lí An Tịnh phải nói là vô cùng tốt, kể đó, lại càng thích An Khê thêm ba phần.

Sự thật chứng minh, sự nhẫn nại của Bảo Bảo quả thật cực kỳ dũng mãnh. Cô nhịn tới một tháng mới chạy tới hỏi anh. Một tháng đó! Nhớ ngày đó cả một tuần mà anh cũng không chịu nổi, không ngờ cô lại nhịn được đến 1 tháng, Điều này chứng minh điều gì? Là sự nhẫn nại của cô quá mạnh, hay là... trong lòng cô, thực ra anh cũng chẳng là gì cả?

Thật ra thì đó chỉ là nói nhảm, Bảo Bảo có thể nhịn một tháng đương nhiên là bởi vì ai đó trước mặt kia, bằng không làm sao cô có thể ở bên cạnh An Tịnh lâu như vậy đây? Bảo Bảo thủy chung tin rằng, nhịn rồi nhịn rồi, một ngày nào đó cô sẽ biến thành Ninja rùa! Đây chính là tín niệm mà cô kiên trì!

“An Tịnh, gần đây anh không để ý đến em...” Bảo Bảo rất ai oán nhìn An Tịnh .

An Tịnh tiếp tục trêu chọc An Khê trong tay, nhóc này này đã biết cười rồi, mấy ngày trước vừa cười với anh xong. “Không rảnh.”

Bảo Bảo chịu đả kích lớn, không rảnh, anh lại còn nói mình không rảnh! “An Tịnh, có phải em không thích em hay không...”

An Tịnh dừng việc trêu chọc An Khê trong tay, đặt bé vào chiếc nôi bên cạnh, nhẹ nhàng lắc lư. “Sao lại hỏi như thế.”

Phải nói mới vừa rồi Bảo Bảo chỉ hi vọng được An Tịnh chú ý, bây giờ tính chất hoàn toàn thay đổi. “Chính là, chính là anh không để ý tới em, anh chỉ thích An Khê!” Quyết miệng, giọng nói Bảo Bảo vô cùng uất ức.

“Nó là con trai em.”

“Em biết, em nghĩ anh có muốn trèo tường cũng không có người nhận.” Mới vừa nói xong câu đó Bảo Bảo đã cảm thấy có cái gì không đúng, đây chẳng phải là câu nói của An Tịnh 1 tháng trước ư. Không ngờ bây giờ chuyện lại thay đổi. Không thể nào, sao cô lại nói lại câu nói của anh chứ? Bảo Bảo nhất thời khóc không ra nước mắt.

Trong bụng An Tịnh đã sớm cười nghiêng ngả, nhưng cố tình trên mặt còn tỏ ra lạnh lùng. An Tịnh thật sợ có một ngày anh sẽ phải nén cười đến nội thương.

“Không phải anh không thích em.”

“Cái... cái gì?” Bảo Bảo cảm thấy lỗ tai mình đột nhiên không rõ.

“Anh nói, không phải anh không thích em.”

“An, An Tịnh, anh là đang... tỏ tình với em ư?” Hai mắt Bảo Bảo lấp lánh nhìn An Tịnh .

“ ... ”

Thấy An Tịnh vẫn không trả lời, ánh mắt Bảo Bảo dần dần ảm đạm.

“An Tịnh, có phải chỉ vì Tiểu Bảo nên anh mới muốn kết hôn với em.”

An Tịnh kinh ngạc nhìn Bảo Bảo, tại sao cô có thể có loại ý nghĩ này.
“Tại sao nghĩ như vậy?”

“Chúng ta không có hôn lễ, người khác cũng không biết chúng ta ở cùng nhau. Sau này ly hôn cũng dễ dàng. Bây giờ anh vì An Khê, đều không để ý tới em.” Bảo Bảo ảm đạm nói ra suy nghĩ của mình từ lâu tới nay.

An Tịnh dừng đẩy nôi, một phen ôm chầm lấy Bảo Bảo, mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

“Em... đồ đầu heo! Em không có đầu óc đã đành, ngay cả tâm cũng không có sao?!”

“Em đàn đây, sao nào? Chẳng phải anh có thể đi tìm mấy cô gái thông minh ư! Ninh Thanh cũng không tệ.”

Phốc ~ cô lại còn nghĩ tới Ninh Thanh, phải biết, anh đã sớm vứt chuyện này ra khỏi đầu.

“Ninh Thanh là em họ anh.”

Bảo Bảo khiếp sợ nhìn An Tịnh, An Tịnh trịnh trọng gật đầu một cái.

“Ban đầu là bởi vì mẹ An thích náo nhiệt, cho nên mới kéo Ninh Thanh dính vào chuyện đó.”

Chẳng trách được, từ nhỏ lớn lên, An Tịnh đều thích ở bên cạnh theo cô, đều là vì vậy ư.

“Vậy sao anh không nói sớm cho em biết!” Bảo Bảo bày tỏ tức giận.

“Em cũng đâu có hỏi.”

“...” Được rồi, quả thật cô chưa từng hỏi.

An Tịnh lại lần nữa ôm Bảo Bảo vào lòng, tiếp tục nói: “Heo, người trên toàn thế giới đều nhìn ra anh yêu em, sao chính em lại không nhìn ra được chứ?” An Tịnh rõ ràng cảm thấy người trong ngực cứng đờ.

An Tịnh, mới vừa nói là “Yêu” , không phải “Thích”?

“An Tịnh, enh vừa nói gì? Có thể lặp lại lần nữa hay không?” Bảo Bảo nắm chặt cổ áo An Tịnh.

Khẽ cười, An Tịnh lại một lần nữa nói: “Heo, anh yêu em.”

Chương 52: Ngoại Truyện 4

Kể từ ngày đó về sau, có thể nói là Bảo Bảo ngày ngày đặc ý. Suốt ngày không có chuyện gì cứ nhìn An Tịnh cười khúc khích, có chuyện gì cứ nhìn An Tịnh cười khúc khích. Cả người ngày nào cũng vui phơi phới.

Sau lần đó, Bảo Bảo gắng sức yêu cầu An Tịnh nói lại những lời đó một lần nữa, nhưng chỉ đổi lại ánh mắt xem thường của An Tịnh. Thật ra Bảo Bảo đã sớm bóp cổ tay, biết vậy đã lấy điện thoại ghi âm lại. Như vậy cô có thể ngày ngày nghe. Dĩ nhiên, nếu như có bản sao tồn tại, An Tịnh đã sớm không để nó tồn tại.

Cho dù nói thế nào, Bảo Bảo đành nuốt trở về. Dù sao Bảo Bảo cũng không dám bỏ lại An Tịnh chạy trốn một lần nữa. Nhưng đối với anh bạn nhỏ An Khê, đó cũng là sẽ sự thật không thể chối cãi.

Công bằng mà nói, hẳn là tốt hơn nhiều, nhưng vẫn có chút không thoải mái. Cảm thấy Bảo Bảo còn quan tâm An Khê hơn anh nhiều? (Bảo Bảo: nói nhảm, bé là trẻ con, con nít, hiểu không?)

Nhưng dầu gì cũng là con trai mình, An Tịnh nhìn An Khê thuận mắt hơn trước. Cơ mà thuận mắt là một chuyện, có muốn trừng trị nhóc hay không lại là chuyện khác. Dựa vào một tháng anh bị “bỏ rơi”, An Tịnh không thể nào bỏ qua được.

Hiện tại anh vẫn chưa nghĩ ra cách trừng trị nhóc. Nặng quá, dù gì cũng là con trai của anh và Bảo Bảo, nhẹ quá, lại không đạt hiệu quả. Hơn nữa, quan trọng nhất là, Bảo Bảo vốn không thể rời bỏ anh, nếu ném nhóc cho ông bà nội hoặc ông bà ngoại, khẳng định Bảo Bảo không vui.

Bây giờ An Tịnh cũng rất phiền não, bên này bọn họ cũng muốn cướp mang An Khê về, bên kia Bảo Bảo lại không chịu buông tay.

An Tịnh như nhân bánh quy, bị kẹp giữa hai bên. Suy nghĩ một chút, anh quyết định, vẫn nên ném cho ba mẹ. Nếu như vậy, vấn đề chính hiện giờ chính là Bảo Bảo có vui hay không.

Lần này An Tịnh hoàn toàn đánh giá thấp tình yêu của Bảo Bảo với An Khê. Lúc An Tịnh nói ra đề nghị này, Bảo Bảo sống chết không đồng ý. Sao có thể đồng ý chứ? Đây chính là cục thịt cô khổ sở mang thai mười tháng, giằng co bao nhiêu tháng, lúc sinh ra thiếu chút nữa đau đến chết đi sống lại. Đương lúc gia đoạn tình thương của mẹ còn vô cùng sâu sắc, An Tịnh lại đề nghị ra một hồi vũ phong mãnh liệt như thế.

Từ đó, Bảo Bảo lập tức không nhìn nổi, ngày ngày nhìn An Khê như nhìn một phần cơ thể mình. Có thể không như thế ư, nó vốn là miếng thịt trên người cô mà ra mà!

Cũng cảnh này, gặp vấn đề này còn có Lâm Hân. Ba mẹ Mặc Đăng Phi cũng ngày ngày muốn mang đứa bé đi, Mặc Đăng Phi còn bày ra bộ dáng rất vui lòng. Lần này Lâm Hân không làm, không thích đứa bé cứ việc nói thẳng đi, cần gì phải ném con cho người khác chứ. Vì vậy, dưới tình huống này, Lâm Hân rất hào khí bỏ chạy, chạy tới chỗ Bảo Bảo.

“Bảo Bảo, cậu nói xem, có phải anh ấy rất quá đáng không? Không thích đứa bé cũng không thể như vậy được, bảo bồi lại còn nhỏ như vậy.” Đứa bé Lâm Hân lớn hơn đứa bé nhà Bảo Bảo ba bốn tháng, nhưng bây giờ cũng chỉ mới nửa tuổi mà thôi.

“Đúng vậy, bọn họ đều quá mức! An Tịnh cũng như vậy!” Hai người lập tức tìm được đề tài chung.

Lúc này phim truyền hình vừa lúc hiện một cảnh trong “Định mệnh anh yêu em” – hai phụ nữ có thai cùng nhau chạy trốn.

“Bảo Bảo, chúng ta trốn thôi.” Xem ti vi, Lâm Hân nói với Bảo Bảo.

“Trốn, trốn đi đâu? Mình đã trốn một lần, An Tịnh nói nếu mình dám chạy trốn tiếp lần nữa, anh ấy sẽ trừng trị mình không nương nay.”

Thật ra thì lần đó cũng không hề nương tay tí nào...

Lâm Hân vỗ đầu Bảo Bảo một cái, “Cậu có chút cốt khí có được hay không! Đã là phụ nữ thế kỉ 21 rồi, chúng ta việc gì phải tiêu cực như vậy chứ? Cậu nhìn cuộc sống bọn mình bây giờ xem, cũng sắp thăng cấp thành người phụ nữ luống tuổi có chồng rồi !”

Luống tuổi có chồng? Bảo Bảo kinh hãi, không thể nào...

“Bảo Bảo, cậu xem lại đi. Chúng ta ở nhà vất vả giúp bọn họ mang thai, chăm sóc bọn họ, bọn họ lại còn không biết điều như vậy, chẳng lẽ chúng ta không thể cho họ chút nhắc nhở ư? ” Thấy Bảo Bảo có chút dấn ra, Lâm Hân lập tức lừa dối tiếp. Cô hoàn toàn quên thật ra thì tất cả đều là cô tự nguyện...

Dù sao kết quả cuối cùng chính là Bảo Bảo đồng ý, hai người cũng không mang bao lớn bao nhỏ gì, chỉ mang toàn bộ tiền theo.

Bởi vì xen giữa có đoạn quảng cáo, cô hoàn toàn không nhìn thấy kết cục bị bắt lại của hai phụ nữ có thai...

Sự thật chứng minh, An Tịnh thật sự không phải ngồi không. Hai người vừa mới đến nhà ga, vừa mua vé xong đã nhìn thấy môn thần – An công tử.

An Tịnh vì phòng ngừa Bảo Bảo chạy trốn lần nữa, đã sớm gắn định vị JPRS vào điện thoại của cô, chỉ cần cách anh 100m, tiến vào nhà ga hay sân bay sẽ tự động báo cảnh sát. Không thể không nói, An Tịnh thật sự là rất có dự kiến trước rồi !

Một khắc khi nhìn thấy An Tịnh, trong đầu Bảo Bảo hiện lên hai chữ - xong rồi. Lại bị An Tịnh nhìn như vậy, lần này đến cả cái chết, ngay cả Bảo Bảo cũng thực sự nghĩ tới.

“An Tịnh, anh... anh... tại sao lại ở chỗ này?” Dưới ánh mắt âm trầm của An Tịnh, Bảo Bảo không thể không nhắm mắt lại trước.

“Vậy thì tại sao em lại ở chỗ này.” Trong giọng nói An Tịnh xẹt qua sự tức giận.

“Làm sao em tới nơi này.” Nhìn ánh mắt mãnh liệt của Lâm Hân một bên, trong đầu Bảo Bảo bất chợt hiện lên linh quang! “Em là tới tiễn Lâm Hân! Đúng, chính là em tới tiễn cô ấy! Hân Hân cậu nói có phải hay không?” Lần này đến phiên Bảo Bảo nháy mắt với Lâm Hân.

An Tịnh im lặng ở một bên, làm ơn chớ nháy cái cặp mắt lợi hại đến thế được không? Quá giả dối rồi...

Lâm Hân biết lúc này không thể lừa Bảo Bảo cùng cô chạy trốn, nếu không, An Tịnh không chỉ không bỏ qua cho Bảo Bảo, đến cô cũng sẽ không bỏ qua.

“Đúng, là tôi đặc biệt kêu Bảo Bảo đến tiễn.”

Bảo Bảo hướng về phía An Tịnh gật đầu thật mạnh. Xem đi xem đi, cô thật sự là tới tiễn người.

“Mặc tổng nhà cô đâu?” Vừa mới trốn đi?

“Anh ấy, ha ha, anh ấy, anh ấy đang ở đây chờ tôi đấy.” Ánh sáng chớp qua, Lâm Hân trừng mắt nói dối với An Tịnh.

Liếc nhìn địa điểm vé tàu, An Tịnh không tiếp tục nghiên cứu kỹ. Đây là một cơ hội tốt nha~

“Vậy cô đi thông thả. Bảo Bảo, trở về.”

Xoay người, An Tịnh lôi kéo Bảo Bảo đi mất, không hề quay đầu lại. Bảo Bảo thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lâm Hân, Lâm Hân chỉ có thể đáp lại cô một nụ cười an ủi. Sau đó nữa, Lâm Hân cũng không quay đầu lại, một mình lên tàu.

Thật ra thì bây giờ, điều Bảo Bảo nên lo lắng không phải Lâm Hân, mà là chính cô...